

kadınlara mahsus gazete

PAZARTESİ

SAYI: 34 OCAK 1998

200.000 TL. (KDV DAHİL)

ISSN 1300-8536

**SINEAD
O'CONNOR**
*otuz yaşında
huzuru buldu*

**HUYSUZ
VİRJİN
İNTİKAMIMIZI
ALİYOR**

*liberalizmin
"erkek"
kraliçesi*
**GÜLAY
GÖKTÜRK**

**CİNSEL DEVRİM
KADINLARA
YARAMADI**

.....
**YAŞLANMAK
DA SEVİLİR**

**BOŞANMADA
MAL
BÖLÜŞÜMÜ**

Merhaba,

Bu sayı kapak sayfalarımızı basında sık sık tartışılan bir konuya ayırdık: Boşanmada mal bölüşümü. Yeşim Harcanoğlu'nun kapak sayfalarını izleyen yazısı, mal bölüşümü konusundaki yazıları ve Siyaset Meydanı'ndaki konuşmasıyla kadınların haklı tepkilerini üzerine çeken Gülay Göktürk'e bir yanıt. Göktürk, yazarken ve düşünürken kadınların, emekçilerin genelde ezilenlerin gerçeklerine gözlerini kapatmayı tercih ediyor uzunca bir süredir. Yeşim'in Göktürk'le ilgili yazdıkları sadece feminist bir eleştiri değil, aynı zamanda liberalizme yönelik anti-kapitalist bir bakış da içeriyor.

Geçen sayımızda Germaine Greer'in *İğdiş Edilmiş Kadın* '97 başlıklı bir yazısını yayınlamıştık. Gülnur Savran, Greer'in yazısından yola çıkarak, kadınların kurtuluş mücadelesi, kapitalizmin dinamikleri ve "cinsel devrim" arasındaki bağlantılardan söz ediyor.

Bu sayımıza yazılarıyla katkıda bulunan Aksu Bora, Şemsa Özar ve Yurdağül Erkoca'ya teşekkür ediyoruz.

Okurlarımızdan ve dostlarımızdan yeni yılımızı kutlayan çok sayıda mektup, kart ve telefon alıyoruz. Hepsine tek tek yanıt vermemiz çok zor ama biz de buradan hepimize teşekkür ediyoruz. Yeni yılda istenecek çok şey var. Size sağlıklı, mutlu bir yeni yıl dilemekle yetiniyoruz.

- 10 Ocak 1998 Cumartesi günü saat 14.00'de, *Pazartesi* Lokali'nde Şemsa Özar, "kadınlar iş yaşamını neden terk ediyorlar; farklı sektörlerde ayrımcılık" konulu *Pazartesi* okurlarıyla paylaşacak.
- 17 Ocak 1998 Cumartesi günü saat 14.00'de, Ankara büromuzda, "Çağdaş Anneler ve Kızlarının Bekâreti" konulu bir söyleşi yapılacak.
- 17 Ocak 1998 Cumartesi günü saat 13.00'de Nesrin Tura Antalyalı okurlarımızla "Politik İslam ve Kadınlar" konusunda bir söyleşi yapacak. Ansan Sergi Salonu. Tel: (0242) 248 00 08.
- Ankara büromuz her hafta pazartesi, salı ve çarşamba günleri 12.30-17.30 arası açık.

kadınlara mahsus gazete

PAZARTESİ

Yillarca boğaz

tokluğuna ev işi

yapanların, çocuk

büyütenlerin emeği boşanmada

yok sayılıyor. Mal bölüşümü bir

karşılık bile değil, hakkı

ödenemeyecek olanlara

yetersiz bir

tazminat.

Boşanmada

mal

bölüşümü

tartışmanın
temeli,
karşılıksız
kadın
emeği

Yirmi, yirmi beş yıllık evlilikten sonra, genellikle birkaç çocukla, hiçbir şeysiz kapının önüne konmak. Mal ayrılığı pekçok kadın için bu anlama geliyor. Boşanmada malların bölüşümü talebi bir sadaka isteği değil, kadının yıllarca verdiği görünmeyen, para etmeyen emeğin yetersiz bir karşılığı için bir hak talebi.

mal bölüşümü; lü

Feministlerin ve çeşitli kadın kuruluşlarının gündeminde uzun bir süredir yer alan, son zamanlarda basında da tartışılan bir konu var: boşanmada mal bölüşümü. Kaçınılmaz bir biçimde hukuki terimleri gerektirdiği için kimilerimize yabancılaştırıcı gelen bu tartışma aslında kadınların çok yakından tanıdıkları, içerden yaşadıkları konularla ilgili; "Kocası evi üstüne yaptırtmayı kabul etmemiş", "Kadın onca yıldan sonra üç çocukla babasının evine dönmüş" gibi tanıdık cümlelerle, ev temizlemek, yemek yapmak, çocuk bakmak gibi gündelik kadın işleriyle ilgili.

Türkiye'de geçerli olan mal ayrılığı sistemine göre, evli çift boşanınca herkesin malı kendisine kalıyor. Bu sistem esas olarak kadınları mağdur eden bir sistem çünkü çoğunlukla mal-mülk kadının üzerine değil. Çeşitli kadın kuruluşlarınca ve feministler tarafından yasalaşması istenen mal bölüşümü sistemi, boşanma halinde eşlerin evlilik sırasında edinmiş oldukları malı, kimin üzerine olduğundan bağımsız bir biçimde eşit olarak paylaşmalarını getiriyor. Bu talebin temelinde, kadınların evlilik içinde harcadıkları görünmeyen emeğin dikkate alınması, görünür hale getirilmesi yatmaktadır.

Mal ayrılığı nedeniyle kadınların boşanma sırasında yaşadıkları mağduriyetin en yaygın biçimi, kadının evlilik sırasında ev dışında çalışmaması, yani ev kadını olması durumunda ortaya çıkıyor. Medeni Kanun kocaya para kazanmak ve eve bakmak rolünü veriyor (madde152/2). Kocanın bunu yapabilmesinin tek koşulu var; ev işlerinden ve çocuk bakımından sorumlu olmaması. Zaten Medeni Kanun bu rolü de kadına vermiş. Böylece "mutlu" aile birliği kuruluyor ve kadın zamanını bu işlere harcarken er-

kek ev dışında çalışıyor. Erkeğin kazancı ev giderlerinin üzerindeyse, artan gelirini kişisel birikime dönüştürebiliyor. Kısacası, erkeğin servet birikiminin temel koşulu, kadının ona sağladığı ev dışında çalışma olanağı. Öte yandan, çalışmadığı varsayılan kadın ev işlerinden, çocuk bakımından genellikle tek başına sorumlu. Bu işler ev dışında, ücret karşılığı yaptırılacak olsa, aileye büyük maddi yük getirecek olan işler. "Çalışmayan" kadınlar aile bireylerinin sayısız ihtiyacını boğaz tokluğuna, karşılıksız emekleriyle gideriyorlar. Kadının çalışmasının erkeğinkinden farkı para etmemesi. Kadın kişisel birikim elde edemediği gibi, çoğunlukla kendi emeğinin de katkısıyla oluşan birikimden pay da istemiyor. Kısacası, kadının emeği paraya dönüşmediği için görünmüyor, yok sayılıyor.

"Çalışmayan" kadın; görünmeyen emek

Kadının karşılıksız emeğinin ne kadar yaşamsal olduğunu, ne kadar zaman ve enerji aldığını, aslında, en eğitimsiz durumda olanlarımız da dahil, biz kadınlara anlatmaya gerek yok. Yine de, bu konuda yapılmış bazı araştırmaların çarpıcı sonuçlarına değinelim. Kadının İnsan Hakları Projesi Eylem tarafından hazırlanan Kadınlar İçin Yasal Okur-Yazarlık El Kitabı'nda şu bilgilere yer verilmiş: Avrupa ülkelerinde yapılan bir araştırmaya göre, ev kadınlarının ortalama çalışma sürelerinin haftada 50 saatten az olmadığı, çocuklu kadınlarda ise bunun 100 saatten fazla olduğu ortaya çıkmış. Günde 8 saatten haftada 5 gün çalışan bir işçinin toplam çalışma süresi 40 saat. Bu çalışmanın Avrupalı kadınlar arasında yapıldığı, ülkemizde, kadınların evde harcadıkları emeğin çok daha yoğun olduğu da gözardı edilmemeli.

Birleşmiş Milletler'in 1990'lı yıllarda tüm dünyadan topladığı verilere göre, "Dünyadaki toplam çalışma saatlerinin yarısından fazlası (yüzde 66'sı) kadın emeğinden oluşmaktadır. Buna rağmen, kadınlar toplam dünya gelirinin yalnızca yüzde 10'unu kazanmaktalar, ve dünyadaki toplam mal ve mülklerin yüzde 1'ine sahipler."

Türkiye'de ise DIE ve DPT'nin 1992 tarihli bir araştırmasına göre, toplam kırsal mülkiyetin yüzde 77.96'sı erkeklerin, yüzde 4.66'sı kadınların. Toplam kentsel mülkiyetin yüzde 68.34'ü erkeklerin, yüzde 12.71'i kadınların.

Mal bölüşümü lütf değil, haktır

Evlilikte edinilen malların boşanma halinde eşit paylaşımı konusunda, boşanmakta olan erkeklerin, erkek hukukçuların çoğunun ve gazeteci Gülay Gök-türk'ün ileri sürdükleri bir "hakkaniyet" tezi var. Gülay Gök-türk, malların katkı oranında paylaşılması öneriyor. Kadın yalnızca ev işi yapıyorsa, bu erkeğin çalışmasıyla nasıl eşit görülebilir diyor Gök-türk. Kadının yaptığı ev işinin piyasa değeri üzerinden hesaplanması gerektiğini, bu işlerin de piyasada, "maalesef" düşük ücretli olduklarını söylüyor.

Yukarıdaki verilerin de gösterdiği gibi, "hakkaniyet" in baştan bozuk olduğu, kadının her bakımdan mağdur durumda bulunduğu koşullarda, neden "hakkaniyet" in ille de ve yalnızca boşanmada mal paylaşılırken gözetildiğini anlamak son derece zor.

Öte yandan, kadının evde yaptığı işlerin piyasadaki karşılığının düşük olup olmadığı son derece tartışmalı bir konu. Bu işler evde boğaz tokluğuna yapılıyor ama piyasada durum pek aynı değil. Kadının İnsan Hakları Projesi'nin söz konusu el kitabında,

aylık ücret üzerinden, 1997 yılı itibarıyla İstanbul için geçerli olmak üzere şöyle bir hesap yapılmış:

Ev temizliği, çamaşır, ütü için bir yardımcı	40 milyon TL.
Yemek ve alışveriş için bir aşçı	20 milyon TL.
Çocuk bakıcısı (ya da çocuk yuvası)	50 milyon TL.
Toplam	110 milyon TL.

Bu hesabın yorumu şöyle yapılmış: "Yukarıdaki örnekte bir ev kadınının ev içinde yaptığı işler piyasa değerleri üzerinden ayda takriben 110 milyon TL.'lik bir ücrete denk düşmektedir. Ancak ev kadınları bunu haftanın yedi günü, günün 16 saati, hiç tatilsiz, sosyal güvencesiz yapıyorlar. Üstüne de 'ev kadınlıkları' sosyal statü açısından aşağı görülüyor, bir meslek olarak kabul edilmiyor."

Çocuklu, yalnız bir erkeğin dışarıda çalışmayı sürdürebilmesi ve hayatını idame ettirebilmesi için vermesi gereken ortalama bir maddi karşılık bu, ve aslında bu rakam evde kadının yaptığı pek çok başka görünmeyen işi yansıtmıyor: Yama yapmak, düğme dikmek, ayakkabı boyamak gibi, yukarıda tanımlanmış işler için ücret karşılığı çalıştırdığınız insanlardan her zaman talep edilemeyecek işler, yaşlıların ve hastaların bakımı, ev bütçesine katkı olarak yapılan dikiş nakış işleri; ve madem ki piyasa terimleriyle konuşuyoruz, cinsel ihtiyaçları karşılamak için gereken servis. Yani piyasayı ölçü alacak olsak bile, kadının emeğiyle yarattığı değeri piyasadan karşılamak Türkiye'de yaşayan erkeklerin çoğunun harcı değil. Halbuki her erkek, bütün bunları kendi

ne de geliştirdiği bir iş yeteneği oluyor. Aynı yıllar içinde, ev işlerinden ve çocuk bakımından kurtulmuş bir biçimde dışarıda çalışan erkeğin ise, hem kişisel maddi birikimi olabiliyor, hem de mesleğinde ilerleme şansı. Mesleğinde ilerlemiş bir erkeğin, boşandıktan sonra hayatına sıfırdan başlasa bile, eski standardına bir süre sonra kavuşma olasılığı açıktır ki kadına göre çok daha fazla. Edinilmiş malı mülkü tümüyle kadına verseniz bile, telafi edilmesi neredeyse imkânsız bir şey kalıyor geriye. Kadının mesleği, iş deneyimi eğitimi yoktur; bağımsız yaşama olanağı son derece sınırlıdır.

Ve bütün bunların nedeni, kadının evde harcadığı karşılıksız emektir.

Öte yandan, yandaki iki tanıklıktan da anlaşılabilir gibi, eğitim, meslek ve evlenmeden önce de mal mülk sahibi olan kadınların bile, bırakalım evlilik sırasında edinilen malları bölüşmeyi, ellerindeki de kaybettikleri az rastlanan bir şey değil. Çünkü kadınlar kendi önlemlerini almamakla, yasalar kadınları erkeklerin insafına terk ediyor. Üstelik erkeklerin elindeki çok önemli bir silah, tehdit ve şiddet, kadınların yalnızca huzurlarını ya da canlarını kurtarabilmek için hakları olan mal mülkten "kendi rızalarıyla" vazgeçmelerine neden olabiliyor.

Mal bölüşümünü talep ederken, hem medeni nikâhın kadınlar açısından nasıl bir cendere olduğunu unutturmamak, hem de ilişkilerini medeni nikâh dışında yaşayan kadınların mağduriyetlerini de gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu yüzden, birlikte yaşadığı kanıtlanmış her türlü ilişki içindeki kadının medeni nikâhı olanlarla aynı haklara sahip olma-

Mağduriyeti hafifletebilecek yasal olanaklar

Mal ayrılığı şu anda geçerli olmakla birlikte, kadınların mağduriyetini kısmen hafifletebilecek bazı yasal olanaklar da yok değil. Bir yandan mal ortaklığı için mücadele ederken bir yandan yasanın mevcut halinin sunduğu olanakları da sonuna kadar kullanmaya çalışmak çok önemli. Çünkü bu, hem kadınların kendi hakları konusunda bilinçlenmelerinin, hem de erkek hukukçuları ve genel olarak toplumu kadın emeği konusunda duyarlı hale getirmenin yollarından biri. Üstelik yasal haklar iyi bilindiğinde ve kadın bakış açısıyla zorlandığında, bazı durumlarda önemli maddi sonuçlar da alınabiliyor.

Boşanma durumunda, genel olarak kadının mağduriyetini hafifleteceği varsayılan maddi karşılıklardan en çok bilinen ve uygulanan nafaka. Nafakanın üç çeşidi var. Kadının boşanmada kusuru yoksa, dava devam ederken tedbir nafakası verilebiliyor. Kadının mağduriyeti kanıtlandığında ömür boyu sürebilen yoksulluk nafakası alabiliyor. Çocuklar için ödenen nafakaya ise iştirak nafakası adı veriliyor. Nafaka erkeğin maddi durumuna göre tespit ediliyor.

Boşanma sırasında, bazı durumlarda kadın maddi ya da manevi tazminat talep edebiliyor. Tazminat tespit edilirken, tarafların ekonomik durumları ve sosyal seviyeleri ölçü alınıyor. Manevi tazminat talep edebilmek için "Kişilik haklarının zedelenmiş olması", yani dayak, kötü muamele, hakaret, istek dışı cinsel ilişkiye zorlama, tecavüz, zina, itibarın zedelenmesi, sosyal çevrede yaşayamaz duruma gelmek vb. koşullar gerekiyor. Maddi tazminat talep edebilmek için de bazı koşullar, hukuki deyimle, "Mevcut veya beklenen bir yararın hukuka aykırı olarak zedelenmiş olması" gerekiyor. Örneğin, kocanın kadının çalışmasına, öğrenimini tamamlamasına engel olması, kadının evlilik sırasında malların edinilmesine katkısının kanıtlanması gibi. Kadının, sosyal çevresi ve geleneklerden ötürü ya da yaşı nedeniyle yeniden evlenme şansını yitirmiş olması da maddi tazminat için bir gerekçe. Kadının ev içinde harcadığı emek mal edinilmesine katkı olarak değerlendirilmediği için genellikle maddi tazminat istenmiyor. Ama sonuçta böyle bir hak olduğuna göre, bunu talep etmek ve hâkimlere ev içi emeğin değerini kabul ettirmeye çalışmak önemli.

Katkının daha kolay kanıtlanabildiği durumlar da var tabii: A. T. sürekli dayak yediği kocasına boşanma davası açtığında, kendi üzerine olmayan tek evlerinin yarısını maddi tazminat olarak talep ediyor. Komşular kadının evin inşaatında işçi gibi çalıştığına, çimento taşıyıp harç döktüğüne tanıklık edince, koca durumu kabullenmek zorunda kalıyor ve evin yarısının bedelinin A. T.'ye ödenmesine karar veriliyor.

N. A. 20 yıl evli kalmış. Kocasını ev dışında çalışmasına izin vermemiş. Arada dantel, el işi yapmış. Kocasından hamileliği sırasında bile şiddet görmüş. Sonunda dayanamayıp, boşanma davası açıyor. Babasından kalan bir arsanın satışından elde ettiği parayı ve bileziklerini kocasına almış ve bunlarla bir araba edinmiş. Bunları kanıtlayan N. A. sonunda 250 milyon maddi, 250 milyon lira da manevi tazminat almayı başardı. Ayda 15 milyon lira da yoksulluk nafakası var. Şimdi bir konfeksiyon atölyesinde çalışıyor ve kiraladığı bir gecekonduda oturuyor.

Filiz Kerestecioğlu

tuf değil hak

si için yapabilecek bir kadına sahip olabiliyor. Ve yirmi yıl sonra o kadını üzerindeki elbiseler dışında hiçbir şeye sahip olmaksızın ve çoğunlukla da bakması gereken birkaç çocukla başbaşa bırakarak çekip gidebiliyor.

Hakkaniyet tartışmasının buna bağlı bir başka yüzü daha var. Eğitimi evlilik nedeniyle sürdürmemiş, evlendikten sonra çalıştırılmamış ya da çalışmamış, 20-25 yılını ev işleriyle ve çocuk bakarak geçirmiş bir kadının boşandıktan sonra eski yaşam standardını sürdürebilecek ne eğitimi, ne sermayesi

rını savunmak da önemli.

Kadınların evlilik kurumu içinde ezildiklerini, emeklerini, bedenlerini, kimliklerini kocalarına teslim ettiklerini, evlilik içinde ağır yükümlülükler ve yasal bağımlılıklar yaşadıklarını biliyoruz. Ne mal bölüşümü, ne de Medeni Kanun'da yapılacak en ileri değişiklikler, maddi ve ideolojik temelleriyle bir bütün olan erkek iktidarı yıkılmadıkça kadınların ezilmesine son vermeyecek; yalnızca, hiç değilse emeklerinin karşılığını kısmen alabilmelerini sağlayacak. Ancak, bir erkekle evlenmeden birlikte ola-

Medeni Kanun'da kadın

Mal bölüşümünün, yasalasça bile kısmi bir kazanım olacağı açık. Kadınların kızlık soyadlarını koruyabilmeleri ya da erkeğin iznine tabi olmadan çalışabilmeleri gibi değişiklikler de kadınlar açısından önemsiz olmayan kazanımlardır. Ama Medeni Kanun bir bütün. Medeni Kanun değişmedikçe, cımbızlama usulüyle yapılan bir takım değişiklikler sorunun aslını değiştirmiyor. Medeni Kanun kadının toplumsal kimliğini aile temelinde ve kocaya bağımlı bir biçimde tanımlamaktadır. 152. maddeye göre, koca evlilik birliğinin reísidir. Evin seçimi, kadın ve çocukların geçindirilmesi onun görevidir. 154. maddeye göre, birliği üçüncü kişilere karşı koca temsil eder. Kadının evin iç işlerini sürdürmek, ortak huzuru sağlamak konusunda "gücü yettiği" kadar kocasına yardımcı ve danışman olmakla yükümlüdür (madde 153). Çocuklara kadın bakar velâyet kapsamına giren konularda son sözü baba söyler (madde 263). Ceza kanununun da aynı anlayışın devamı ve tamamlayıcısı olduğu göz önüne alınca, kadının kocasından ve aileden bağımsız vatandaşlık haklarından söz etmek bile zordur. Bu durum Anayasa'daki eşitlik ilkesine de, Türkiye'nin imza attığı uluslararası sözleşmelere de aykırıdır.

Nesrin Tura

Yarısını almak bir yana, kendilerine ait olanları kaybedenler de var!

Z. U.: 1985 yılında mesleğimle ilgili olarak bir süreligine Almanya'ya gittim. Eski eşimle orada tanıştık ve evlendik. Eğitimi vardı ama sermayesi olmadığı için doğru dürüst bir iş kuramamaktan yarıya duruyordu. O zamanlar ilişkimiz iyiydi, ayrımız gayrimız olmamalı diye düşündüm. Onun iş kurması, çalışması beni de rahatlatıyordu. Babamdan kalan bir arsa vardı, onu sattım. Biriktirdiğim bir miktar parayı da ona verdim. O iş kurmaya çalışırken ben geçimimizi sağlamaya, ev giderlerinden artanı da işe yatırması için ona vermeye devam ettim. Birkaç yıl içinde kendi üzerine bir araba aldı. Türkiye'ye döndük ve bir süre sonra yine onun üzerine bir ev satın aldık. İşini Türkiye'de de sürdürdü. Kazancı iyiydi. Ben de çalışmaya devam ettim. Bir gün başkasıyla uzun süredir bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Önce benden özürler diledi, ayrılmak istemediğini söyledi. Ben bir kararsızlık dönemi geçirdim. Meğerse o, o sırada işlerini yoluna koymuş. Sonunda, "Böyle olmuyor, boşanmayı kabul ediyorum" dedi. Mahkeme aşamasında, kendisini iflas etmiş ve sigortalı çalışıyor gösterdi. Arabayı ve evi sevgilisinin bir akrabasının üzerine geçirmiş. Hiçbir şeyi kanıtlayamadığım için tek kuruş alamadım. Sözde ondan daha iyi bir işte çalıştığım için nafaka bile alamadım.

B. K.: Otuz beş yaşında evlendim. Sağlıkçiyim, babamın yardımıyla açtığım küçük bir kliniğim vardı ve maddi durumum oldukça iyiydi. Eşim oldukça zengindi, çalışmamı istemedi. Kliniği kapattık. Ardından kızım doğdu. Bir süre sonra, eşimin görünürdeki dışında bazı karanlık ilişkileri olduğunu sezmeye başlamıştım. Bu beni rahatsız ediyordu. Bana bilgi vermiyordu. Huzurumuz kalmamıştı. Çalışmak istedim kabul etmedi. Eşimin bana davranışları gittikçe değişiyor, kabalaşıyordu. İstemediğim türde cinsel ilişkilere beni zorlamaya başlaması evliliği iyice çekilmez hale getirdi. Kızımı bu koşullarda büyütme istemiyordum. Boşanma davası açtım. Eşimin nasıl biri olduğunu o zaman iyice anladım. Belli ki kara para akıyor ve kazancını bir biçimde kamufle ediyordu. Maddi tazminat talebim reddedildi. Ne işim ne de beş kuruş param vardı. Davadan sonra kapıya kamyon dayayıp hiç değilde bazı eşyaları almak istedim ama o müdahale etti ve beni dışarı attı. İki buçuk yaşındaki çocuğumla birlikte annemin evine sığınmak zorunda kaldım. Boşanmada çocuk için cüzi bir nafaka dışında hiçbir şey alamadım. Sekiz yıl sonra, küçük bir çocukla, her şeye sıfırdan başladım.

Evlilik sözleşmesi

Medeni Kanun'daki mal ayrılığı sistemine rağmen, evli çiftler boşanma halinde mal ortaklığını seçtiklerini noterde yapılacak bir sözleşme ile belirleme hakkına sahiptir. İstanbul Barosu Kadın Komisyonu üyesi kadın hukukçular, genellikle bilinmeyen bu yasal hakkın kullanımını sağlamak üzere, yaz aylarında bir evlilik sözleşmesi kampanyası başlattılar. Sözleşme İstanbul Barosu'ndan temin edilebiliyor. Ayrıca, hukuki sorunu olan ya da sözleşme hakkında bilgi sahibi olmak isteyen kadınlar, Baro'da haftanın her günü bulunan bir nöbetçi avukatın verdiği gönüllü avukatlık hizmetlerinden ya da telefonla danışmanlık hizmetinden ücretsiz olarak yararlanabiliyorlar. Tel: (0 212) 251 63 25.

Annelerimizin ödediği bed

Gülay Göktürk, eğitilmiş olduğu halde "evlendiği kırk yılda bir subay eşinin çalışması düşünülmemeyeceği" için ev kadını olmuş, "çalışacak ve koca eline bakmayacak kızlar yetiştirmeye ahdetmiş" annesine "Teşekkürler anneciğim" diyor. Peki, Gülay Hanım... O dışı kuşun verdiği savaştan, manto papuç ihtiyacını söyleyemeyip sizin sevdiğiniz benzetmeyle bir şirketin adeta satın alma, finans, muhasebe, idari işler, insan kaynakları departmanlarının tümü gibi çalıştığı yıllar yıllar yıllardan, size elinizi sürdürmediği onca bulaşık, çamaşır, ütü, yemek işinden, hastalıktan sağlıktan geriye kala kala üç kuruşluk bir köşe yazısı mı kaldı?

Bu günlerde gösterimde olan İngiliz filmi *The Full Monty*'yi (*Anadan Doğma*) mutlaka görmelisiniz. İngiltere'nin gözde rock topluluklarına da kaynaklık eden endüstri şehri Sheffield'da geçiyor hikâye. İş bulma kurumunun müdavimlerinden Gaz, karısından yeni boşanmıştır ve oğlunu görebilmesi için 700 sterlin nafaka borcunu ödemesi gerekmektedir. Fakat karısının ısrarla arz ettiği saati 2.5 sterlinlik paketleme işinde ve karısının altında çalışmaya da hiç niyeti yoktur. Kente gelen bir striptiz grubunun kadınlardan gördüğü ilgi, Gaz'ı hayretlere düşürür: Pub'da toplanan yüzlerce kadın bu striptiz gösterisi için 10'er sterlin ödemiştir. Bu arada Gaz, tabelasında "İş Bulma Kurumu" yazan yer ona iş bulamıyorsa o yerdeki "Sigara içilmez" tabelasını da kaale almamak gerektiğini düşünen biridir ve bundan ayrıca kadınların erkekler üzerinde kurduğu egemenlikten şikâyetçidir. Ona göre erkekler artık bir hiçtir; üreme için bile gerekli oldukları söylenemez. İşini, eşini kaybetmiş, oğlunu da kaybetmek üzere olan isyankâr Gaz'a, bulup buluşturması gereken 700 sterlini kazanmanın çabuk ve kolay bir yolu olarak görünür striptiz. Fakat bu yol ne sandığı kadar çabuk ne de kolay olur.

Önce bir striptiz grubu kurması lazımdır. Kendisi gibi işsiz ve *loser* arkadaşlarını bu işe ikna etmek için uğraşır. Arkadaşlarıyla birlikte hayatlarını paylaştıkları kadınları da tanırız birer birer. İş Bulma Kurumu'nun öteki müdavimlerinden Dave, şişmanlığı yüzünden bir striptiz gösterisi için hiç uygun olmadığını düşünür. Üstelik cinsel sorunları vardır, kendisini karısının yanında bile rahat hissetmez. Karısı ise bir süpermarkette tezgâhtar olarak çalışan, kocasına âşık ve anlayışlı bir kadındır. Yaşı ve kıdemi daha yüksek Gerald ise, birlikte dans dersleri aldığı karısından 6 aydır işsiz olduğunu saklar ve her sabah işe gider gibi evden çıkar. Gerald'ın karısı kredi kartıyla alışkanlık haline getirdiği alışverişlerine devam eder ve kayak tatili planları yapar. İlanla işe aldıkları striptizcilerden eski dansçı zencinin anneannesi örgü ören, teyzesi ve kuzeni ise çalışan kadınlardır. Diğer işsizler şaşırtıcı derecede büyük penisli bir tesisatçı ile hasta annesine bağımlı ve intihara niyetli bir müzisyendir, ki bunlar sonra eşcinsel bir çift olurlar.

İngiliz futbol takımı Arsenal'in ofsayta yatışından ilham alıp dans figürleri çalışarak şovları için hazırlık yaptıkları dönemde yani vücutlarını görücüye çıkarmadan önce, *Cosmopolitan* dergisi aracılığıyla kadınların kozmetik dünyasının ayrıntılarıyla tanışır. Özellikle Dave dergide yer alan ürünlerle yakından ilgilenir, tanıtımını okuduğu bir kremin göbek yağlarını da eritebildiğini hayal eder. O zaman Gerald ona bunları kafaya takmamasını söyler ve "Şişmanlık feministlerin meselesidir," der (Feminist psikoterapist Susie Orbach'ın geçen sayı-

larımızda söz ettiğimiz bir kitabına gönderme). Yağların ya da şişmanlığın kadınlara özgü bir mesele olduğu, göbek ve kalça yağlarını erittiği ileri sürülen kremlerin zaten varolup durduğunu bilmemelerinden de bellidir.

Her birinin yaşadığı amansız tereddütler ve iç hesaplaşmalardan sonra nihayet, karılarının, eski karılarının, kuzenlerinin, anneannelerinin ve tanıdık tanımadık daha bir sürü kadının önünde, vaat ettikleri gibi anadan doğma soyunmak üzere sahneye çıkarlar.

Yönetmen Peter Cattaneo'nun ilk filmi *The Full Monty*, feminizmin en çok mevzi kazandığı ülkelerden biri olan ve uzun yıllar bir Demir Leydi tarafından yönetilen İngiltere'nin erkeklerinin düzenle hesaplaşmalarını, kimlik arayışlarını, babalık haklarına sorumluluklarını da üstlenerek sahip çıkışlarını, cinsel tercihlerinde özgürleşmelerini, iktidar ve iktidarsızlıkla mücadelelerini konu alıyor ve kadınların erkeklerin ayağından donlarını da almalarıyla (!) sona eriyor. İşini, gelirini, toplumsal statüsünü kaybeden erkek, anadan doğma soyunarak artık hiçbir işine yaramayan (aile mücevherati) fallusu satılığa çıkarıyor. Ederi 10 sterlin. İngiliz kadınları, kimseciklere hayrı dokunmayan bu lüzumsuz ağırlıktan kurtulmaları için erkeklerine 10 sterlinin yanı sıra alkışlarıyla cesaret ve destek de veriyorlar.

Şöyle dünya gözüyle bir erkek striptizi izlemek bugün Türkiye'de bize kaç patlar dersiniz? (Hayır, 750 bin lira verip *The Full Monty*'ye gitmekle olmuyor.) Başka bir deyişle Türkiyeliler erkekler fallokrasilerini kaç liraya elden çıkarmaya razı olurlar? Bilemiyoruz, çünkü "paha biçilmez" bir şey bu. Çünkü Türkiye'de fallus hâlâ iş görüyor, hem de fazlasıyla.

Nüfus sayımlarında evin reisi erkek dururken kadınlara meslekleri sorulmuyor, fallusun onuru zedelenmesin diye zina suç olmaktan çıkarılmıyor ama erkek kadının zina koşulları eşitlenince cezada indirime gidiliyor; hiçbir hukuki yetkisi bulunmayan okul ve yurt müdürleri ile yetkileri belli koşullara bağlı cezaevi müdürleri kadınları tamamen keyfi bekâret kontrolüne gönderiyorlar, üç ay içinde "bakire raporu" getirmeyenin otomatikman bakire olmadığı kabul ediliyor; bakire olmayan okuldan atılabiliyor...

Bunlar TBMM'de bizi temsil eden bir avuç kadın milletvekilinin, özellikle de Aile ve Kadından Sorumlu Devlet Bakanı Işıl Saygın'ın akılları başlarına geldikçe ve ellerinden geldikçe kaydettikleri "ilerlemeler." Akıllarının başlarına geç gelişi hiçbir şekilde açıklanamaz ama ellerinden gelenin sınırlı olmasının bariz bir nedeni var: Erkek egemenliği ilk önce kadının siyasete aktif katılımını engelliyor. Seçim zamanlarında oy için pohpohlanan ve emeğinden faydalanılan kadının, iş temsil hakkına ve aday

el yetmedi mi?

listelerine gelince önüne set çekiliyor. Az sayıdaki kadın temsilcinin hazırladığı yasa tasarıları, araştırma önermeleri de ya hemen reddediliyor ya da o komisyondan bu komisyona havale edilip, deşilip, kırılıp erkek egemenliğini tehdit etmeyecek hale getirildikten sonra gün ışığına çıkıyor. Şu aralar evlilik sırasında edinilen malların boşanma halinde eşit paylaşımı tartışmaları etrafında fırtınalar kopmasının nedeni de, erkek egemenliğine gerçek darbeyi vuracak değişikliğin mal rejiminden geçiyor olması.

Bu yüzden kadınlara mesleğini sormayan nüfus sayımının tartışıldığı Siyaset Meydanı'nda da tartışma dönüp dolaşıp mal paylaşımında düğümleniyor. Ve bu tartışmada bir kadın, katkı ölçüsünde kâr payından, katkının piyasa değerinden söz ederek, ev işlerini "üç kuruşluk" ilan ederek ve bütünüyle yanlış argümanlara dayanarak evlilik süresince edinilen malların eşit olarak bölüşülmesine karşı çıkıyor. Bu kadın gazeteci Gülay Gökçürk. Sonra tüyleri ürperten bir tavırla soruyor: "Yoksa paha biçilemeyen bu şey bekâret mi?" Öncelikle Gülay Gökçürk'ün bir kadın olarak mal rejimi gibi hassas bir konuda bu kadar yanlış hatta şapkın fikirler geliştirmesinin nedenleri üzerinde durmak ihtiyacı hissediyorum. Gökçürk'ün bunu savunmasının bir nedeni, Türkiye'nin reel ekonomik ve toplumsal koşullarından bihaber olması olabilir. Yani *Yeni Yüzyıl*'daki köşesinde "Neden kendi gönül rızasıyla evinin kadını olmayı seçmiş ve onca yıl etrafında dolanan üç hizmetçiyle elini sıcak sudan soğuk suya sokmamış bir kadın, evliliği boyunca kendini beslettiği yetmiyormuş gibi bir de boşanınca adamın kazandığı paranın yarısına el koysun?" diye yazarken, Türkiye'deki üç hizmetçili evlerin sayısını; dünyada milli gelirini Türkiye'den daha eşitsiz dağıtan sözüm ona demokratik bir ülke daha bulunmadığını; mevcut vergi kanunları gibi her türlü kanun üç hizmetçili o küçük azınlığa göre düzenlendiği için demokrasi diye bir şeyden hiç söz edilemeyeceğini hakikaten bilmiyor olabilir Gülay Gökçürk. Hatta sanırım bilmiyor; çünkü spekülâtif gelirlerini vergilendirmeye kalkan devleti durdurma gücüne sahip bu rantiyeye "adamların cehennemi çalışma temposu" içinde olduklarını zannediyor. Değiller. Çalışmıyor ve üretmiyorlar. Karıları da çalışmıyor ve üretmiyor. Fakat karıları güzel, evlendiklerinde de bakireydi. Oğlan doğuruncaya kadar doğurur, kocası gönlünü başka güzellerle hoş beş ederken o kocasına sadık kalır, çünkü en ufak bir sadakatsizliğinde kredi kartlarıyla kayak tatillerine sonsuza dek veda edeceğini bilir. Buna karşılık düne kadar her şeyi göze alıp kocasını bir otel odasında bastırırsa da kocası zina yapmış sayılmayacaktı, bugün de cezası indi. Refahları devletin yarattığı saadet zinciriyle güvence altına alınmış bu küçük azınlığın al gülüm ver gülüm kadın ve erkeklerinin, ne bizim ne Gülay Gökçürk'ün savunmalarına ihtiyaçları pek yok. Ayrıca açık ki mal paylaşımı yasaları hazırlanırken baz alınmazlar.

Gülay Gökçürk'ün pek iyi bilemediği başka noktalar da var. Çiftler arasındaki sevgi, birliktelik, yoldaşlık bitip de ayrılma aşamasına gelindiğinde artık evliliğe bir şirket gibi bakmak gerektiğini söyleyen Gökçürk, buradaki uygulamaların normal ticari ortaklıklarda geçerli olan kurallara uyması gerektiğini, bu kuralların temelinde de katkı ölçüsünde kâr payı yattığını söylüyor. Ardından soruyor: "Neden biri ayda otuz, diğeri üç yüz milyon kazanan iki insan yolları ayrıldığında tasarrufu eşit bölüşsün?" Bu arada Gökçürk, kadınları eve kapatmanın, okula göndermeyenin, tarlada ya da başka aile işletmelerinde çalıştığı halde emeğinin karşılığını vermeyenin ya da değerinden düşük verenin yüzlerce yıldır hüküm süren erkek egemen sistem oluşuna hiç ama hiç takılmıyor. Ve bunlara hiç ta-

kılmadan ev kadınının yaptığı ev işlerinin piyasa değerini hesaplamaya kalkışıyor. Hayatının hiçbir döneminde ev işlerini ve çocuk yetiştirmeyi asli görevi olarak görmeyişine şükürler eden Gülay Hanım, fazlaca bilmediği ev işlerinin piyasa değerini "üç kuruş" kadar hesaplarken belli ki evini temizleyen kadına ödediği "üç kuruş" dayanıyor. Oysa kadınların özellikle 1960 ve 1970'li yıllardan sonra yüksek oranlarda iş hayatına atıldıkları Batı ülkelerinde ev işleri ve çocuk bakımı bugün koca endüstriye dönüşmüş durumda ve hiç de üç kuruşluk değil. Araştırmalar gösteriyor ki, kadınlar aldıkları maaşların neredeyse tamamını evde onların yerine çalışan bu endüstriye yatırıyorlar. Buna rağmen çalışmaya niye devam ettikleri sorulduğunda, "Boşanmaları halinde mağdur olmak istemediklerini" söylüyorlar. Bu, şu anlama geliyor: Kadınlar ev kadınlığı ve annelik yaptıklarında üretime katılmamış sayıldıklarından "kâr payı" talep edemiyorlar. Kârdan pay alabilmek için öncelikle emeklerini modern zamanlarda talep ettiği biçimiyle kapitalizmin hizmetine sunmaları gerekiyor. Tıpkı Gülay Gökçürk gibi ev işlerini üç kuruşluk gören ve çocuk bakımı gibi özen isteyen bir işi au pair'ler, babysitter'lar aracılığıyla kalite gözetmeksizin ucuza halletmeye çalışan kapitalizm, bu yöntemin taşıdığı riskler yabancı basında sık sık ve enine boyuna tartışıldıktan sonra sonunda en büyük darbeyi Amerika bir bebeğin İngiliz bir au pair'in elinde ölmesi sonucu yaşanan uluslararası krizle yedi: Çocuklarımızı kim bakacak?

Siyaset Meydanı'ndaki muhteşem performansının hemen ardından yayınladığı "Annem" başlıklı yazısında Gülay Gökçürk, eğitilmiş olduğu halde "evlendiği kırklı yıllarda bir subay eşinin çalışması düşünülemediği" için ev kadını olmuş, "çalışacak ve koca eline bakmayacak kızlar yetiştirmeye ahdetmiş" yani çocuk yetiştirmeyi asli görevi olarak görmüş, "şimdi siz derslerinizi çalışın, mecbur kalınca nasılsa yaparsınız" diyerek kızlarını ev işlerinden uzak tutmuş, "kızları çocuk doğurduğunda işten ayrılmalarmı aklının ucundan bile geçirmemiş" yani muhtemelen torun da bakmış annesine "Teşekkürler anneciğim" diyor, "senin kuşağının kaderini paylaşmama izin vermediğin için sana minnettarım..." Hayır sevgili *Pazartesi* okurları, ne yazık ki Gülay Hanım bunları söylerken de meseleye uyanmıyor. Onun yerine bizlere sesleniyor:

"Evet, saygıdeğer feminist hanımlar... Annemin bütün çabası bizi 'evlilik mahkûmu' (*Pazartesi* Kitapları'ndan birine gönderme) olmaktan kurtarmaktı. Bu yüzden çocukluğumuz boyunca bizi, etrafımızı saran evlilik ideolojisinden; onu süsleyen tel duvak, gelinlik, düğün, çeyiz, beyaz atlı prens tuzaklarından korumak için dişi kuşlar gibi savaştı."

Peki, saygıdeğer Gülay Hanım... O dişi kuşun verdiği savaştan, manto papuç ihtiyacını söyleyemeyip her malın en ucuz ve kalitelisinin peşinden koştuğu, sizin sevdiğiniz benzetmeyle bir şirketin adeta satın alma, finans, muhasebe, idari işler, insan kaynakları departmanlarının tümü gibi çalıştığı yıllar yıllar yıllardan, size elinizi sürdürmediği onca bulaşık, çamaşır,

ütü, yemek işinden, hastahktan sağlıktan geriye kala kala üç kuruşluk bir köşe yazısı mı kaldı? Annenizle babanız ayrılsalardı, babanız annenize bekâretinin bedelini mi ödemiş olacaktı? Bence siz babanıza teşekkür edin Gülay Hanım, anlattığımız anneniz sizi bu kadar gamsız yetiştirmiş olamaz.

Biz feministler evlilikte edinilen malların eşit paylaşımını savunurken, sizin sandığımız gibi evliliği ekmek kapısı olarak göstermiyor, ev kadınlığı ideolojisi yapmıyor ve geleneksel rol bölüşümünü teyid ve tasdik etmiyoruz.

Evliliği iki insanın tasada ve kıvançta ortak oldukları ama gerçekten ortak oldukları bir ilişki sayıyoruz. Ve sizin "Böyle bir ilişkide adalet kavramının da, noter sözleşmesinin de yeri olamaz" fikrinize katılmıyoruz. Bizce adalet, tam da iki insanın biraraya gelmesiyle lüzumlu hale gelir ve bir ihtimal varolur. Bu ihtimal kadınlar için bugüne kadar varolmadı. Kadınların istediği, hakta, sorumlulukta, fırsatta, iş ve mal bölüşümünde eşitlik yani adalettir. Kadınların yeniden düzenlemek istediği sadece mal ayrımı rejimi değil ki. Kadınlar çocuk bakımından ev işlerine, iş yaşamından cinselliğe her alanda hayatı erkeklerle eşit olarak paylaşmayı istiyor. Bugüne kadar üretilen zenginlikte kadınların hiç mi payı yok ki bu ülkedeki tapuların yüzde 73'ü erkeklerin, sadece yüzde 9'u kadınların üstüne? Kadınlar tapusuz olduğu için değil mi Halk Bankası kadın girişimcilere vere vere 1 milyar kredi veriyor? Kadını hiç desteklemeyecek mi bu devlet? Yüzyılların ezilmişliğini sanki kendi suçuymuş gibi burundan fitil fitil getirmek mi lazım kadının? Geri bırakılmışlığının bedelini de kadına mı ödeceğiz? Annenizin ödediği bedel yetmedi mi?

Biz sizin annenizin ödediği bedele, bütün kadınların bugüne kadar uçup gitmiş emeklerine, kaybolmuş haklarına sahip çıkıyoruz. "Bizi bilinçli yetiştirdiniz eyvallah, siz şimdi bir de torun bakım" demiyoruz. Paha biçemediğimiz bekâretimiz değil, onun bedelini erkek egemen toplum başlığı, viziteydi gayet güzel biçiyor. Kendi ayağıyla bekâret kontrolüne gitmesi beklenen genç kızlar (Hoş, sizin genç kızlara "taze et" demişliğiniz de var!) okullarından kovulup intihara sürüklenedursunlar, siz son sözü söyleme hakkını saklı tuttuğunuz "müessese içi" TV programlarında "Yoksa paha biçilemeyen bu şey bekâret mi?" diye sorun yüzünüz kızarmadan. Özal'dan beri işsizlik rakamları düşük çıksın diye faal kadın nüfusunun yarısını işgücünden saymayan DIE'cilerle karşılıklı gözlüklerinizi taka çıkara laflayın. Programın sonuna doğru nasıl hemfikir oluyorsunuz bakın! Koskoca DIE'ciler desinler ki "En çok kadının çalıştığı kurumlardan biridir sanıyorum Devlet İstatistik Enstitüsü?" Salondakiler "Aaa, medyada da çok var" filan diyerek şapşal şapşal birbirine baksın. Kimse hesap sormasın "Kardeşim DIE, kadınlara mesleklerini sormazsanız hangi sektörde ne kadar kadın çalışıyor, bu kadınların ne kadar karar alma mekanizmalarında yer alıyor, nereden bilelim" diye.

Gülay Gökçürk Türkiye'nin koşullarını bilmediği için böyle davranıyor olamaz, bunu kabul edemeyiz. "Evlilik mahkûm"luğundan sıyrılmış ama yurdun zamanında ölüp güzelleşememiş çoğu 68'lisi gibi o da bir çeşit anti-kahramanlık mahkûmiyetinde. İki insan içine çıktığında ille de kahkaha atması gerektiğini zanneden Güzide Kasacı sendromu bir çeşit. Gülay Hanım, istediğiniz oldu: Erkekler sizin için "Onun kadın olmasına rağmen bunu savunuyor olması güzel," dediler. Oyun bitti. Artık kadın haklarıyla ilgili yazılar kaleme alırken daha saygılı olabilirsiniz.

Yeşim Harcanoğlu

huysuz bakireyle çiçeği burnunda nişanlı

huysuz virjin de bülent ersoy da hepimizden daha kadınlar maşallah. ama erkekleri umursamamalarının sebebi kendilerinin de bizzat erkek olmaları değil mi?

S ekiz on yaşlarındayken sınıfın en uzunlarındanım, bir iki oğlan dışında kavgada, oyunda hiç birisi benimle baş edemezdi. derste de onların önündeydim. gelin görün ki, büyümeye başlamıştık ve oğlanlar nereden edindiklerini bilmediğimiz bir bilgiyle donanmışlardı. adına küfür dendiğini öğrendiğimiz bir takım kelimeler kullanıyorlar, biz aynı kelimeyi kullanırsak anlamını bilmediğimiz hissediliyor ve alay mevzuu oluyoruz. adının cinsellik olduğunu çok sonradan öğreneceğimiz bir konuyla ilgili cehaletimiz ve ezikliğimiz türlü şakalara maruz kalmamıza yol açıyordu. mizahın ezilenlerin silahı olduğu söylenir, külliyan yalan değilse bile yanlış, mizah bir silahtır ve ezenin de ezilenin de eline geçebilir. bizim oğlanlar da bu silahın kabzasını kavrayıp bize doğrultmuşlardı. nereden öğrendiklerine hâlâ şaşıtığım, anlamını yıllar sonra anladığım şakalar yapıyorlardı, "saime, sen hiç sahlep içtin mi?" saime, büyük bir saflıkla "evet, çok severim," diye cevap veriyor, oğlanlar gülmekten yerlere yatıyorlardı.

bu tarz bir muameleyle ileriki yıllarda da çok karşılaştım. bazen de erkeklerde, kadınları, kendileri için böylesine kaygan zemin olan bir alanda tepetaklak düşerken seyretmenin keyfini gördüm.

pazartesi'yi çıkarmadan önce yaptığımız toplantılardan birinde yıldo'dan bahsediliyordu, kırk yaşını aşkın, görmüş geçirmiş sayabileceğimiz bir arkadaşımızın, yıldo, "sana bir parça koyayım mı?" dediğinde, gerçekten ve sadece müzik parçasından bahsettiğini sandığı ortaya çıktı. hani hammefendi derler ya, öyle bir kadındır. etrafındaki erkeklerin insafına göre kendisine nasıl saldırılabileceğini tahayyül etmek güç değil.

bir arkadaşım, ödp kongresi'nde bir erkeğe, kadın önergelerine oy verip vermemesi anlamında ve tabii ki elini kastederek, "kaldırdın mı?" diye sorduğunu ve adamın anlamlı anlamlı gülümseyerek onu kızdırdığını anlatmıştı.

ar, edep, haya

işte huysuz virjin'i seyrederken, çocukluğumdan itibaren beni ve baş-

ka kadınları şu türkçe'nin lastiğiyle boğmaya çalışmış bütün erkeklerden intikam alınıyormuş gibi oluyor.

jigolo kılıklı beş tane genç çocuk dandik bir müzik grubu kurmuşlar. tahammül edilmez bir topluluk. yüz ifadeleri, "kadınların ağzına sıçarım bebek, bu işin için seni seçtiğim için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?" diyor. üstelik de belli bir kadına değil, ortaya, bütün kadınlara. yani hem o kadınları birbirine düşürmeyi, hem her türlü kötü muameleye hazır olmalarını hem de içlerinden birisini iyice kurban etmeyi hedefleyen bir çizgi. başarılı olur mu o belli değil ama niyet böyle. virjin, bu çocukları sıraya diziyor. beşi de gerilmiş, başlarına gelecekte korkuyorlar. ilk ikisini hiç beğenmiyor, üçüncüsünü tepeden tırnağa süzüp, "aman ne bu böyle, ufacak," diyor. cinsel organını im ettiği gün gibi aşikâr olacak bir şekil-

de. dördüncüsüne iyice bir bakıp, "eh, darda kalmırsa olabilir," diyor. beğendiği beşincinin yüzüne kurbanlık koyun ifadesi yerleşiyor. nitekim, virjin, söylediği şeylerle çocuğu renkten renge sokuyor.

işte o öyle bunalırken, ben zevkten dört köşe oluyorum. bütün güzellik yarışmalarının falan acısı bir nebze olsun çıkıyor gibi geliyor. o barbi saçlı, bütün bu edepsizliğinin yanında hammefendi tavırlı kadının sahip olduğu güce hayran oluyorum.

benzer bir etkiyi bülent ersoy yapıyor. almanya konserinden görüntüler seyrettim. nişanlısını soranlara, "daha çok küçük, yatırdım, geldim," diye sesleniyor. zaten, "küçük"e fotoğraf ve demeç yasağı koymuş. tıpkı kadir inanır'la funda öncü'nün bir zamanlarki ilişkisi. çocuğun burnunu beğenmemiş, ameliyat ettirmiş. almanya'da ahşveriş ederken, yüzlerine

kameralar uzanıyor. "nişanlımla ilgili neler söyleyeceksiniz cem bey?" tanışmalarında bülent ersoy'a afra tafra yaptığını okuduğumuz "cem bey", iki lafı biraraya getiremiyor, "çok akıllı bir insan," diyor, "ama kızdığı zaman..." bülent ersoy, bir kakhaha atıyor, kızdığında sesinin yükseldiğinden söz ediyor. yine yüreğimin yağı eriyor. bütün genç kız avcısı süha özgermi'lerden filan intikam almıyor sanki. bana, "doğru olan eşit ilişkiler kurmaktır," falan demeyin

bülent ersoy'un şatafatı da, huysuz'un "havaları" da cazibe değil iktidar sağlıyor kendilerine.

n'olur. önce içimdeki öfkeyi dindirmem, intikam ateşini söndürmem lâzım.

virjin'in gerçekliği

yine huysuz virjin'e dönmek ve iki arkadaşımın onunla ilgili iki ayrı gözleminden söz etmek istiyorum. birincisi ertuğrul şenol, "birçok insan içten içe virjin diye birisinin varolduğuna inanıyor," diyor. gece kulüplerinde nasıl oluyordu bilmiyorum ama televizyonda hakikaten o kadar sahici ki. bir gün bizim eve misafir gelse, "kız ne bu örtülerin hali, iyi ütüleyememişsin," der gibi geliyor.

aktarmak istediğim ikinci gözlem ise, bizim semra emre'den. "huysuz virjin'in bu kadar çok seyredildiği bir ülkede şeriat filan gelmez," diyor. siyasetin kuralları çok farklı, ama kendini dininde imanında tarif eden bu kadar çok kişinin, huysuz virjin cevabı sadece kaşık olan ve "yirmi santim boyunda, girme çıkma huyunda," diye bir bilmece sorunca kahkahadan kırılmaları siyasal olarak da şaşırtıcı muhakkak ki.

ancak, onun edepsizliğinde beni çeken bu yıkıcı yanından ziyade erkeklere diz çöktürmesi. o yüzden, huysuz virjin gibi olmayı hayal eder oldum. onun gibi, onlar beni utandırmadan erkekleri utandırmannın, ağızlarına lafı tıkamanın gücü. erkeklerin sürekli konuyu cinsellikten uzak tutmaya çalışmalarının eğlenceliliği. işte buna heves ederken insan, ertuğrul'un işaret ettiği yanılsamaya düşüyor. aslında öyle birisi yok ve olamaz! yok olduğunu biliyoruz, o aslında seyfi dursunoğlu, neden olmayacağı ise gayet açık. insan eğer virjin, yani bakire olabiliyorsa yani kadınsa, o tarzda huysuz da olamıyor. virjin'e o yırtıklığı sağlayan, seyfi dursunoğlu'nun aslında erkek olması.

giyim kuşam, debdebe

bülent ersoy'la seyfi dursunoğlu'nun bir ortak noktaları var, ikisi de moda, vücut ölçülerine(!), genel geçer kurallara bakmadan kendi keyifine göre giyiniyor. simler, pullar, kürkler, danteller mevcut. ama hep bir barbi havası, cazibeden ziyade özellikle bülent ersoy'da, ihtişama yönelik bir tarz. bülent ersoy'un olimpia konserinde giydiği önüne pullardan eyfel kulesi resmedilmiş bir tuvaleti var ki, on bir yaşından büyük herhangi bir kadının beğenmesi mümkün değil. suzanne brögger, transeksüellerin ve travestilerin çocukluklarındaki yıldızları kadınlık modeli olarak aldıklarını

yazıyordu. çoğumuzun zevki en fazla ilköğrenim yıllarında belirlenir zaten. kendinizi düşünün, yıllar geçse de en hoşunuza giden saçlar genç kızlığınızın modelleri değil mi mesela? ama hangimiz değişen modaları, erkeklerin göz alışkanlıklarını falan kale almadan giyinebiliyoruz? gayet basit, huysuz virjin'le bülent ersoy. seyfi dursunoğlu, radikal iki de yazgılı doğan'la yaptığı röportajda, bu giyim kuşam konularında yönetmeni fatih aksoy'la anlaşamadığını anlatıyor. virjin, gençliğinin june allyson, debbie reynolds'larının elbiselerini yapıyor, fatih aksoy da bunları beğenmiyormuş. bu konuya dikkatinizi çekmek isterim, fatih aksoy, seksenli yıllarda, anar-

şizmdi, komündü (hani *nokta*'ya da çıkmışlardı), her türlü "radikal" boyayı boyamış, şimdi de fıstıklı yeşil olarak televizyon programcılığı yapan bir adam. (yani bu kadar çok radikal bir araya gelsin!) anlaşılabilir geçmiş anarşiklikleri huysuz'un rüküşlüğüne kaldırmamasına yetmiyor.

işve cilve...

bülent ersoy'un konserinde, arkadan bir genç, "yanıma gelse," diye sesleniyor. bülent ersoy cevap veriyor, "evladım gelemem oraya çocuğum." çocuk, bir parça istiyor, "beni yaşat." bülent ersoy cevap veriyor, "gel sahnenin arkasına bak nasıl yaşatacağım seni!" hiç bir kadın böyle konuşamaz, hiç bir kadın "evladım" diye

hitap ettiği birisine cinsel nesne gözüyle bakamaz, hiç bir kadın, "sıkı sıkı sarıl bana, ablan kurban olsun sana," diyemez. hadi diyelim ki dedi, bütün romantik bakışlardan, yürek hoplatan ilan-ı aşklardan, kalbi yakan iltifatlardan vazgeçmek zorunda kalır. hiç bir kadın bülent ersoy gibi "acaba beni beğenir mi?" diye pek kafaya takmadan serbestçe bir erkeği arzulanamaz ve daha da önemlisi, arzulanmadığını serbestçe küçümseyemez. hiç bir kadın onun gibi, ne kadar kadın kılığında gezse de bir erkek gibi güçlü olamaz.

o yüzden, bir kadında, bir nebze olsun huysuz virjin'lik görüyorsanız, ya ununu eleyip eleğini asmıştır ya cinsel tercihleri sebebiyle erkekleri iplemiyordur ya da çok az görülmele birlikte, bir erkek, ona güvensizlik yerine arzulanmadığına, ne yaparsa ve nasıl olursa olsun arzulanacağına ilişkin güven aşıyordur.

bütün bunlar olmadan, hiç birimiz, bir erkeğe, "ayol âdetim mi yaklaştı acaba, bu herif iyice sinirime gidiyor," diyemeyiz. en hak edenlere bile. "ay ne tatlı şeymişsin sen, yerim seni," de diyemeyiz. (ki bunu da hak edenler olabilir) virjin de bülent ersoy da seçiyorlar, o yüzden cilveleri arzulanmaya yönelik değil, arzularını ifade etmek için; biz ise seçilmeyi biliriz. her ne kadar kadın kılığında olsalar da, çoğumuza taş çıkartacak kadar kadın olsalar da, arzulanmaları erkekler olsa da, "kestirmiş" olsalar da, onlar erkek biz ise kadımsız.

o yüzden, çocukluğumdan beri erkeklerle biriktirdiğim öfkeyi, daha uzun zaman ancak televizyon karşısında soğutabileceğim. bir çoğumuz gibi. mesela huysuz, bir sürü kaset çıkartmış adamın birine, "maşallah, az da değilmiş, hepsi senin mi onların?" diyecek. adam mahcup olup, konuyu toparlamak için, "evet, epeyce sayıda kaset çalışmamız var," diye cevap verecek. biz de ferah ferah kahkaha atacacağız. şimdilik huysuz bizim yerimize intikam alacak: "ay buna erkek mi diyorsunuz siz?" erkekliliği ölçüye vurulan eğreti gülümseyecek. yüzünde, sarkık memelerden bahsedildiğinde sarkık memelilerin, bidon bellerden bahsedildiğinde kalın bellilerin, değirmen taşı kalçalardan bahsedildiğinde geniş kalçalıların yüzünde görülen ifadeden olacak. biz oturduğumuz yerden, "oh, nasıl oluyor muş?" diye sevineceğiz. şimdilik o diyecek, biz sevineceğiz. onlar değişmeden, biz değişmeden, bu işleri değiştirmeden önce. şimdilik böyle. şimdilik.

ayşe düzkan

7 PAZARTESİ

Emeğimiz nasıl özgürleşecek?

İnadına özgür aşk!

Pazartesi'nin Aralık 1997 sayısında yayınlanan Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin (ÖDP) 1. Konferansı'nda kabul edilen, partinin yürüteceği kadın politikasına ilişkin üç karar metninden biri olan, "Kadın Emeğinin Özgürleşmesi İçin" başlıklı metni ve Gülnur'un metni oluşturan arka planı açıklayan yazısını okudum ve bazı düşüncelerimi sizinle paylaşmak istedim. Düşüncelerimi daha çok toplumsal cinsiyetçi yapılanmaya karşı mücadele sürecinde, kamusal alan/özel alan içiçeliği üzerine yoğunlaştırmaya ve iki yazıya da o açıdan bakmaya çalıştım.

Gülnur'un açıklamasında, metinde "çalışma yaşamındaki cinsiyetçi yapılanmanın ev içindeki/özel alandaki cinsiyetçi işbölümünden koparılarak aşılacağı açıkça dile getiriliyor" deniliyorsa da, yine Gülnur'un açıklamasıyla bu yaklaşım "bir siyasal partinin özel alana ilişkin sözleri olabilir ama programatik hedefleri olamaz" biçiminde özetleniyor. ÖDP, kadın emeğinin özgürleşmesi mücadelesini kamusal alanla sınırlıyor.

"Kadınların kamusal alandaki varlıklarının, onların özel alanda cinsiyetçi işbölümünden kurtulmalarını sağlamaya yetmediği" söyleniyor, ancak, bu durumu aşmanın yolu olarak ev dışına çıkılıyor ve "yerel yönetimler ve kamu kurumları tarafından finanse edilen ucuz veya bedava hizmet veren, kullananlarca ve çalışanlarca denetlenen, yeterli sayıda yemekhaneler, çamaşırhaneler, kreşler açılması için mücadele eder" deniyor. ÖDP özel alanda yapılacak mücadeleyi görmezlikten de gelemediği için onu kamusal alana taşımaya çalışıyor, "erkeklerle zorla evişi yaptıracağız" vaat edemiyor ama "ev işlerinin (en azından bir bölümünün) kamulaştırılması durumunda cinsiyetçi işbölümünün yeniden üretilmemesi hedefi" doğrultusunda kamusal alandaki ev işlerine erkek emekçilerin eşit oranda katılımını programatik hedefleri arasına alabiliyor.

Toplumsal cinsiyetçiliğin yeniden üretimine, sadece erkeklerin değil, kadınların da fazlasıyla katkıda bulunduğu gerçeği düşünülürse, kadın/erkek tüm emekçilerin, özel alandaki yaşamlarında hiç de içselleştirmedikleri bir yaşam biçimini kamusal alana çıktıklarında talep etmeleri ve uygulayabilmeleri ne kadar gerçekçi? Ayrıca, 1996 yılında İstanbul'un Eminönü, Esenler, Güngören, Kartal, Ümraniye, Zeytinburnu ilçelerinin dar gelirli emekçilerinin yaşadığı bazı mahallelerinde yaptığım saha araştırması evlerin yüzde 72'sinde çamaşır makinası, yüzde 74'ünde elektrik süpür-

gesi olduğunu gösteriyor. Bu oranların, biraz daha geliri yüksek ailelerin yaşadığı mahallelerde yükseleceğini söylemeye hacet yok. Bilmem, cinsiyetçi işbölümünün ve rol ayrımının o evlerde de var olduğundan söz etmeye hacet var mı? Evlerinde çamaşır makineleri ve onları kullanan kadınlar varken, erkeklerden mahallelerindeki çamaşırhanelerde çamaşır yıkamalarını beklemek ne kadar gerçekçi bilmiyorum.

Metinde geçen başka bir hedef "kadınların kocalarından bağımsız olarak sosyal güvenlik hakkına kavuşturulması". Yine, bu gibi talepler, ev içi ve ev dışında toplumsal cinsiyetçi işbölümünü şekillendiren zihniyetle eşanlı olarak mücadele edilmediği durumda zorlama önlemlerin ötesine geçmeyeceği gibi, günümüz koşullarında gerçekleştiği takdirde kadınların büyük bir çoğunluğunun kocalarına teslim edeceği bir kaynak olmanın ötesine geçemez diye düşünüyorum.

"İşyerinde cinsel tacize karşı" mücadele ÖDP'nin hedefleri arasında, ancak, aile içinde kimin kimi taciz ettiği konu dışı. Kadın emeğinin özgürleşmesi önündeki engeller arasında işyerindeki cinsel taciz ne kadar önemliyse, evdeki cinsel taciz de o kadar önemli. Zaten biri diğerinin uzantısı. Birinin varlığı ötekini meşrulaştırıyor.

Kadınların toplumsal yaşamdaki ikincil konumu bazı faaliyetlerden dışlanırken diğer bazı faaliyet alanlarında hapsolmaları şeklinde tezahür ediyor. Kadınlar, sadece çalışma yaşamından değil, kamusal alanın diğer faaliyetlerinden de dışlanıyor. Toplumsal yaşamın her alanında kök salmış cinsiyetçi yapılanmanın çözülmesi yolunda bütünlüklü mücadelenin biçimlerini düşünürken, kadınlar toplumsal yaşama hangi alanlarda, hangi nedenlerle erkekler gibi, erkekler kadar katılmıyorlar diye baktığımda, ilk aklıma gelen, ev içindeki işbölümünden paylarına düşenin ağırlığı. Bu saptama doğru ama eksik. Eksik, çünkü aynı olaya başka bir açıdan da yaklaşmak mümkün. İşgününün uzunluğu ve çalışma koşullarının ağırlığı açısından baktığımızda, aslında bu koşullar, kadın/erkek herkes için, insan doğasına aykırı düzeyde. Günde 10-12 saat çalışan, hafta sonları bile işe giden bir adama, örneğin ev dışında çalışmayan bir kadının "şu çoraplarını da kendin yıka" demesi mümkün mü? Kapitalist düzen de bu durumun bal gibi farkında ve bunu bir güzel de kullanıyor. Birileri evdeki işleri görmese, çocuklara bakmasa diğerleri günde 10-12 saat çalışabilir mi? Tam da bu konuda elimize bir fırsat geçiyor gibi.

Kadın/erkek emekçiler, cinsiyetçiliği falan düşünmeden işgününün kı-

"İnadına aşk" deyip, özel alanla ilgili hedef koymamak olmaz. "İnadına aşk" diyen ÖDP'nin, emekten söz ederken, değil kamusal alanda, özel alanda harcadığımız fiziksel emeğin de ötesine geçmesini bekliyorum. Fiziksel emeğin, tek başına, manevi emekten bağımsız, özgürleşmesinin mümkün olmadığını düşünüyorum. Özgürleştirmeye çalıştığımız emeğimiz, annemizle, babamızla, kardeşlerimizle, çocuklarımızla, partideki arkadaşlarımızla, sevgimizle, tüm yakınlarımızla, mahallenin bakkalıyla, işyerindeki patronla yaşadığımız ilişkilere harcadığımız manevi emeği de içermeli.

saltılması hedefini koymuşlar önlerine. 35 saatlik işgünü uygulamasının kadınlar açısından önemi ise sadece kendi çalışma saatlerinin kısaltılmasıyla sınırlı olmamalı. Aynı zamanda, erkeklerin çalışma yaşamı dışında toplumsal yaşamı kadınlarla paylaşması için bir fırsat. Ama sadece bir fırsat. Bu aşamada, 35 saatlik işgünü için mücadele ettiğimiz kadar, hatta belki de daha fazla, toplumsal yaşamın her alanında birlikte yaşamının getirdiği yükleri eşit paylaşmanın mücadelesini ve her yerde varolma kavgasını vermemiz gerekiyor.

Bu yaklaşımı toplumsal yaşamın başka alanlarına da taşıyabiliriz. Örneğin, kitle örgütlerinde ya da partide 10-18 saat süren toplantılar, aynı 10-12 saatlik işgünü gibi evde işleri yoluna koyan birilerinin varlığı düşünülerek, erkeklerin yaşam biçimine uygun tasarlanmış birlikteliklerdir. Toplantıların bu kadar uzun olmasının cinsiyetçi bir bakış açısının hâkimiyetinden kaynaklandığına, hayatın dönüştürülmesine buralardan başlamak gerektiğine ve bu türlü kazanımların kadınların politik karar organlarına katılımını artırmak için konan kotalardan çok daha kalıcı olacağına, geri alınması daha güç alışkanlıklar yaratacağına inanıyorum. Hayatı dönüştürmek için hayatın her alanında doğal gibi görünen düzenlemelerin sorgulanması gerekiyor.

"İnadına aşk" deyip, özel alanla ilgili hedef koymamak olmaz diye düşünüyorum. Hatta, "inadına aşk" diyebilen ÖDP'nin emekten söz ederken, değil kamusal alanda, özel alanda harcadığımız fiziksel emeğin de ötesine geçmesini bekliyorum. Fiziksel emeğin, tek başına, manevi emekten bağımsız, özgürleşmesinin mümkün olmadığını düşünüyorum.

Özgürleştirmeye çalıştığımız emeğimiz, annemizle, babamızla, kardeşlerimizle, çocuklarımızla, kadın arkadaşlarımızla, erkek arkadaşlarımızla, partideki arkadaşlarımızla, sevgimizle, tüm yakınlarımızla, mahallenin bakkalıyla, işyerindeki patronla, sokaktaki kadınla/erkeklerle yaşadığımız ilişkilere harcadığımız manevi emeği de içermeli. Bizim vermeye koşullandığımız ya da bizden talep edilen manevi emeği. Böyle bir emek harcamayalım demiyorum tabii. Sadece, ilişkilere verdiğimiz manevi emeği de özgürleştirmenin yolları olmalı, bu yolları da düşünmeli ve tartışmalıyız diyorum. Aksi takdirde sevgi ve aşk ilişkilerimiz de eşitsizlerin ilişkisi olmaya devam eder diye düşünüyorum.

Ezilenler de, âşık olur tabii. Üstelik bize, aşkı aşk yapanın, tam da içinde varolan şiddet boyutu olduğu öğretilmedi mi? Ne güzel aşk acıları çekmedik mi? Artık acı çekmesek diyorum. Acı çekilmeyen bir aşk yaşamaya giden yolda, en önemli engellerden birinin "kadın emeğinin tutsaklığı" olduğunu düşünüyorum. Aşk, artık tutsakların aşkı olmasın diye,

İnadına Özgür Aşk!

Semsa

9 PAZARTESİ

bedia muvahhit, bursalı behin hanım ve istanbullu bir hanım köpeğiyle. feraceden şapkaya...

tin modern erkeği topluluk içinde kolda yüzü açık karısı ile boy gösterirken, kırsal kesimdeki biraderi kendisini kırk adım geriden takip eden peçeli karısı ve geleneksel kıyafetiyle (tercihan karısı yürürken eşek üstünde) çiziliyor, sık sık da karikatürize ediliyordu. Geleneksel erkeklik, keskin yaş ve toplumsal cinsiyet hiyerarşileri ve kadınların ezilmesi, artık kırsal gelenekler bağlamında ifade ediliyor ve bir medeniyet eksikliği olarak yorumlanıyordu."

köylülerin cumhuriyet'e sadakat göstermek için önemli bir sebepleri olmadığından kılık kıyafetlerini değiştirmemeleri de normal. bizim açımızdan bir diğer önemli bilgi de peçenin yasaklanmamış olması bence. erkeklerin şapka giymeleri konusunda ki bu ısrar, cumhuriyetin kılık kıyafet

geleneksel fes, kalpak ve sarığın karşısında, modern şapka gerçekten bizim mi?

kadınlar şapka kanunu'nu kutladı

Bu yıl kasım ayının yirmi beşinci günü taksim'de diğerlerine benzemeyen bir kutlama yapıldı. o sıralar dergimiz matbaada olduğu için değerlendirip size yansıtamadık. bir grup kadın şapka kanunu'nun çıkışının 72. yıldönümünü kutlamak için, başlarına şapka takarak, taksim cumhuriyet anıtını ziyaret etmişlerdi. bu kadınların kimliğiyle ilgili medyada muhtelif rivayet vardı. ancak, chp kadın kolları'nın ve istanbul kız lisesi eğitim vakfı'nın isimleri anıldı. bana yine çarpıcı gelen bir faaliyet, bu törenden sonra şair-yazar dursun özden'in (adını ilk defa duyuyorum), chp istanbul il binasında küba'da atatürk konulu bir dia gösterisi sunması ama temas etmek istediğim konuyla ilgili olmadığı için yorumlamıyor ve konuyu küba dostları'na havale ediyorum.

dikkat etmişsinizdir, şapka kanunu, kadınların başlarına ne taktıklarıyla ilgili bir kanun değil. erkeklerin, fes, sarık ve kalpak yerine batılıların taktığı şapkayı kullanmaları yönünde uygulamalar getirir. bu ayrıntıya şunun için dikkatinizi çekiyorum. mesele çarşaf ya da peçe, kadını örtü altına alması açısından gelenekselliğin yanında doğrudan kadınlara karşı olma anlamını da içermektedir. sarık, fes ve kalpak ise böyle değil. sarık, takanın kefenini başının üstünde taşıması ve dolayısıyla her zaman ölümlü olduğunu hatırlatması itibarıyla dini bir anlam taşımaktadır. ama fes ve kalpağın bu açıdan bile geleneksel olmanın ötesinde bir anlam içerdiklerini sanmıyorum. töreni düzenleyen kadınlar da bu tuhaflığı fark etmiş olacaklar ki, "şapka içindeki kafaları da değiştirdi," şeklinde bir "bağlam"

oturtmuşlar. yani, şapkanın etkisini benimsiyor ve savunuyorlar. dünyayı kadınlar açısından yorumlamaya ve değiştirmeye çalışan bizlerin bu yaklaşım üzerine düşünmemiz gerektiği kanaatindeyim. konuya girmek için deniz kandiyo-ti'den* bir alıntı yapmak istiyorum:

"Cumhuriyetçi giyim kalıbı konusunda çoğu zaman gözden kaçırılan bir olgu, Atatürk'ün (İran'da Rıza Şah'ın yaptığı gibi aksine) peçeyi hiçbir zaman yasaklamadığı, ancak erkeklerin giymeyi seçtikleri başlıklara gelince, çok daha katı davranmış olduğudur. Osmanlı İmparatorluğu'nda toplumsal tabaka, soy ve etnik köken uyrukların giymesine izin verilen kıyafetlerden, hatta giydiklerinin renklerinden açıkça okunabilirdi. Bunun yanında, din adamları sarık ve giysilerinden rahatça ayırt edilebilirlerdi. Batı şapkası ve kravatı yalnızca moda unsurları olmakla kalmayıp, farklılıkları eritip ortadan kaldıran, aynı zamanda devlete bağlılığı da simgeleyen bir laiklik üniformasına dönüşmüştü. Cumhuriyetin yeni kadroları, memurlar ve meslek sahipleri, sadakatlerinin işaretlerini giydiler; itaatsizlik belirtileri de uygun biçimde olmayan sakal ve bıyıklar ya da başlıklarla gösterilebiliyordu. (...) Cumhuriyet-

türk modernleşmesi, kadınlara fayda sağlamış olabilir ama esas amacı onları özgürleştirmek değil, erkekler için daha uygun bir hale getirmektir.

konusundaki modern dayatmalarının pek öyle kadınları kara çarşaftan kurtarmaya falan yönelik olmadığını gösteriyor. yani eğer isterseniz peçe takabiliyorsunuz ki bunun dini otoriteye verilmiş bir taviz olduğu aşikâr. buna karşılık, kalpak takmak zinhar yasak. niye? çünkü modern değil.

özgürleştiren modern
modern, gelenekselin karşıtıdır. geleneksel kısıtlar, modern özgürleştirir. peter wagner, *modernliğin sosyolojisi* adlı kitabında konuyu benim yapabileceğimden çok daha sarıh biçimde anlatıyor:

"Özgürleşme söylemi, modern zamanların kökenlerinde yer alır. Özgürleşme söylemi bilimsel devrim dönemi boyunca bilimsel uğraşılarda özerklik arayışına, siyasal devrimler-

fotoğrafta şapka "devrimi"ni takip etmiş bir beyefendi harî "devrimi"nin bazı gereklerine icabet ediyor.

deki kendi kaderini tayin talebine-bunun modelleri Amerikan ve Fransız devrimleriydi- ve iktisadi faaliyetlerin mutlakiyetçi bir devletin denetim ve düzenlemelerinden bağımsızlaşmasına kadar uzanır.”

pek güzel değil mi? evet, ama yine peter wagner biraz ileride şunları diyor:

“Uğradığı tüm iç değişikliklere karşın böyle bir özgürleşme söylemi modernliğin iki yüzyıldan fazla bir dönemi boyunca bir süreklilik gösteriyorsa, o vakit bu söylemin sözü edilen toplumların önemli görünümünü yansıttığını varsaymak akla yakın olur. Gelgelelim, bu söylemin her zaman eleştirel bir karşılığı olmuştur: Disiplin altına alma söylemi.”

Kısıtlayan modern

bütün bunlardan modernleşmenin bir başka yüzünü tespit ediyoruz; disiplin altına alma ya da kısıtlama.

modern, bir sıfat olabilir. ama modernleşme bir projedir. sınırları, çizgileri ve esas önemlisi normları aydınlanma'yla belirlenmiş bir proje. çünkü aydınlanma tanrının egemenliğine karşı çıkmıştır ve onun yerine aklın ve mantığın egemenliğini inşa etmiştir. gerçeğe, bilimsel gerçeğe akıl ve mantık yoluyla ulaşılabilir ve insanı özgürleştirecek olan da bilimdir. böylece modern proje de birdir, tektir, mantıklı ve akla uygundur, doğrudur ve öznelirinin iradesinden bağımsız da olsa uygulanması gerekir. yani siz ister isteyin, ister istemeyin, ya da ister o şekilde, ister bu şekilde isteyin, modernleşme sizi bildiği gibi “özgürleştirir”. bunun, öznelirinin tamamının katılmadığı bir toplumsal devrimle alâkası yoktur. toplumsal devrimde özne o devrimle özgürleşecek insanlarken, modernleşmede özgürleşme uygulaması esastır. işte bu uygulama disipline ihtiyaç duyar.

disiplin kime yarar?

tabii ki egemenlere. kapitalizmin modernleşmenin disiplinlerine nasıl ihtiyaç duyduğu, nasıl onlarla iç içe geliştiği üzerine ciltler dolusu kitap yazılmış. bizlerin de, bu modernleşmenin peşine takılmadan önce soracağımız sorular vardır diye düşünüyorum. modernleşme gelenekseli kadınlara faydası olsun diye mi kırmıştır? hiç sanmıyorum. bu konuda yine deniz kandyoti'ye başvurmak istiyorum:

“Yüzyıl dönümünde Osmanlı aile törelerine ilişkin tartışma edebiyatı, tek bir esas kurbanı, yani kadını ortaya çıkarmış gibi görünüyor. Kadının cehaleti ve tecrit edilmişliği, çok karınlığın ve tek yanlı boşanmanın (yani talak) yakışsızlığı başlıca eleştiri konularıydı. Bunları dile getiren ise modernist erkek reformcunun sesiydi. Bu eleştiride içkin olan bir şey de, erkeklerin akrabaları tarafından ayarlanan sevgisiz evliliklere, entelektüel bir arkadaşlık sağlamayan yetersiz eşlere mahkûm edildikleri olgusuydu. Benim bu aşıkâr erkek feminizmine ilişkin ilk yorumum kadınlarmın mağ-

Şapka Kanunu

Şapka Kanunu'ndan uzun zaman Şapka Devrimi olarak bahsedilirdi ancak şimdilerde o kadar ileri giden yok.

25 Kasım 1925 tarihinde çıkan “Şapka İktisatı Hakkında Kanun” kalpak ve serpuşun giyilmesini yasaklayarak kamu görevlileri için şapka giyme zorunluluğu getirdi. Kanun çıkmadan önce, Ağustos ayında Mustafa Kemal Kastamonu'ya yaptığı gezide şapka taktı ve daha sonra kamu görevlilerine şapka zorunluluğu getirildi. 671 sayılı Şapka Kanunu “Türk halkının umumi serpuşu şapkadır” hükmünü getirdi ve hükümeti buna aykırı olan uygulamaları yasaklama konusunda yetkili kıldı.

dur durumunun, baba istibdadı karşısında yurttaşlık haklarından yoksun bırakıldıkları için yakınan erkekler tarafından kullanıldığı doğrultusunda; yurttaşlık haklarından yoksunluk siyasal alanda mutlakiyetçi Osmanlı Devleti'nde yansımaları buluyordu.”

çok basit ve açık bir iddia değil mi? erkekler, etraflarındaki kadınlar yeterince tatmin edici olmadıkları için bir değişikliğe ihtiyaç duyuyorlar. türk modernleşmesi, kadınlara fayda sağlamış olabilir ama esas amacı onları özgürleştirmek değil, erkekler için daha uygun bir hale getirmektir. bu erkeğin herhangi bir erkek olmadığı, o dönemde devlete hakim olan batıcı, entelektüel erkek olduğunu söylemeye gerek yok. kemalizmin devrim olup olmadığı çok tartışılır ama her devrimin devrimcilerine uygun kadınlar yarattığı tartışılmaz. şapka, tabii ki batıcı bir proje olan türk modernleşmesinin önemli simgelerinden birisi.

dünya kadına yönelik şiddete son gününde anıtın önüne giden kadınlar, başlarına basının deyimiyle, “gündelik hayatta kullanmadıkları” şapkalar takarak gelmişler. şapka kanunu'nun bahsettiği şapkaların onların değil erkeklerin başlarındaki olması tuhaf bir biçimde durumu temsil ediyor sanki. şapkasını savunmak için o anıtın önüne toplandıkları modernleşme de kadınların değil erkeklerin aslında. aralarında yine başında şapkayla bedri baykam'ı gördüm. bedri baykam, kadınlar özgürleşsin ister, ki onlara sahip olduğu gece klüplerinde çamur güreşi yaptırabilsin mesela. bizlerse, geleneksele, onun gibilerin gönlü hoş olsun diye karşı çıkmıyoruz. aradaki bu nüans temel bir politik farklılık olarak uzun zaman bu topraklarda karşımıza çıkacak. o yüzden modernleşme konusuna tekrar tekrar dönmemiz gerekebilir.

ayşe düzkan

* *cariyeler bacılar yurttaşlar*, deniz kandyoti, metis, 1997.

3. Ulusal Nüfusbilim Konferansı

Hacettepe Üniversitesi, Nüfus Etüdüleri Enstitüsü 2-5 Aralık 1997 tarihleri arasında 3. Ulusal Nüfusbilim Konferansı'nı gerçekleştirdi. Nüfusbilimin çok çeşitli alt başlıklarının ele alındığı konferansta kadınlarla doğrudan (Demografi ve Kadın 1, 11) ve dolaylı (göçler, gece kondular, doğurganlık, aile, hane halkı, doğum kontrolüyle ilgili bildirimler) oturumlar ve bildirimler yer aldı. “Uluslararası Göçler” oturumunda H. Taşkıran tarafından Türkiye'yi Göçmen Kadınlar başlıklı bildiri sunuldu. Tahire Erma ise gecekondu kadınlar ve bu konuda yapılmış niteliksel çalışmaların katkılarını anlattı. Pınar İlkaracan'ın sunuşu Doğu ve Güneydoğulu kadınlar üzerinedi.

Demografi ve kadın konulu birinci oturumunda Akın Atanur, Filiz Kardam ve Gülay Toksöz kadın istihdam araştırmalarındaki yöntem sorunlarına değindiler. Bir diğer sunuş İlkur Yüksel ve Zehra Kavrakoğlu tarafından yapılan kadınların ev içi zaman kullanımı hakkındaki sunuştu. İkinci kadın konulu oturum Ferhunde Özbay tarafından yönetildi ve aile içi şiddet, nüfus planlanmalarında kadının hukuksal rolü, seks işçilerinin demografik özellikler ve kürtaj konularında bildirimler sunuldu.

Ankara Pazartesi

Kadın Eserleri Kütüphanesi'nin ajandası çıktı

Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı'nın gelenekselleşmiş ajandası çıktı. 1998 yılına ait ajanda “Osmanlı'dan Cumhuriyete Kadın ve Eğitim” temasını içeriyor. Vakfın yedi yıl boyunca kütüphanede topladığı arşiv ve koleksiyonlar ajandada duyuruluyor; 1997 yılı boyunca yapılmış olan etkinliklerin (panel, sergi, toplantı) bir dökümü veriliyor. Ajandada, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e kadınların eğitim tarihinin Zehra Toska tarafından kaleme alınmış bir özeti de yer alıyor. Ajandanın görsel malzemesi, döneme ait belge niteliğindeki fotoğraflardan oluşuyor.

Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Vakfı, Abdülezal Paşa Caddesi, Fener Vapur İskelesi karşıtı tarihi bina, 34220, Haliç, İstanbul.

Tel: 0212.534 95 50. Fax: 0212.523 74 08.

Yüzyılın Sonunda Kadınlar

Türkiye Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü'nün (TODAİE) düzenlediği "20. Yüzyılın Sonunda Kadınlar ve Gelecek Konferansı"na araştırmalarımızı sunmak üzere müracaat ettiğimizde doğrusu bu kuruluşun ne yapıp ettiği konusunda en küçük bir fikrimiz olmadığı gibi, isminin içindeki "Amme İdaresi" tanımlamasından da bir miktar işkillenmiştik. Kamu yönetimi ile ilgili bir kuruluşun kadınlar ve gelecekleri ile ilgili tartışabileceği konuların kısıtlı olacağını düşünüyorduk. Ankara'ya gitmezden birkaç gün önce konferans programı elimize geçtiğinde ilk şaşkınlığımızı yaşadık. Program, kadınlarla ilgili aklımıza gelen gelmeyen birçok değişik konuda tebliğlerle doluydu.

Konferansın açılışını, Enstitü'nün İnsan Hakları Araştırma ve Derleme Merkezi yöneticisi ve konferansın düzenleyicisi, Oya Çitçi, yaklaşık beş yüz kişilik bir dinleyici topluluğuna hitaben yaptı. Konuşmasına "Özellikle, ülkemizde yaşanan son yılların deneyimi kadınların toplumdaki konumunun ne kadar kırılgan olabileceğini göstermiştir. Kadın haklarının tartışılması için tüm birey ve kurumlara görev düşmektedir. Kadınların savunma konumundan kurtulması, yeni haklar için mücadele etmesi gereklidir." diye başladı. Kongreye olağanüstü bir ilgi olduğunu, inanılmaz katkı ve destek geldiğini, en etkileyici olanın, katılımın, kadın çalışmalarına alanına yüreğini koymuş insanlardan gelmesi ve onun da ötesinde, çok genç, pırıl pırıl akademisyen grubunun katkıda bulunması olduğunu söyledikten sonra, konuşmasını "Kadınların özgürlüğü için, demokrasinin eşitlik ve özgürlük ilkelerine katkıda bulunmak için, burada bulunan herkese teşekkür ederim," diyerek noktaladı.

Toplam 52 bildirim sunulduğu ve tartışıldığı toplantının tümünü size yansıtmamız maalesef mümkün değil, zaten biz de hepsini izleyemedik. Açılış oturumunu takip eden oturumlar ikişer ikişer, eşanlı olarak, yürütülüyordu. O nedenle şöyle bir yöntem seçtik:

Oturumların başlıklarını aktardıktan sonra, izleyebildiklerimiz arasından dikkatimizi ve ilgamızı çeken konuları ön plana çıkararak oluşturduğumuz başlıklar altında, tebliğ ve tartışmalardan bazı noktaları aktararak biraz da olsa üç gün boyunca bizi umutlandıran, mutlu kılan bir birlikteliği size yansıtmaya çalışacağız.

Kadınların görünmezliği

Çeşitli alanlarda ve bağlamlarda kadınların nasıl yok sayıldığını, görünmez kıldığını izliyoruz. Görünür olma durumları ise kendileri için olmaktan ziyade başkaları için.

Tarihte belirli gruplar, örneğin işçi sınıfı, etnik gruplar, eşcinseller ve tabii ki kadınlar görünmez kılınmıştır. Geçmişin öznesi erkeklerdir. Erkekler dövüşür, kadınlar ganimettir. (Meltem Ağduk Gevrek ve Özlem Şahin, Ankara Üniversitesi, *Tarih Çözümlemesi İçinde Sözlü Tarih ve Feminist Sözlü Tarih Çalışmaları*)

Medyaya bakıyoruz. Kadınlar genellikle tüketici olarak sunuluyor, haberlerde ise ya hiç çıkmıyorlar ya da ancak kurban rolünde veya magazin haberlerinde, özel yaşamları ile mevcutlar. En çok izlenme oranına dayalı bir medya içinde kadının en çok izlenmeyi sağlayacak bir araç haline getirildiği, şiddet, cinsellik ve tüketici unsurlarının kadının kimliğine eklenildiği görülüyor. (Nilüfer Timisi, Ankara Üniversitesi, *Medya ve Kadın: Temel Sorun Noktaları*)

Sanata geçiyoruz. Erkekler için *nü* kavramı kullanılmıyor, kadınlar için kullanılıyor. Çıp-

lak olmak insanın kendisiyle olmak, *nü* olmak ise başkalarına çıplak görünmek anlamına geliyor. İnsanların *nü* olması onları nesne haline dönüştürüyor. Yani, nesne konumunda, zevk aracı olan, kadınlar. (Nuray Akkol, Hacettepe Üniversitesi, *Plastik Sanatlarda Kadının Cinsel Olarak Kullanımı*)

Kadınlar etnik grupların simgesi durumunda. Çerkez deyince "Çerkez kadın" gözü müzün önünde canlanıyor. Simge oldukları için aynı zamanda etnik kimliğin kavga alanı da kadınlar oluyor. (Ayşe Güneş Ayata, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, *Etnik Kimlik ve Toplumsal Cinsiyet*)

Devlete bakıyoruz. 28'lerde kurulan kız enstitüleri devlet ve toplum arasında uzlaşma yaratma çabasının bir sonucu. Kadınlar modernleşme projesinin bir aracı olarak kullanılıyorlar. (Fadime Cök, Boğaziçi Üniversitesi, *Kız Enstitülerinin Sosyal ve İdeolojik Rollerini*)

İktisat teorisine bakıyoruz. Standart iktisat teorisinin kadın tipolojisi: Tüm kadınlar evlidir, evli değilse mutlaka evlenecektir. Çocuk sahibidir ya da olacaktır. Tüm kadınlar erkek yakınlarına iktisadi olarak bağımlıdır. Tüm kadınlar ev kadını statüsündedir. Kadınlar sanayi sektörlerinde üretken değildir. Kadınlar irasyoneldir. (Ufuk Serdaroğlu ve Nurecan Özkaplan, Gazi Üniversitesi, *Toplumsal Cinsiyetin İktisat Özünde İrdelenmesi*)

Çalışma yaşamı

Kadınların ev dışında çalışma yaşamına girebilmeleri,

kariyer yapabilmeleri için birçok engeli aşmaları gerekiyor. Aşabilenlerin, erkek dünyasına girebilen kadınların, bir kısmı da o dünyayla bütünleşiyor. Kadınların, işyerinde ve evde yükledikleri roller zaman zaman çatışma içinde.

Ev içinde süregelen toplumsal cinsiyetçi iş bölümünden paylarına düşenin ağırlığı ve ev dışındaki ağır çalışma koşulları kadınların iş yaşamını terk etmelerine neden oluyor. Kadınların çoğunluğu ailenin ekonomik gereksinimi varsa çalışıyor (Ayşe Eyüboğlu, TRIO Araştırma; Hülya Tufan, Galatasaray Üniversitesi; Şemsa Özar, Boğaziçi Üniversitesi, *Kentli Kadınların Çalışma Koşulları ve Çalışma Yaşamını Terk Nedenleri*)

Türkiye'de, üniversitelerde çalışan akademisyen kadınların niceliksel konumuna bakarak çizilen olumlu tablonun, yatay ve dikey açıdan incelendiğinde ne denli cinsiyetçi bir ayrımcılığı yansıttığı gözler önüne seriliyor. Kadınların en yoğun olduğu alanlarda bile daha ayrıntılı bir döküm yapıldığında kadınlar aleyhine hiyerarşik bir yapı görülüyor. (Ruhi Köse, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, *Akademik Yaşamda Cinsiyetçi İşbölümü: 1990-1994 Dönemi Türk Üniversitelerinde Durum*)

Kariyer yapan kadınlar bireysel özellikleri değil cinsiyetleri nedeniyle engellerle (şeffaf engellerle) karşılaşılıyorlar. Kadınlar kurmay, teknik işlere yönlendirilmiyor. Hizmet, finans, sigortacılık, insan kaynakları, iletişim, pazarlama ve finansman bölümlerinde kariyer yapabiliyor. Kariyerlerinde

yükselmiş kadınların çoğunluğunun erkek merkezli sistemle bütünleştiği görülüyor. (N. Aylin Ataay, Galatasaray Üniversitesi, *Kadın Yöneticilerin Kariyer Boyutları ve Etmeleri*)

Evlerinde çalışan girişimci kadınların birçoğu rol çatışması yaşıyor. Girişimci rolleriyle anne, ev kadını, eş olma rolleri çatışıyor. Herşeye rağmen aile üyelerinin beklentilerini gerçekleştiriyorlar: Bütün bu rollerin altında ezilenler, herşeyden kaçmak, uzaklaşmak istiyor. (Özlen Özgen ve Hattun Ufuk, Ankara Üniversitesi, *Kadınların Evde Gerçekleştirdikleri Girişimcilik Faaliyetlerinin Aile Yaşamına Etkisi*)

Kamu sektöründe üst düzey yönetici kadınların çoğunluğu ekonomik nedenlerle çalıştıklarını dile getiriyorlar. Zihniyetleri ve yaşam biçimleriyle geleneksel değerleri yendi den ürettikleri görülüyor. Çoğu kızları için öğretmenlik, oğulları için mühendislik mesleğini düşünüyor. Önemli sayıda yönetici kadın, kadınların kariyerinin kocalarından yük-

ve Gelecek

sek olması iyi değil diyor. (Ay-
sel Günindi Ersöz, Kadının Statüsü
ve Sorunları Genel Müdürlüğü, Ka-
muda Yönetici Olarak Çalışan Kadın-
ların Geleneksel ve Çalışan Kadın
Rollerine İlişkin Beklentileri)

Sendikalarda aktif olmak
kadınlar için sıradışı bir dur-
rum. Sendikali kadın sayısı
çok düşük, profesyonel olarak
çalışan sendikacı kadın ise
parmakla gösterilecek kadar
az. Büyük çoğunluğu hem sen-
dikada, hem evde, hem işte so-
rumluluklarını sürdürüyorlar.
Üstüne üstlük bir de bu işlere
kalkışabilmek için çevrelerini
ikna etmeleri gerekiyor. Sendi-
kalar ücret sendikacılığı yap-
malarına rağmen kadınlar
sendikaların işlerini daha kapsa-
mlı değerlendiriyor. Sendi-
kaların görevlerini sıralarken
önce eğitimi yükseltmek, sos-
yal hakları savunmak, demok-
rasinin genişletilmesi, en son-
da da ücret artırımını diyorlar.
(Gülşay Toksöz, Ankara Üniversitesi,
Türkiye'de Sendikacı Kadın Kimliği)

Silahlı Kuvvetler'de 611
kadın subay görev yapıyor.
Halen 300 kadın öğrenci su-
bay var. Kadınların subaylık
mesleği hemşirelikle başlamış.
Mesleklerinde karşılaştıkları
güçlükler arasında görev ve
yetki sorumluluklarının düzen-
lenmemiş olmasını sayıyor,
bunların yeniden düzenlenme-
sini istiyorlar. Talepleri arasın-
da mesleki programlara daha
fazla katılabilirlik yer alıyor.
(Nur İnanç ve Sevgi Hatipoğlu, Gül-
hane Askeri Tıp Akademisi (GATA),
GATA Komutanlığı Yönetiminde Görev
Yapmakta Olan Kadın Subaylar)

Deniz Kuvvetleri'nin ilk
mezunlarından iki teğmen ka-

dını izliyoruz. Gemide görev
yaparken erkeklerle eşit çalış-
ma koşulları içinde olduklarını
söylüyorlar. Oturum Başkanı
Mine Tan'ın "Biz karada o ka-
dar çok ayrımcılıkla karşı kar-
şıya kalıyoruz ki denizde ol-
maması ilginç" yorumu üzerine
"zaten orduda kadın/erkek
yoktur subay vardır!" diye ce-
vap veriyorlar. (Serhat Gültekin
ve Ayşegül Özdemir, Deniz Kuvvet-
leri Komutanlığı, Deniz Kuvvetlerinde
Kadın Subaylar ve Katkıları)

Kadınlara özgü kamusal alan

Kadınların kamusal alana
girmesi bazı feministlerce kur-
tuluş olarak görüldü. Kadınlar
eğitim, iş hayatı ve hele de si-
yasete girince kurtulmuş ola-
rak addedildiler. Oysa iktidar
olgusu bir toplumsal ilişki ola-
rak çözümlendiğinde, kadınla-
rın toplumsal ilişkileri kulla-
narak edindikleri gücün er-
keklerin gücünden çok farklı
olduğu görülüyor; erkeklerle
eşit olamıyor. Kadınların çıkar-
rı ailenin çıkarısıyla ilgili ve ka-
dınlar aile ağlarını kullanarak
güç kazanıyorlar. Antropolog
Julie Marcus İzmir'de yaptığı
bir araştırmada kadın ve er-
keklerin ayrı mekânlarda ya-
şadıklarını, her iki cinsin de
kendilerine özgü kamusal
alanları olduğunu gösteriyor.
Bu farklı kamusal alanların
eşit değerde olup olmadığı sor-
gulanıyor. Kadınların eve ka-
panmış kurbanlar olmadığını,
ancak iki cinsin kamusal alan-
larının eşit olmadığı ileri sürü-
lüyor. (Aksu Bora, Ankara Üniver-
sitesi, Kamusal Alan Özel Alan: Mah-
rumiyet-Özgürleşme İkileminin Ötesi)

Ankara'nın bir gecekondu
mahallesiinde yaşayan ve bü-
yük bir çoğunluğu ev dışında
çalışmayan göçmen kadınların
mahalledeki birlikteliklerine
bakıyoruz. Erkeklerin dışında
oluşturdukları kamusal alana.
Bu birliktelikler sırasında ka-
dınların kadınlık bilincini ge-
liştirdiklerini, ama aynı za-
manda birbirlerinin yaşantısı-
nı, yerleşmiş ahlak kuralları
çerçevesinde, yani erkekler
adına kontrol ettikleri görülüyor.
İkinci kuşak göçmen ka-
dınlar bir kimlik arayışı için-
de. Ancak, bunun sonuçları
olumlu olabileceği gibi olumsuz
da olabilmekte, özellikle erkek
egemen toplumun yeniden
üretilmesi sürecinde. (Tahire
Erman, Bilkent Üniversitesi, 21. Yü-
z-
yıla Girerken Köyden Kente Göçmüş
Kadın ve Özellikle Gecekondu Kadını)

"Tüpçüyü beklemek"

Televizyonda izlenen pem-
be diziler kadınların özel alan-
daki konumlarını olumlar ni-
telikte. Kadınlar hep bekleyiş
içindedir. Ramize Erer'deki gi-
bi kadınlar hep tüpçüyü bek-
ler. Diziler de hergün kesilir ve
tekrar başlar. Kadınların ya-
şamlarında da tekrarlar var-
dır. Evler temizlenir. Hiç bit-
mez, tekrar temizlenir. Yine
de, pembe diziler politik mü-
cadelenin bir mevzii olarak
alınıp feminist mücadele için
dönüştürülerek kullanılabilir
diyor araştırmacı. (Fatma Göz-
lükaya Tütüncü, Abant İzzet Baysal
Üniversitesi, Gündelik Yaşam, Kadın-
lar ve Pembe Diziler)

Hayatı dönüştürmek, iktidarı dönüştürmek

İktidar ilişkilerini üniver-
site sınırlarında değiştirmeyi
amaçlayan bir denemenin öy-
küsünü ve sonuçlarını izliyo-
ruz. Radikal ve feminist peda-
goji yöntemlerinin kullanıldığı
bir ekip projesi. Öğreten ve öğ-
renen arasındaki hiyerarşinin
kırılmasına dayanıyor bu yön-
tem. Amaç, toplumsal cinsiyet
ayrımcılığına duyarlı, eğitim
aracılığıyla bu ayrımcılığı kı-
racak ve cinsiyetçiliğe karşı
dönüşümleri destekleyecek bir
ders ortamı yaratabilmek. Bu
deneyim eğitimin geleneksel
yapıyı çözmeye en önemli fak-
törlerden biri olduğunu, ama
yeniden yapılandırılmadığı
takterde geleneksel yapıyı ye-
niden ürettiği sonucuna varı-
yor. (Mine Tan, Yasemin Esen,
Özlem Şahin ve Güzin Yamaner,
Ankara Üniversitesi, Toplumsal Cin-
siyet ve Eğitim: Lisans Programlarına
Kadın Bakış Açısının Kazandırılması
Adına Pedagojik Bir Deneme)

Feministler özel alan poli-
tikası dediler ve özel alanın po-
litikasını yapmaya başladılar.

Konferans sonrası...

Sanmayın ki konferans günlerimiz sadece bir oturumdan
öbürüne koşuşturmakla geçti. TODAİE'nin
misafirperverliğinin yanı sıra, Ankara'nın gece hayatında
varolabilme mücadelemiz de takdire değerdi doğrusu.
Konferansın ilk akşamı, TODAİE konferans salonunda,
Varlam Lali Nikoladze'nin sahneye koyduğu ve Yeşim Ceren
Bozoğlu'nun oynadığı *Kadınlar* oyununu izledik. Nazım
Hikmet'ten Dario Fo'ya, çeşitli oyun yazarlarının
yapıtlarından derlenmiş olan bu oyun, tarihin değişik
duraklarında, birbirinden çok farklı konumlardaki on kadının
hayatta kalabilme mücadelelerinin çeşitliliğinde ve zaman
zaman traji-komikliğinde bir yolculuğa çıkardı bizi. Aynı
günün akşamı Hülya, Ayşe ve ben tebliğimizi sunmuş olmanın
iç rahatlığı ve sonraki günler dinleyici olarak keyif
çatacağımızın bilinciyle, bir önceki Ankara seyahatimizde
keşfettiğimiz bir bara doğru yol aldık. Efendim barın özelliği,
(belki hiç özelliği değil de bizim yakıştırdığımız özelliği)
takılanların yaş ortalamasının 40 civarında olması (yani bizim
yaşlarımıza denk düşmesi), ilginçliği ise, saçına ak düşmüş
erkeklerin 18'lik kızlarla zuhur etmemiş olmaları (Bu barın
İstanbul karşılığı varsa tarafımıza bildirilmesi önemle
rica olunur!). Barın kapısından girdiğimizde ilk şoku yaşadık.
Ortada değil 40'lıklar, hiç kimse yoktu. Neyse, daha erken
falan diye muhabbete daldık. Bizde laf çok, muhabbet koyu,
şaraplar, konyaklar, kahveler derken, gelen giden yok.
Sonunda garson elinde hesapla masanın başında bitti ve
böylece ilk Ankara gecemiz noktalanmış oldu.

Son akşam Enstitü'nün 11. katında, Ankara ayaklar
altında, Kavaklıdere firmasının desteğiyle verilen şarap ve
peynir partisindeyiz. Otobüslerimiz saat 12'de kalkıyor. İnat
bu ya, yine bizim ilk göz ağrısı barı kafaya takmış
bulunuyoruz. Tek ümidimiz o günün cuma olması. Bu kez
daha da kalabalığız. Ayşegül, Hülya, Ufuk, Nurcan ve ben
çalışıyoruz barın kapısını. Oh tanrım, içerisi dolu. Hatta yer
bulmakta güçlük çekiyoruz. Demek 40'lı yaşlardaki
Ankaralılar hafta içinde sıcak evlerinde kalmayı tercih
ediyorlar. Muhabbetimiz konferansın gece oturumu şeklinde
başlıyor. Bu kez konumuz erkekler, erkekler dediysek tabii ki
kadınlar karşısında erkekler. Tam da geçen sayı *Pazartesî*'de
Perihan Mağden'in sözünü ettiği durum. Bir erkekle ilişkimiz
niye yaşamımızın her alanını bu kadar etkiliyor, işimizi, diğer
ilişkilerimizi. Ve nasıl oluyor da bu adamlar hayatlarını bu
denli kompartmanlara ayırmada becerikli. Birimiz
kışkıncılığımı dile getiriyor. Bir diğeri, aslında bu durumun
kadınların üstünlüğü olduğunu, erkeklerin duygusallığı bizim
gibi yaşayamamamızın onların kabızlığı olduğunu tatlı tatlı
anlatırken, başka biri devamla lafa girip, "Hayır, ben artık acı
çekmek istemiyorum, ben de onlar gibi yaşamak istiyorum,"
diye sızlanıp duruyor. Şarap kadehleri havada uçuşuyor.
Konferansın bu gece oturumunda, yaşadıklarımızdan oluşan
deneyisel-bilimsel tebliğleri sunar ve dinlerken attığım
kahkahalardan yanaklarım acıyor. Yan masadakiler herhalde
böyle derin bir konuyu bu denli şen şakrak didiklememizden
etkilenmiş olacaklar ki kendi çorbalarından bize de ikram
ediyorlar. Konu derin, tartışma uzun, sonuç: henüz yok. Ama
biz çok eğleniyoruz, kafamızı kaldırıp 40'lık delikanlılarla
flört edemeyecek kadar çok!

Şemsa

(İkinci akşamki bar sefamız bu sayfadaki yer sorunu nedeniyle es geçilmiştir.
İsrarla gittiğimiz barın ismini merak edenlere: Siyah-Beyaz, Kavaklıdere'de.)

Kadınların güç ve iktidardan
uzak durmasını savundular.
Elleri temiz kalsın diye. Özel /
kamusal alan birlikteliğine ilgi
çekerken politik iktidarı gö-
zardı ettiler. Ama politika ikti-
dar etrafında döner. Başkaları
iktidara elini bulaştırmadıkça
iktidar hep aynı kişilere, er-
keklerle kahr. Oysa demokrasi-
lerin ezilen gruplara grup ola-
rak temsil edilecekleri meka-
nizmaları bulması gerekiyor.
İktidarı dönüştürmek için ka-

dınların bir güç ve iktidar te-
orisi geliştirmesi şart. Kadınlara
nasıl ezildiklerini değil, nas-
ıl güçlenmeleri gerektiğini
kavramsallaştırmak lazım.
Bunun için kolları sıvayıp mü-
cadele etmek gerek. Bu müca-
delede farklılıkları kucaklayan
bir pratiğin varlığı gerekli. Za-
ten hayat böyledir. (Fatmagül
Berktaş, İstanbul Üniversitesi, Ka-
dınlar ve İktidar: Paylaşmak mı? Dö-
nüştürmek mi?)

Fadime Gök, Şemsa Özar

Yeni zamanlar

İkibinlere şurda iki yıl kaldı; yeni bir yüzyıl (hatta yeni bir bin yıl) insana yeni bir çağa girildiği hissini verebiliyor kolayca. Nitekim ikibinli yılları farklı kılacak değişimlerin neler olacağı uzun zamandır tartışılıyor. Beyaz bir sayfa açma merakı.

Başka pek çok öngörünün (ya da kehanetin) yansıması, ikibinli yılların kadın çağı olacağı da söyleniyor. Feminizm adına buruk bir zafer. 1970'lerde toplumu temelinden sarsacağını düşündükleri cinsel devrimin bugün "on derste orgazm" kitapçıklarında sönüğünü gören kadınlar ne hissediyorlar acaba? Yahut kendini var edebilmenin ve dillendirebilmenin bir "temsil" meselesine dönüştüğünü?

İkibinli yıllar kadınların olacak, artık her yerde onları göreceğiz, hem de öyle eskisi gibi alt kademelerde değil, yönetici ve karar verenler olarak deniyor. Nitekim bunun örnekleri şimdiden çoğalmaya başladı bile.

Sahiden de "feminizm olayım aşmış" bir genç kadınlar kuşağı var: Orta-üst orta sınıftan, en az bir Batı dilini konuşabilen, işletme, finans ya da iletişim gibi bir eğitim görmüş (iyi eğitilmiş demeye dilim varmıyor), kentli ve genç kadınlar. Çeşitli eğitim ve toplumsal konum olanaklarıyla donanmış, güçlü, gücünün farkında ama henüz bu gücün sınırlarına ulaşmamış bir kadın kuşağı. Güçlerinin sınırlarını henüz görmemiş olmanın verdiği güvenle, "artık eşitlik ve hak söylemlerinin vakti geçti, bu dünya bir aynadır, karşısındakini yansıtıyor" diyorlar. "Sana ikinci sınıf insan muamelesi yapıyorsa hatayı kendinde ara."

Kadın çağına yakışan kadının portresi de üç aşağı beş yukarı çizilmiş durumda: Hem akıllı hem güzel, hem çalışkan, hem esprili, başarılı, hazır cevap, seksi, ince ama dolgun, çalın ama evcimen, özgürlüğüne düşkün ama bir "stil" i de var. Geçenlerde uluslararası moda piyasasındaki başarısıyla parlayan genç kadının dediği gibi: gerçek bir kadın!

Ulaşılması zor bir ideal. Bir kuşağın orta sınıftan genç kadınlarını belli ki feci yıllar bekliyor. Her daim genç, dinamik, enerjik, neşeli, bakımlı, sağlıklı ve mutlu olmaları gerekiyor. Bireyselliğin, "fark"lılığın bu kadar yüceltildiği çağda bu üniformayı çok özel, kendine ait bir şey gibi taşıyabilme becerisi de ayrı.

Böyle ayrıntılı olarak belirlenmiş bir ideal tipe benzeyebilmek için insanın bayağı hedefe kitlenip sistemli bir biçimde çaba göstermesi gerekir her-

halde. Adeta bir projenin realize edilmesi gibi.

İnsanın kendisini bir "proje" olarak ele alıp gerçekleştirmeye çalışması, bu çağa özgü bir tuhaflık. Herhalde her zaman insanların benzemeye çalıştıkları birileri vardı ama ne kadar idealize edilmiş olurlarsa olsunlar, onlar gerçektir, bu ideal tip gerçek değil. Bu çok büyüklük bir fark; sıfırla bir arasındaki kadar. Bir "özne", bir "eyleyici" olma, potansiyelini harekete geçirme anlamında kendini var etme sorunsalıyla "projeyi realize etme" sorunsalı arasında da dağlar kadar fark var.

Bu farkın önemli bir ayağı, birinin toplumsal, diğerinin bireysel bir etkinlik olması. Kendini var edebilmek, diğerlerini hesaba katmayı, onlarla bir alışveriş içinde olmayı, onları değiştirmeyi, onlarla değişmeyi de içerir. Oysa bir ideal tipe dönüşmeyi hedef alan çaba, tek başına yürünecek uzun ve çetin bir yol demektir.

Bir kadının kendi kurtuluşu için öngördüğü yolun bunlardan hangisi olduğu, tamamen politik bir tercihtir bu yüzden. Başka kadınlarla birlikte, benzer hayal ve umutları (ve tabii ki öfkeyi) paylaşarak, onları ikna etmeye, kendini anlatmaya, onları anlamaya çalışarak, ikna olmayı, kendisiyle yüzleşmeyi göze alarak yola çıkmak, risklidir elbette. Ne yolda nelerle karşılaşacağımızı bilirsiniz ne de o yolun sizi götüreceği yerden emin olabilirsiniz. Sadece çabalar, düşünür, değerlendirir, yine çabalarsınız.

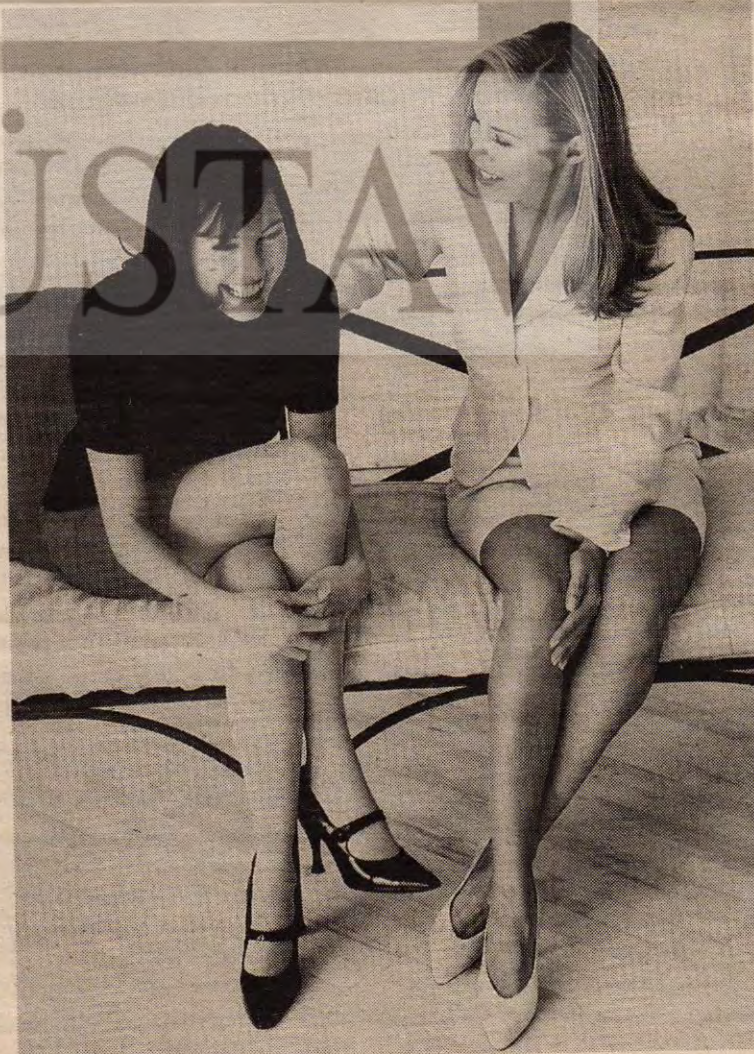
1980'lerden itibaren sıkça duymaya alıştığımız "toplumsal proje" sözü de bu yüzden önemlidir. Burada sözü edilen şey dünyanın gidişatından endişe duymak, adaletsizliklere öfkelenmek ya da devrim değil, bir pojedir. Tıpkı bir ideal tipe benzemeyi hedefleyip kendini bir pojeye dönüştürmek gibi, toplumu da bir ideal tipe göre dönüştürmeyi hedefleyen projeler üretilebilir. Bu kez tek

başına değil, bir "ekip"le çalışırız ama burada da paylaşma değil, işbirliği ve işbölümü vardır. Bir proje ideolojiden ya da dünya görüşünden farklı bir şeydir. Burada ne insanın kendini bir yere ait hissedip oraya sıkıca basmaya çalışması ne de kaynayan bir öfke, tüketici bir nefret, hareket geçiren bir acı; yalnızca olabilirlik hesapları, yöntem ve kadro tercihleri, iyice tanımlanmış hedefler vardır. Steril, nezih, güvenli.

Politikanın kaynakların dağıtımıyla ilgili teknik bir faaliyet olduğu, dolayısıyla da uzmanlarına bırakılması gerektiği düşüncesi yaygınlaşırken, feminizmin de kadınların koşullarını düzeltmek üzere bir projelendirme çabası haline dönüşmesi çok kolay. Üstelik kadın politikasının bu topraklardaki tarihine baktağımızda, onu "esas" politikadan farklı, biraz da "politika üstü bir politika" olarak gören güçlü bir geleneğin varlığı hemen farkedilir.

Bence ikibinli yıllar sahiden de kadın yılları olacak. Ama bunun büyük ve heyecanlı bir macera olup olmayacağı yine kadınlara bağlı galiba.

Aksu Bora

Kadın Kozası ve insan hakları eğitimi

Habitat Kadın Kozası Ankaralı sivil toplum örgütleri ve bireylerin katılımıyla oluşan bir inisiyatif. İnsan Hakları Eğitimi On Yılı çerçevesinde kadın hakları eğitiminde görev almak isteyenleri davet ediyor.

1998 yılı İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edilmesinin 50.yılı 1994-2004 yılları arasında Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Eğitimi On Yılı ilan etti. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Türkiye'de kayda değer bir çalışma olmadı.

Habitat Kadın Kozası insan hakları eğitimiyle evrensel insan hakları kültürünün yaygınlaştırılmasına yönelik olarak, birçok gönüllü kuruluşu davet ettiği bir panel düzenledi. Paneller konuşmacı olarak Türkiye Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü'nden Prof. Dr. Mesut Gülmez, İnsan Hakları Koordinasyon Üst kurulu adına Prof.Dr. Anıl Çeçen ve Habitat Kadın kozasından Dr. Aylin Baran Gürgün katıldı.

Panelin sonunda, insan hakları eğitimi konusunda ilgili ekip tarafından katılacağı bir ulusal eylem planı hazırlanması gerektiğini, üst kurulun sadece yedi bakanlıkla eşgüdüm halinde çalıştığını gönüllü kuruluşlarla henüz ortak bir çalışması olmadığını öğrendik. Habitat Kadın Kozası ise insan hakları eğitimi içinde kadının insan hakları eğitimini üstlenmeye hazır. Habitat Kadın Kozası Ankaralı sivil toplum örgütleri ve bireylerin katılımıyla oluşan bir inisiyatif. İnsan Hakları Eğitimi On Yılı çerçevesinde kadın hakları eğitiminde görev almak isteyenleri davet ediyor. Şubat ayında benzeri bir toplantı gerçekleştirecek olan Koza, insan hakları eğitimi mesajını yaygınlaştırarak eğitici gönüllüler sayısını artırmayı planlıyor.

Ankara Pazartesi

Hani yasa?

Daha ne kadar bekleyeceğiz?

Türkiye'nin her yerinde kadınlar, Aile İçi Şiddetin Önlenmesi Yasası'nın çıkarılması için eylemlerine devam ediyor.

"Bilindiği gibi, kadınların Aile İçi Şiddete Son Kampanyası yaklaşık üç aydır sürüyor. Kampanyanın ana taleplerinden biri olan Aile İçi Şiddetin Önlenmesi Yasası, verilen onca söze rağmen hâlâ çıkarılmadı. Birtakım komisyonlar ve Meclis arasında gidip geliyor. Oysa Türkiye'nin dört bir yanında kadınlar aile içi şiddete önleyici tedbirler içeren bu tasarının bir an önce çıkartılmasını bekliyor. Yasayla birlikte aile mahkemelerinin kurulmasını, sığınma evleri açılmasını talep ediyor.

Kampanya, sadece İstanbul'da değil, İzmir'de, Mersin'de, Ankara'da, Samsun'da, Bursa'da, Diyarbakır'da ve diğer illerde de tüm hızıyla sürüyor. Binlerce kadın, imza kampanyalarıyla, basın açıklamalarıyla, ev ev, sokak sokak, pazar pazar gezerek ulaşabildikleri tüm

kadınlarla, aile içinde yaşamaya mahkûm edilmiş şiddete karşı biriken öfkeyi paylaşıyor.

Bizler kararlıyız. Konuyu bir iki basın açıklaması ile geçiştirmeye hiç niyetimiz yok. Taleplerimize kulak verilmeye dek, her ay, her seferinde daha güçlü bir şekilde Taksim'de, Konak'ta, Kızılay'da ülkenin tüm meydanlarında olacağız." Bu açıklamayı, 20 Aralık günü İstanbul'da Aile İçi Şiddete Son Kampanyası'nı yürüten kadınlar yaptılar. Açıklamanın ardından da Galatasaray Postanesi'ne kadar yürüyerek yeni toplanan imzaları Meclis'e ve ilgili bakanlığa gönderdiler.

Aynı gün, aynı saatlerde, İzmir, Mersin, Bursa, Diyarbakır ve kampanyaya katılan diğer illerde de, toplanan imzalar Meclis'e ve ilgili Bakanlığa gönderildi.

Sayılmamak neyi gösterir?

30 Kasım'da yapılan nüfus tespitinde (sonradan nüfus sayımı olmadığını öğrendik) kadınlar daha doğrusu aile reisi olmayan kadınlar temel kimlik bilgileri dışında çalışma durumları hakkında bir bilgiyi forumlara kaydettiremediler. Benim gibi bazı kadınlar ise evde erkek olmadığından hane reisi sayıldığı için durumun vahametini ertesi gün hemeinslerinden ve gazetelerden öğrendiler. Bazı kadınlar eşlerine rağmen kendilerini aile reisi olarak kaydettirmeyi başarmışlar, bazıları kocaları izin verdiği halde sayım memuruyla tartışmak zorunda kalmışlardı.

Olayın medyaya yansması ve hatta Siyaset Meydanı'nın konusu olması tartışmaları genişletti. Milletvekilleri kadından sorumlu bakana hesap sordular. Nüfus tespitini yapan kurum, kadınlardan özür dilemekle birlikte konunun biz kadınların anlayamayacağı kadar "bilimsel" olduğu iddiasındaydı. Örneğin zaten bazı ailelerde kadın hane reisi olması (bu oran yüzde 10'muş), kendileri için gerekli olan meslek klasifikasyonuna yeterliymiş. Hane reisi ailenin geçiminden sorumlu kişiymiş ama aile reisi ve hane reisi arasında fark varmış... Neyse evlerdeki su ve kalorifer boruları kadar önemli olmadığımızı düşündüren bu durumun aslında böyle olmadığı bize anlatıldı ama biz (feminist olanlar ve olmayanlar) buna inanmadık

Olayın bir başka yanı şuydu: Bilmem kimin eşi olmaktan gurur duymanın yanı sıra saygın bir mesleği olduğunu düşünen birçok kadın kendini "çalışmayan", "okumamış" vs. kadınlarla aynı kategoride buldu. Bu onlar için çok yaralayıcıydı. Kadın Bakanlığı ve feminist kadınlardan da hiç hazzetmiyorlar, feminizmin tuzu kuru bu kadınların diğerleri adına konuşması ve talepte bulunması olduğunu düşünüyorlardı

Ben kendi adına birey olduğumu düşünen hayatında hiç ayrımcılığa maruz kalmadığımı iddia eden, önemli olanın kendini "eşit hissetmek" olduğunu söyleyen ve asla feminist olmayan ve bazı açıklamaların önüne "feminist değilim ama..." ifadesini koyan kadınlar için bu deneyimin öğretici olacağını sanıyorum. Feminizmin kendileri adına da birşey söylediğini ve talep ettiğini anlamalarını bekliyorum. Kadın, erkek egemen bir devlet ve politika karşısında nasıl koskoca bir kitle, nüfusun yarısı olarak gözardı edildiğini ve sadece birinin karısı oldukları gerçeğinin yüzlerine vurulduğunu görmelerini ve bu vesileyle feminizmi merak etmelerini kadın hareketi içinde yer almalarını diliyorum.

Hanife

Tüm kadınlara ücretli çalışma hakkı!

İşsizliğe, sigortasız, sendikasız çalışmaya karşı mücadele eden Dab-Sen'in Genel Kurul'unda kadın emeğiyle ilgili önerge kabul edildi.

İşsizliğe, sigortasız, sendikasız çalışmaya karşı mücadele eden ve herkes için çalışma hakkının, sosyal güvencelerin ve sendikal örgütlenme hakkının sağlanmasını hedefleyen Dab-Sen (İşsiz, Sigortasız, Sendikasız İşçilerin Dayanışma Birliği Sendikası)'ın 1. Olağan Genel Kurulu'na sunulan kadın emeğiyle ilgili önerge kabul edildi. Kapsamı hayli geniş olan önergede kadının ev işlerine mahkûm edilmesi maddesi altında şunlar söyleniyor.

"Ev kadınlığı bugün evin temizlik, yemek ve diğer işlerini, çocukların, yaşlıların ve diğer ev fertlerinin bakımını ve benzeri işleri kapsayan ağır bir iş; ancak mesai saatleri, emekliliği ve bir ücreti yoktur. Çoğu kadın için ücretli bir işte çalışıyor olsa da süren ev kadınlığı, çalışma hakkının önündeki önemli bir engeldir. Dab-Sen kadınların bu engeli aşabilmeleri için bu cinsiyetçi işbölümünün aşılmasını destekler ve ev işlerinin bir kısmının kamu hizmetlerine dönüştürülmesi ve yerel yönetimler ve benzeri kurumlarca finanse edilen, bedava veya çok ucuz hizmet veren yemekhaneler, çamaşırhaneler, kreşler açılması için mücadele eder."

Önergede kadınların yedek işgücü olduklarına da işaret ediliyor: "Dab-Sen'in herkese çalışma hakkının verilmesi talebiyle öne çıkardığı tam istihdam kadınları da katmayan bir bakışla çok eksik kalacaktır. Tüm kadınlar için ücretli çalışma hakkının savunulmasına özel bir vurgu yapılmalıdır."

Kadınların çalışma yaşamındaki durumları ve talepleri de önergede yer almış: "Kadınlar bugün çalışma yaşamında ağırlıklı olarak belli sektörlerde; iş güvenliğinin olmadığı, düşük ücretli, yarı zamanlı işlerde; aynı işi yaparken daha düşük ücret ve haklarla; kayıt dışı ve sosyal güvencesiz işlerde; özellikle tarımda ücretsiz aile işçisi olarak çalışmaktalar. Dab-Sen kadınların eşit haklı ve eşdeğer işe eşit ücretli olarak her alanda çalışma ve eğitim görme hakkının sağlanmasını savunur. Gebelik, doğum, emzirme gibi gerekçelerle işten atılmaları ve işyerinde cinsel tacize karşı mücadele eder. Çalışma yaşamıyla ilgili mevcut kanunların kadınların çalışma hayatına katılmalarını sağlayacak yönde uygulanmasına ve iyileştirilmelerine çalışır (İşyerlerinde kadın-erkek işçi ayırımına bakılmaksızın kreşlerin açılması, gebelik ve doğum sonrası izinlerin ücretli olması ve babaya da doğum sonrası izin verilebilmesi, vb.)"

Dab-Sen Genel Kurulu'nda, kadınların kayıt dışı sektörlerde, sosyal güvenceden yoksun olarak çalıştıkları da ifade ediliyor ve çözümler öneriliyor: "Dab-Sen ev hizmetlerinde çalışma, evde parça başı işçilik, kayıt dışı işçilikte olduğu gibi sigortasız çalışmayı önlemeyi ve tüm çalışan kadınlar için başta sağlık hizmetleri, işsizlik sigortası ve emeklilik hakkı olmak üzere sosyal güvenlik haklarını kazanmayı, örgütlülüğü sağlayarak çalışma koşullarını iyileştirmeyi amaçlar.

Sosyal güvenliğin ve emeklilik hakkının tüm bu işçi kadınların yanı sıra ev kadınlarını da kapsamaması, kadınların sosyal güvenlik kapsamına alınması için devletin özel gelir transferleri yapmasını savunur."

Kadınların genellikle kayıt dışı sektörlerde, çoğu zaman sosyal güvenceden yoksun olarak çalıştıkları, genellikle işsiz oldukları göz önüne alındığında Dab-Sen Genel Kurulu'nda alınan kararlar özel anlam kazanıyor.

“Yaşlılığımı seviyorum” diyebilmek için

Güzelliğin gençlikle bir tutulduğu, üstelik güzelliğin en vazgeçilmez haslet sayıldığı kadınlar için, yaşlanmak zor bir süreç. Bu süreci daha iyi yaşamak mümkün değil mi? Aşağıda sohbetlerini okuyacağınız dört kadın, hayatlarını kadınlara dayatılan modellerin dışında kurmuşlar, yaşlanmaları da farklı olmuş.

Zehra: Ben kendimi yaşlı hissetmiyorum. Belki de bir kronolojik bir de psikolojik yaş var. Kronolojik yaşım altmış iki şimdi, ama psikolojik olarak bazen bunun çok altına düşebiliyorum, bazen de yaşımı hissediyorum. Sağlıklı olursam yaşlanmak benim için sorun olmayacak diye düşünüyorum. Bir de yaşlı kadınlar dikkatimi çekmeye başladı. Devamlı kendimle karşılaştırma yaptığım farkındayım. Özellikle benim oturduğum çevrede çok yalnız yaşlı kadın görüyorum sokaklarda ve onların çaresizliği beni çok üzüyor. Mesela karşıdan karşıya geçerken yardım etmiyor insanlar, horluyorlar. O kadar yaşlı erkek görülüyor sokaklarda, bu yaşlı kadınlar dikkat çekici oluyorlar. Kendimle ilgili yaşlandığımı fark etmem otobüslerde falan insanların yer vermeye başlamalarıyla oldu. Daha önce kimse bana yer vermezdi, ben herkese yer verirdim. Hâlâ ben yer vermeye kalkıyorum ama yine de bana “otur anne” deyip yer verilince bayağı keyfim kaçıyor.

Gülây: Ben de ashnda, kırktan sonra yaşlanılır diye bir varsayım içindeydim. Şimdi kırk altı yaşındayım ve kırkla birlikte gerçekten fiziksel olarak bir değişiklik oldu. Daha az dayanıklı oldum. Ama bunlar çok belli belirsiz, ancak kendimi dinleyince fark ettiğim şeyler.

Zehra: Ama daha kırk altı yaşındasın!

Gülây: Ama o yavaş yavaş oluyor. Farklı görüyorum kendimde ama bunu büyük bir çöküş olarak yaşamıyorum. Ancak kafam verimli çalışmayacak kaygısı panikletiyor bayağı ve eskiden yazdığım yazılara falan bakıyorum, bir daha bu kalitede yazamayacağım, bu dirençle çalışamayacağım herhalde kaygısını çok yaşıyorum. Çevreden bunu bana bu şekilde hatırlatan bir şey yok. Beyinsel olarak daha yetersiz olduğuma ilişkin bir mesaj gelmiyor, ama kendim bunu yaşıyorum.

Zehra: Bir şey öğrenmeye başladığım an, onun hiç de senin kapasitenin ötesinde olmadığını fark edeceksin eminim. Ben mesela otuz iki yaşında üniversiteye gittim. Herkes benden on üç, on beş yaş küçüktü. Benim çocuklarım da o zaman ilkokula falan gidiyorlardı. Bu işin üstesinden gelebilecek miyim diye kaygılanıyordum. Pekâlâ da yaptım.

Gülây: Bence senin en doğru yanın o, her zaman yeni bir şeyler yaptın. Dolayısıyla yaşlanmıyorsun. Ben bu paniği

yaşıyorum. Bir de son dönemde çalışma hayatımda da sosyal hayatımda da hep kendimden küçüklerle oldum. Eskiden bu kadar olmazdı; her yerde en yaşlı olmak biraz sinir bozucu oldu.

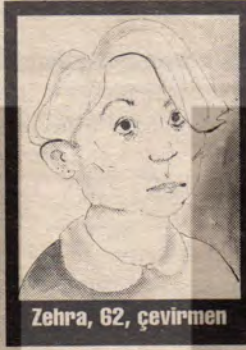
Nurten: Ben garip bir şekilde başlayacağım lafa. Ben bir iki aydır yaşlı olmak hakkını yaşıyorum. Son on beş yıldır kendimden dokuz yaş küçük bir sevgilim vardı. Onun için de hep kendimi yaşlı olmadığımı inandırmaya çalışıyordum. Daha doğrusu öyle hissediyordum, çok büyük bir numara değil bu. İki ay evvel ayrıldım. Daha doğrusu o beni terk etti ve benden yirmi yedi yaş küçük biriyle ilişkiye girdi. Dolayısıyla ben tabii büyük bir acı ve ama öbür taraftan da inanılmaz bir ferahlık duydum. İki ay evveline kadar aynaya baktığımda içim gidiyordu. Şimdi, “Oh, dünya varmış,” diyorum. Bacaklarımın sarkıklığı falan, “Oh be böyle işte, bacaklarım da sarkık, tamam mı,” diyorum. Benim bacaklarım zaten çirkindir, yaşlandıkça birşeyler oldu. Onun için “Oh be genç olmak zorunda değilim,” diyorum. Bunu ayrıldığım sevgiliye de söyledim. “Genç olmak zorunda olmamak çok güzel bir şeymiş,” dedim. Öte yandan da sevgilimin çevresi çok gençti, etrafında herkes benim torunum gibiydi. Kılığım kıyafetim de uygun değil o çevreye, onların içinde bir yer edinebilmek için debelenip duruyordum yıllardır. Kendime göre edindim de ama artık oralarda olmamanın, artık güzel olmak zorunda olmamanın keyfini yaşıyorum bütün o acılara rağmen. Bu da hakikaten çok güzel bir şey. Ben yaşlanma lafını ilk bir arkadaşım ile konuşurken duydum, sevgiliyle tartışmıştık, “Ya, bu adam seni ihtiyarlattı,” dedi. O zaman şoke oldum. İhtiyarladığımı fark etmiyordum. Ve arkadaşım bile benim ihtiyarladığımı söylüyorsa o zaman işler fena dedim.

İkincisi ben yaşlandığımı hiç fark etmedim, çünkü gençliğimden beri yaşlı gibiyim; şu anlamda, hep çok yavaş hareket ederim, hiç enerjim yoktur. Tembellik de değil, koşamam, çevik hareket edemem, jimnastik yapmam, sakarımdır, hep ihtiyar kadın muamelesi görürüm zaten. Kafam

dersen, zaten durmuştu. Doktora tezini o kadar ıstapla yaptım ki, “Bir satır daha yazmayacağım bundan sonra,” dedim. Dolayısıyla ben yaşlanmayı, bu genç sevgili dışında çok kötü yaşamamıştım. Bir de şu oluyordu, benim sevgilim var ve dolayısıyla gönül sorunlarım vardı. Benim yaşındaki arkadaşlarım çok yadırgarlardı, neredeyse artık torunlarının böyle konuları var çünkü. Ben hâlâ, “Baktı da, bana şöyle yaptı da, bugün iyi davranmadı da,” diye gözyaşı döken altmış yaşında bir kadındır! Onun için kendimden on iki yaş genç arkadaşlar edindim.

Gülây: Bu genç olmak zorunda olmamak lafı bana bir şey hatırlatıyor, insanın kendisini yaşlılığıyla birlikte sevmesi çok güzel bir şey bence. Mesela bedenle ilgili olarak çok kusursuz ve dinç bir beden yerine anlamlı bir beden olarak görmek mümkün kendini. Bu tabii maalesef erkeklerden alınan mesajlarla ilgili bir şey. Bunu insanın kendisinin mutlak bir biçimde yapması çok zor. Benim öyle bir şansım oldu, “vücudun ne kadar taze ve güzel ve dinç” değil de, “ne kadar anlamlı” mesajını almak. Keşke bunu erkeklerden almasak da kendimiz yapabilesek. Bir beden cansız bir şey değil ki, kendini ifade eden birşey. İfade ettiği de yılların birikimi.

Nurten: Bir de bu on beş yılda ben yaşlılık önemli değil diye sevgiliymi ikna etmeye uğraşıyordum. O bayağı rahatsız oluyordu aslında benim ondan yaşlı olmamdan. Bence önemli olan sevgi, sevgi varsa herşey aşılar diyordum.

Zehra, 62, çevirmen

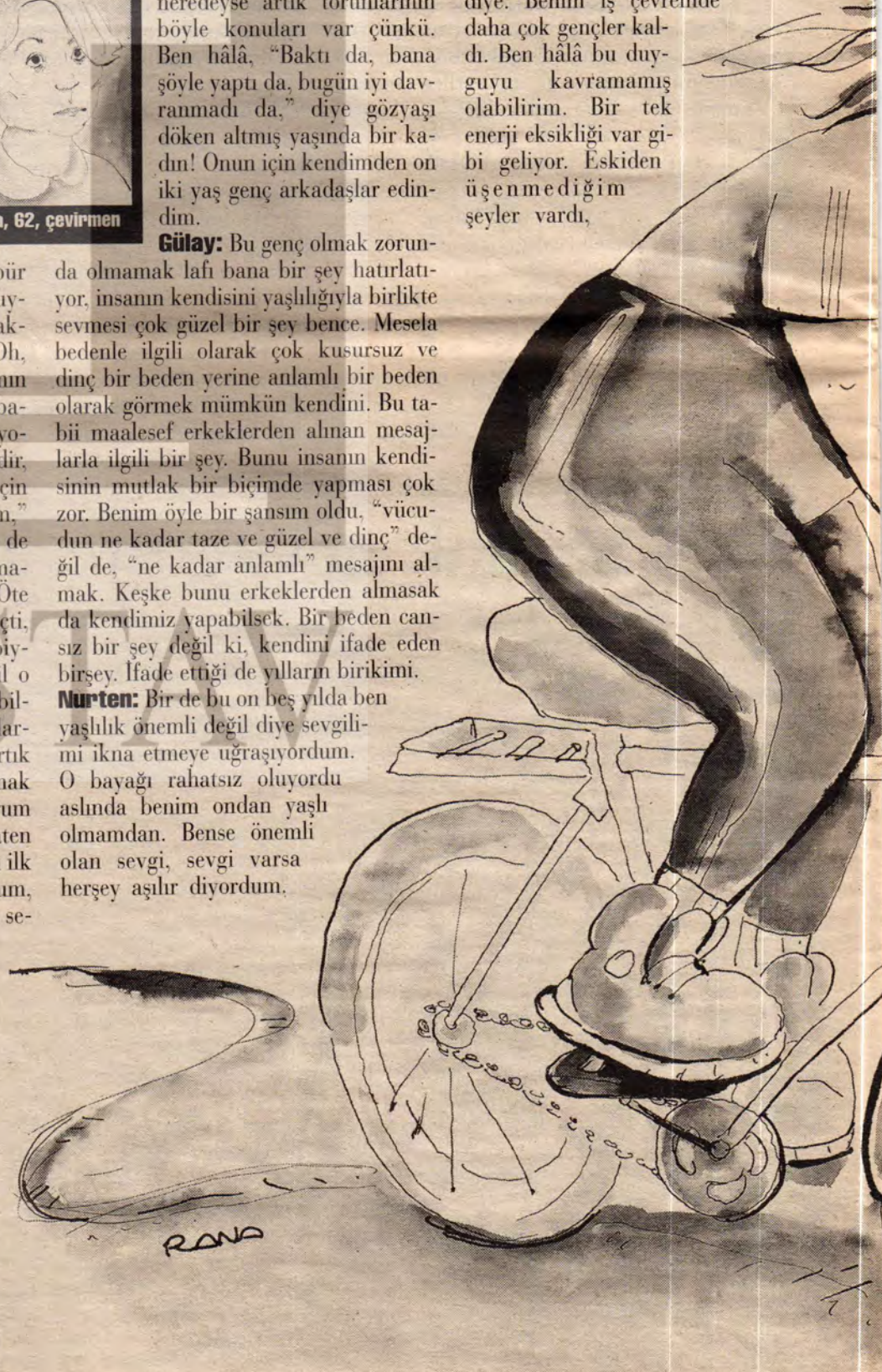

Gülây, 46, akademisyen

Sonradan aşılmadığımı gördüm.

Zehra: Yaşlılıkta yaşanan aşkların hoş örnekleri var, Margueritte Duras gibi.

Neriman: Ben kendi kendime hâlâ yaşlıyım gözüyle bakmadım hiç. Kimi zaman aynada kendime bakarken mutlu oluyorum. Belki kendimi mutlu etmek için yaşlılığa değil, olgunluğa vererek bakıyorum. Hayatın izleri var diye. Benim iş çevremde daha çok gençler kaldı. Ben hâlâ bu duyguyu kavramamış olabilirim. Bir tek enerji eksikliği var gibi geliyor. Eskiden üşenmediğim şeyler vardı,

günde sekiz yere gitmek gibi. Hâlâ koşturuyorum ama iki yere gitsem yoruluyorum. Gene de yaşımı kondurmuyorum, acaba hasta mıyım diyorum. Ama en son yaşıtım bir kadınla karşılaştım sayımda, başı bağı, evde köşede oturuyor, torunları var, o yerinden kalkmıyor falan, bir süre yazamadım, acaba onda mı bende mi bir terslik var diye.

Gülay: Bu psikolojik yaş meselesine giriyor tabii. Kendin nasıl yapıyorsan öyle oluyorsun. Çok vahim fiziksel sorunlar yoksa, tamamen kültürle de ilgili bir şey yaş. Bizim kültürümüzde yaş yetmiş, işi bitmiş denir. Batı'da sokakta çok daha fazla yaşlı insan vardır ve onların hareket etmesi için rahathıklar falan. Bizim kültürümüzde yaşlıların yaşama hakkı elinden alınıyor, bu yaş sınırı gittikçe yükseliyor ama.

Neriman: Ben kırk yaşında bisiklete

binmeyi öğrenmek istedim. Hem öğreneceğim hem de düşmeyeceğim. Bir tarafım kırılırsa daha zor olur diye. Yazlık sitedeyiz, yanımdan geçerken, "Her şey zamanında olur," filan diyen adamlar oldu. Kafamda ihtiyarlayınca bisiklete binmek vardı. Yaşlı turistler geliyorlar, ellerinde kitaplarla geziyorlar, bisiklete biniyorlar. Onlara çok özeniyorum.

Zehra: Ben kadın arkadaşlarım arasında kendimi çok rahat hissediyorum. Benden on beş yaş, yirmi yaş küçük olanlar var, kızımın yaşında, kızımın küçük olanlar var. Ama senli benli, hanımsız konuşmada rahat ediyor insan. Onlar ne hissediyor bilmiyorum ama ben hoşnutum çok. Ama yine de bazı şeyler var, belli yaşam biçimlerine giremiyorsun, bu yaştan sonra belli bir düzen kurmuş oluyorsun. Yalnız yaşarken bunu iyi değerlendirmek önemli. Bir başkasıyla hayatı paylaşmak, cinselliği paylaşmak gibi şeyler daha geri planda kalabiliyor. Ama mesela kadın arkadaşlarım altmış yaşında bana doğum günü partisi yaptıklarında ben çok heyecanlanmıştım. Altmış yaşına geldiğimin farkına o zaman vardım.

Gülay: Ben bir şeyde belirgin bir fark görüyorum. Yeni insan tanıma isteğim çok azaldı. Son on, on beş yılda çok kalabalıklarla oldum, ya bununla ilgili ya yaşla ilgili. Bu beni üzüyor, acıtıyor. Eskiden çok kolay ilişki kurardım, heyecanlanırdım. Bu kalmadı.

Nurten: Ben de yeni bir şey öğrenmek istemiyorum. Geçen gün bir arkadaşım bana, "İnsan sevgilisinden ayrılınca bir şeyler yapması gerekir, hadi sen bir şey öğren, bir şey yap, bu işi düşünmekten vazgeç," dedi. Ashında çok olumlu bir öneri, ama bana şu anda en cazip gelmeyen şey yeni bir şey yapmak. Emekli oldum. Ama şu anda hiç bir şey istemiyor camım. Sonunda bir şey yapacağım herhalde ama yapmazsam da yapmayayım. Benim bir sürü arkadaşım emekli oldu ama kimse onlara, "Hadi sen şimdi başka bir şey yap," demiyor. Bir de onların çoğu çocuğu vardı. Normal bir hayat sürdüler. Şimdi artık çocukları para kazanıyor, onlar da neden hoşlanıyorlarsa onu yapıyorlar. Ama şimdiye kadar emekli olduğumu söylediğim hiç kimse bana, "Oh, ne güzel keyfine bak," demedi.

Gülay: Ama o yaşam tarzı iyi bir şey değil.

Nurten: Kötü bir şey ne demek? Benim istemediğim bir şey kötü benim için. İstemiyorum bir şey yapmak.

Gülay: Zehra'nın durumunu konuştuğumuzda ortaya çıktığı gibi, yaşlanmamak faal olmakla ilgili bir şey.

Zehra: En korktuğum şey yatalak olmak. Taşlar falan biriktiriyorum, onları boyar oyalanırım, oyuncak falan yaparım diye. Benim korkum yaşlılıkta bu, böyle bir kaygım var ileriye ilişkin. Atamıyorum onu.

Neriman: Ben Nurten'in durumuyla ilgili birşey söylemek istiyorum. Son iki

Nurten, 58, sosyolog

üç yıldır bir tek şunu düşünüyorum. Genç olsaydım işten istifa ederdim. Benim emekliliğime nereden baksan beş sene var. Benimle aynı yaşta olanlar emekli oldular. O arkadaşlarıma, "Niye evde oturuyorsunuz?" diyorum, çünkü bana evde oturmak çok acı bir şey gibi geliyor.

Nurten: Bir şey yapmak za-ten evde oturmamayı gerektiren bir şey. Evde bir şey boyasan bile gidip tualini alacaksın, boyasını alacaksın filan. Başka bir şey söylemek istiyorum, benim çok eski arkadaşlarımdan birisi başka birini eleştirerek, "İnsan belli bir yaştan sonra tayyör giyer," demişti. Ben gençken giyirdim etek ceket kıyafetler, o günden itibaren hiç öyle bir şey almama ya dikkat ettim. Geçen gün de bir arkadaşım, "Sen yaşlanınca löpleşmedin, bu çok önemli bir şey. Yüzünü de çektirsen çok genç olacaksın. Löpleşenler çektirse de olmuyor," dedi. Ben de bu löpleşmeyi tayyör giymemeye bağladım.

Zehra: Reklamlarda falan o kadar işleniyor ki, bu gençlik ve incelik imgesi. Genelde yaşlıları görmek istemiyor toplum, bu kimliği kabul etmek istemiyor. Bazen sokakta yürürken vitrinde yaşlı, yorgun bir kadın görüyorum, bu ben miyim diye bayağı dehşete düşüyorum. Sonra toparlıyorum kendimi. Estetik müdahaleleri reddedebilir miyiz? Estetik ameliyat sonucu yıllardır evrimleşerek değişen yüzüne yabancılaşmayacak mısın? Bilmiyorum, bir yerde kendini canlı ve bakımlı görmek istiyorsun. Bakımlılıkla o modanın dayattığı şeylere uymak farklı bir şey. Bana otobüste anne dendikten sonra gittim saçlarımı boyattım mesela. Annem saçımı boyatırdı; ben boyatmayacağıma, bunun da bir güzelliği var diye düşünürdüm. Belki ileride bırakırım.

Gülay: Bu bence de çok hassas bir denge. Kendini koyvermek de kötü. Sonuç olarak tümüyle reddedemeyiz böyle bir şeyi. Ben hep şöyle yaşamışumdur; benim için kilo daha belirgin, çünkü o hantallaştırıyor, buruşukluk çok önemli gelmiyor. Cildimin eskimiş olması çok önemli gelmiyor. Ama canlı olmak, hafif olabilmek, hareket edebilmek önemli. Kilonun öyle bir yanı var. O yüzden de çok kilolu olmayayım diye çalışıyorum, biraz da yüzüme bir krem sürüyorum işte. Onun dışında bir yerimi çektirmeyi büyük konuşmayayım ama düşünmem.

Nurten: Ben New Yorklu bir kadının yazdığı bir makale okumuştum "Şimdi New York'ta 'Çenemin altını temizleteceğim,' lafı moda. İçimden çenenin altı pis mi demek geliyor," diyordu. Buruşukluk pislikle eş tutuluyor. Ben bunu okuduğumda bayılmıştım ve asla yüzümü müzümü çektirmem demiştim. Hâlâ emin değilim ama şimdi niye aynaya bakınca kendimi daha iyi hissetmeyeyim diyorum. Bana yeni bir erkek bulmak için değildir gibi geliyor, ama belki de çaktırmadan öyledir.

Gülay: Zehra'nın dediğine ben de katılıyorum. Burun filan değiştirmeyi hiç an-

lamamışumdur, başka bir yüz oluyor. Çektirmede de böyle şeyler var. Gerçi şimdi ince yöntemler var, çaktırmadan yapıyorlar falan ama kendime bir şey yaptırmak, ameliyat fikri bana kötü geliyor.

Neriman: Üniversite öğrencisiyken yan komşumuz yetmiş yaşlarında yalnız yaşayan bir kadındı ve müthiş süslüydü. Ona çok özenirdim. Yaşlı ama bakımlı. Kırışıklarını şimdilik seviyorum, fazlasırsa hâlâ sever miyim bilmiyorum. Geçen gün bir arkadaşla konuştuk, o çektirmekten yanaydı, ben değilim. Eve gidince aynaya baktım. Gerçekten çok kırışık var. Sonra düşündüm benim yirmi yaşında kızım var, çektirsem, bir anda yirmilik gibi olsam... Ben onun annesi olmaktan çok memnunum. Ablası, kardeşi gibi olmak istemem. Bunlar kalsın ama belki emeklilikte daha bakımlı olmayı beceririm.

Nurten: Neriman'ın söylediği, kırışıklarımı seviyorum sözü var ya, ben de seviyordum. Ama öyle oluyor ki, gözboyanı doğru dürüst sürececek yer bulamıyorsun, çünkü gözkapagım düşmüş oluyor. Mesele pudra sürünce daha beter kırışıkları gösteriyor. Yani yaşlı ve bakımlı olmanın anlamı kalmıyor.

Neriman: Ama ben çok makyaj kastemiyorum bakımlı deyince. Bizler hep genç insanların yaptığı makyaja yönlendiriliyoruz. Bizlerin içimize sinecek bir makyaj da vardır. Bu giyim kuşamda da böyle. Hep şu oluyor, çok genç bir şey mi giydim ben üstüme. Sonra bakıyorum bütün vitrinler öyle. Ben uzun yıllar babamın yasaklaması dolayısıyla kot pantolon giyemedim. Sonra bir giymeye başladım, hep onu giydim. Eskiden yaşlanınca giyemem gibi gelirdi.

Zehra: Yeni tarz giyim yaş faktörünü ortadan kaldırıyor. Bu son dönemin kazanımı bence. Hiç yaşlı gibi giyinmiyorum ben de. Kızımınla nerdeyse aynı şeyleri

giyiyorum.

Gülay: Bir şey söyleyeceğim, Nurten'in anlattıklarıyla da bağlantısı var. Ben kendimden çok genç bir erkekle ilişki kurmaktan korkuyorum. Demin söylediğim bedenimi severek yaşamak meselesi var ya, bu elimden alınacak diye korkuyorum. Galiba biraz ideolojize ediyorum, "Beni çekmiyor gençler," diyorum. Halbuki artık ne var çekmeyecek, benden gençler otuz yaşında, otuz beş yaşında yetişkinler. Ama istemiyorum böyle bir şey. Bundan kaçıyorum.

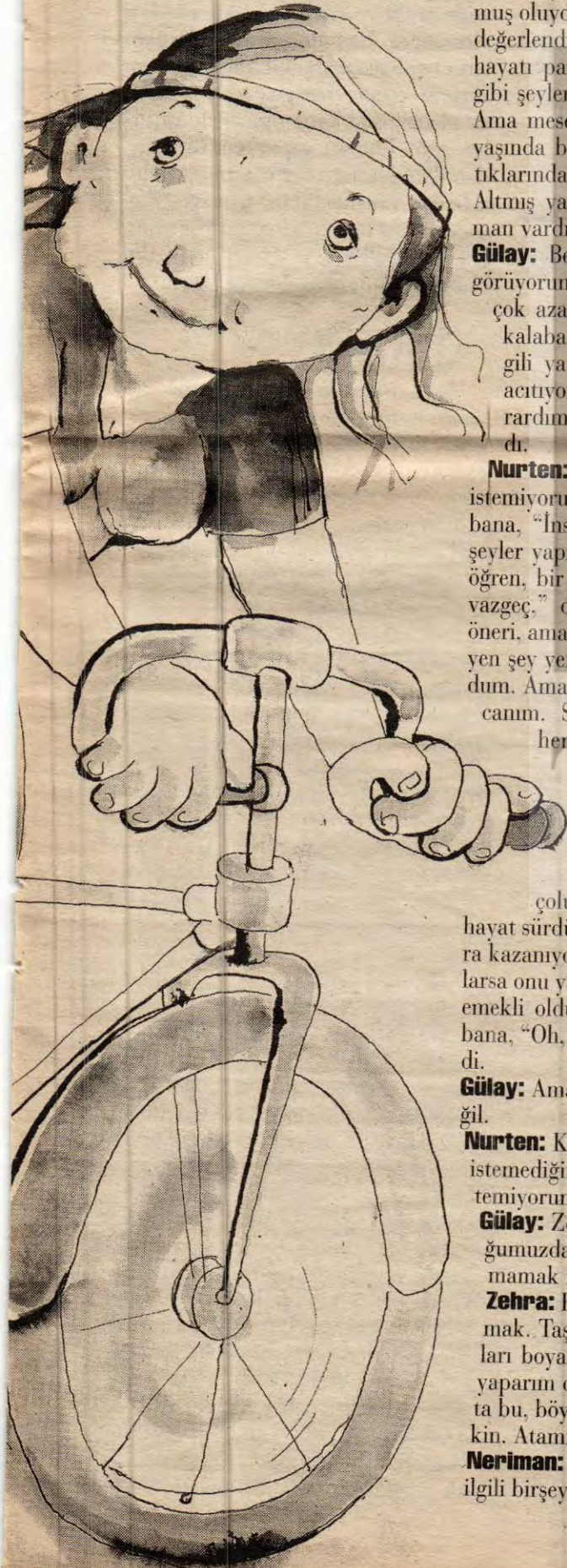
Neriman: Bunu ben de paylaşıyorum. Beğeniyorum ama uzaktan.

Nurten: Erkekler belli bir süre sonra ve belli bir yaşta, uzunca bir süredir birlikte oldukları kadınları genç de olsa, yaşlı da olsa terk ediyorlar. Sadece yaşlı kadınları değil, çok genç kadınları da. O yüzden terk edileceğim diye genç erkeklerle birlikte olmaktan korkmak anlamsız.

Gülay: Ama benim derdim terk edilmek değil. O sırada, ilişki içinde, cinselliğimi yaşarken, kendimi, bedenimi sevememek korkusu. Yoksa sana katılıyorum, erkeklerin "başka kadın saati" gelince gençlik falan hiç önemli olmuyor.

Neriman, 48, kimyager

Cinsel devrim kime yaradı? Kime yarayabilirdi?

Pazartesî'nin son sayısında, Germaine Greer'in *The Observer* dergisinden derlenmiş bir yazısı yayınlandı. *İğdiş Edilmiş Kadın* adlı kitabıyla 'cinsel devrim'in öncülüğünü yaptığına inanılan (kendisi de bu imgeyi oldukça benimsemiş olan) Greer bu son yazısında, "cinsel devrim'in bugün bizi getirdiği noktada, kadınların kimlikleriyle, bedenleriyle nasıl bir saldırı altında olduklarını gözler önüne seriyor. Yer yer "annelik" yüceltmesiyle malû olsa da, Greer'in yazısı kadın bedeninin sakatlamış, yepyeni biçimlerde iğdiş edilmesine ilişkin çarpıcı örneklerle dolu. Ama neden bu düş kırıklığı? Greer "cinsel devrim" denilen ve erkekler ve kadınlar üzerindeki geleneksel cinsel baskıların önemli ölçüde azaldığı bu süreçten ne bekliyordu ki?

Herşeyden önce "cinsel devrim" deyiminin kendisi, kadınların ve erkeklerin cinsel baskılara karşı çıkışını ifade eden, cinsel baskıların nötr (tarafsız) olduğunu örtülü olarak varsayan, cinsel baskıda her zaman içkin olan erkek egemenliğini gizleyen bir anlayışa dayanıyor. Bu niteliğiyle de, (kötü anlamıyla) ideolojik bir kavram: Gerçekten de yaşanmış bir süreci ifade ediyor, ama bu süreçte yaşanmış olan erkek iktidarının, erkek baskısının üstünü örterek, bu egemenliği gözlerden uzak tutarak...

Bugünden gerilere, 1960'ların ortalarına doğru baktığımızda, şöyle bir süreci gözlememiz mümkün: Bir yandan, kapitalizmin her şeyi giderek metalaştırdığı bir tüketim toplumunun hızla ve dünyanın her yanına ulaşacak biçimde yaygınlaşması; bu sürecin bir ürünü olarak da metalaşmış bir cinsellik kültürünün yayılması; fuhsun "küresel" bir sektör haline gelmesi. Öte yandan, bunun çelişik gibi görünen ama kaçınılmaz olan bir sonucu: Cinselliğin "özgürleşmesi". Kaçınılmaz: Çünkü tıpkı emekgücü gibi cinselliğin de alınıp satılabilmesi için sadece sahibinin iradesi tarafından denetlenen bir mal haline gelmesi, yani başka iradelerin denetiminden özgür olması lazım.

Ve feminizm...

Ancak bu otuz yıllık süreçte bir başka gelişme daha var: Kadınların erkek egemenliğinden kurtulma mücadeleleri, feminizm. Hiç kuşku yok ki, feminizmin de bir cinsel özgürleşme boyutu var, ama burada söz konusu olan cinsel özgürleşme mücadelesinin hedefi belirli ve somut: Er-

Kadınların kurtuluş mücadelesinin kapitalizmin dinamiklerine göre ağır ilerlediği, ya da geride kaldığı anlarda "cinsel devrim" ortalığı kapladı: Cinsellik yaygınlaştı, yaygınlaşırken metalaştı; kışkırtılan cinsellik kışkırtılan şiddetle içiçe girdi. Özgürlüğün sureti Madonna, 'ethos'u *Temel İçgüdü* oldu. Her şey mümkün, her şey mübah hale geldi. Bu keşmekeş içinde, giderek daha çok sayıda kadın cinselliğini "özgürce" yaşamaya başladı, cinsellik piyasasına çıktı. Ne var ki, bütün piyasalar gibi bu piyasa da, biçimsel olarak "özgür" rekabete, özü itibarıyla hâkimiyete dayalı bir piyasa. Hâkimiyetin olduğu her yerde de baskı var, şiddet var, örselenme var.

keklerin kadınlar üzerindeki cinsel baskıları, kadınların bedenlerine el koymaları, kadınlara uyguladıkları cinsel şiddet, vb., vb... Feministler açısından bunun kadar açık olan bir şey de şu: Kadınların cinsel özgürlük mücadeleleri, ancak kadınlar her alanda özgürleştiklerinde, evişi köleliğinden kurtulduklarında, evdışı çalışma yaşamındaki cinsiyetçi işbölümünü yittiklerinde, hukuku erkeklerin hukuku olmaktan çıkardıklarında, bütün bir cinsiyetçi kültürü radikal olarak dönüştürdüklerinde hedefine ulaşacak, bir kurtuluş olacaktır.

Otuz yıl boyunca, yukarıda andığım bu iki farklı süreç yer yer içiçe girdi: Kapitalizmin, kendi dinamikleriyle, cinsel baskının geleneksel biçimlerinden özgürleştirdiği kadınlar, sadece daha fazla cinsellik talebiyle yetinmediler, erkeklerle yaşadıkları cinselliğin biçimlerini sorguladılar, cinsel şiddete karşı çıktılar, Greer'in sözünü ettiği "içe girme" pratiğine ve ideolojisine karşı mücadele verdiler. Ama bunları yaparken, bir yandan da toplumun her alanına yönelik talepler oluşturdular. Cinsiyetçiliği sorgulayan bir cinsel özgürleşmenin, cinsel özgürleşmeyi içeren bir kadın kurtuluşunun peşinden gittiler.

"Bireysel özgürlük" ve "ahlakçılık"

Kuşkusuz, feminizmin kendi içinde bu bütünlüğü parçalayan, ya cinsel özgürleşmeyi tek ölçü haline getiren, ya da erkek egemenliğini mutlaklaştıran eğilimler oldu. Bu kutuplardan birinde, özgürlükçü bir söylem sadece geleneksel cinsel baskıları hedef aldı, feminizmin "özel olan politiktir" sloganına inat her şeyi bireysel seçişlere indirgedi, bireylerin hazlarını tek ölçü haline getirdi. Karşı kutupta ise, bu kez erkek şiddetini mutlaklaştıran ahlakçı bir söylem, erkeklerle sevimli düşmanla işbirliği olarak niteledi, kadınları erkeklerle her şeye rağmen yaşanabilecek cinselliğin dışına itti, hatta yer yer tümüyle aseksüelleştirdi. Ama bunların hiç biri feminizmin tarihsel iddiasını, yukarıda sözünü ettiğim sentezi ortadan kaldırmadı.

Her şey mümkün, her şey mübah!

Bu iki sürecin eşitsiz geliştiği, kadınların kurtuluş mücadelesinin kapitalizmin dinamiklerine göre ağır ilerlediği, ya da geride kaldığı anlarda ise "cinsel devrim" ortalığı kapladı: Cinsellik yaygınlaştı, yaygınlaşırken metalaştı; kışkırtılan cinsellik kışkırtılan şiddetle içiçe girdi. Özgürlüğün sureti Madonna, 'ethos'u *Temel İçgüdü* oldu. Her şey mümkün, her şey mübah hale geldi. Cinsel deneyimlerin, hazların, fantezilerin nitelikleri geri plana düştü; farklı, yeni, değişik modellere oburca saldırıldı. Bu keşmekeş içinde, giderek daha çok sayıda kadın cinselliğini "özgürce" yaşamaya başladı, cinsellik piyasasına çıktı. Ne var ki, bütün

piyasalar gibi bu piyasa da, biçimsel olarak "özgür" rekabete, özü itibarıyla hâkimiyete dayalı bir piyasa. Hâkimiyetin olduğu her yerde de baskı var, şiddet var, örselenme var. Cinsiyetçiliğin varlığı sürdürdüğü bir dünyada "cinsel devrim" kadınlar için "iğdiş edilme" anlamına geldi.

"Cinsel devrim" in yaşadığı iddia edilen ve feminizmin, özellikle ilk çıkışlarını yaptığı Batı Avrupa, ABD, Kanada gibi ülkelerdeki sayısız kazanımına rağmen, bu ülkelerde bugün kadınların cinsel olarak ne kadar "özgür" olduklarını görmek için belli başlı bir iki alana bakmak yeterli. Ev içindeki cinsiyetçi işbölümü sapaşağlam ayakta duruyor: 3 Şubat 1993 tarihli *The Scotsman* gazetesinde çıkan bir makalede şu bilgiler aktarılıyordu: Kadınlar ev işlerine haftada ortalama 71 saat harcıyorlar. Bu işlerin piyasadaki raiç değerleri üzerinden bir hesap yapıldığında bu emeğin karşılığı haftada 349 sterlin; bu rakam bir yaşından küçük çocuğu olan kadınların durumunda haftada 457 sterline çıkıyor ki bu da orta düzey bir yöneticinin ücreti demek. Ortalama ücretin yüzde 70'inden fazla bir ücrete tekabül ediyor bu rakam!

Ev içinde karşılıksız emek harcayan, yani emeğine elkonan kadınların bedenlerine de elkonulmasında şaşırtıcı hiçbir şey yok. Parasız doğum kontrolü araçlarından ve ücretsiz kürtaj hakkından yararlanmak, feminizmin Batı'da kadınları sağladığı ilk kazanımlardı. Ancak yeni sağın ve kilisenin kürtaj hakkına yönelik örgütlü saldırısı hepimizin bildiği bir olgu. Öte yandan, 1986 yılında İngiltere'de ücretsiz kürtaj hakkından yararlanan kadınların oranı ancak yüzde 50'yi buluyordu.

Cinsel şiddet ve dayak, cinsel özgürlükten söz etmeyi bile olanaksız kılacak bir düzeyde sürüyor. İngiltere'de 1980'li yılların ortalarında toplam şiddet suçlarının yüzde 25'ini erkeklerin karılarına yönelik şiddeti oluşturuyordu. ABD'de beyaz, orta sınıf, üniversite öğrencileri arasında yapılan bir ankette, "Olay sonucunda hiç bir zarar görmeyeceğinizi bilerseniz bir kadınla zorla cinsel ilişki kurar mısınız?" sorusu deneklere üstüste tam dört kez soruluyor. "Evet" yanıtı hiç birinde yüzde 50'nin altına düşmüyor, yüzde 75'lere kadar çıkıyor.

Kısacası feminizmin kadınları sağladığı çeşitli hukuksal silahlara, pozitif ayrımcılık gibi mücadele araçlarına, giderek genişleyen mücadele alanlarına rağmen, cinsel "özgürlük" karşıtıyla yani cinsel şiddetle, işgücü piyasasında sağla-

nan eşitlikler yoksulluğun kadınlaşması ve kadınların yoksullaşmasıyla içiçe girmiş durumda. Cinsiyetçilik hep daha çağdaşlaşarak, farklı biçimlere bürünerek varlığını sürdürüyor.

"Birakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler"

Ve bu dünya ekonomi alanında olduğu gibi değerler alanında da "Birakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" dünyası. Herşeyin mübah olduğu, hiç bir değer kalmadığı bir dünyada ise hazcılığın ezilenlere yarardan

çok zarar getirmesi doğal. Haz, güç ilişkilerinden arınmış bir şey değil çünkü. Bugün, bu cinsiyetçi dünyada, gözü kara bir hazcılık kadınlara yönelik şiddeti potansiyel olarak içeriyor, kadınlar için acı ve tehlike anlamına geliyor. Değerler de bunun için gerekli bize: Toplumsal bir eleştirinin, başkaldırının dayanağı olarak, ayağımızın altındaki toprağın kaymaması için. Değerlerle birlikte, onların bir parçası olarak elimizin tersiyle bir kenara itmeyiz, beklendiği şeyler arasında erkeklerin her tür sorumluluk, bağlılık, sadakat duyguları da var. Kadınlar sürüldükleri cinsellik piyasasında birbirleriyle kıyasıya rekabete itiliyorlar. Ağgözlü bir erkek fantezisine boyun eğmemiz, iktidar ilişkilerinin hükümlerinin altında tehlikeli oyunlar oynamamız isteniyor bizden. Sadomazoşizm "in", sevgi, duygular, dayanışma "out".

1990 yılında Fransa'da Nathalie Schweighoffer adlı bir kadının *On İki Yaşındaydım* adlı kitabı yayımlandı. Gerçek bir yaşam öyküsüne dayanan kitapta Schweighoffer on iki yaşından on yedi yaşına kadar, beş yıl boyunca babasının kendisine nasıl tecavüz ettiğini anlatıyor. Baba açısından videolu, konyaklı, esrar sigaralı birer cinsel şölene dönüşen tecavüz seanslarında adam sık sık şu türden şeyler söylüyor kızına: "Bizler örümcek kafalı insanlar değiliz Nathalie; enest yasağına uymak tutuculuktur, bize yakışmaz." Evet, "cool" ol Nathalie, herşey mübah; değerlere saplanmak ise ahlakçılık. Silahlarını terk et Nathalie... Koyver Nathalie...

Germaine Greer ile ilgili duygularım oldum olası karışık. Yine de saygıda kusur etmek istemem. Ne var ki, yazdıkları bende düş kırıklığı, ya da aldatılmışlık duygusu uyandırmıyor. Sadece bir düşünce mi, inancımı pekiştiriyor: Cinselliğimizi doyasya ve kendi seçtiğimiz gibi yaşamaktan vaz geçemeyiz, ama feminizmin dönüştürücü silahlarını, onun yıkıcılığının sağladığı gücü elimizden hiç bırakmadan...

Gülnur Savran

Menopoz sonrası faaliyet ölüm riskini azaltıyor!

Son zamanlarda yapılan bir araştırma, menopozdan sonra fiziksel olarak faal olan kadınlarda erken ölüm riskinin yaklaşık yüzde 30 düşük olduğunu gösteriyor. Çalışmanın sonuçlarına göre, haftada iki-üç kez orta dereceli faaliyetlerde bulunan kadınlar, zamansız ölüm riskini yüzde 30; haftada dört kez orta dereceli faaliyetlere katılan kadınlar ise yüzde 38 azaltıyorlar.

Minnesota Üniversitesi'nden Prof. L. Kushi, bu bulgulara bakıp da, fiziksel faaliyet için kadınların hemen en yakındaki sağlık ya da jimnastik salonuna koşmaları gerekmediğini söyleyerek, şu öneride bulunuyor: "Günlük hayatınızda, nasıl yaşıyorsanız yaşamın, biraz daha hareketli olmaya çalışmanız yeterli".

Yaşları 55 ile 69 arasındaki 40 binin üzerinde kadını kapsayan çalışmanın ortaya koyduğu bulgular ışığında, menopoz sonrası kadınlara, bizlere biraz uzak ve yabancı olan golf ve bowling'in yanı sıra, hafif egzersizler, uzun yürüyüşler ve bahçeyle uğraşmak gibi fiziksel etkinlikler öneriliyor. Bunları yaparak, uzun vadede olumlu kazanımların garantileneceği söyleniyor.

Meme kanseri ve gebelik

Meme kanseri tedavisi olan kadınlara doktorlar genellikle gebe kalmamalarını salık verir. Çünkü, kanser tümörünün büyümesine katkıda bulunduğu inanan

östrojen, gebeliğin 9 ayı boyunca kandaki düzeyi yükseltmekte ve önemli ölçüde risk oluşturmaktadır.

Ancak yeni yayınlanan bir çalışma, riskin göze alınabilir olduğunu ortaya koyuyor. Danimarka'da gerçekleştirilen çalışma, çok başarılı bir kayıt tutma ve arşiv saklama düzeni sayesinde yapılmış. Danimarka Kanser Kayıtları ile Ulusal Doğum ve Kürtaj Kayıtlarından yararlanan araştırmacılar, meme kanseri tedavisi görmüş 5725 kadının üremeleriyle ilgili bilgilerden oluşan bir veri tabanı oluşturmuşlar.

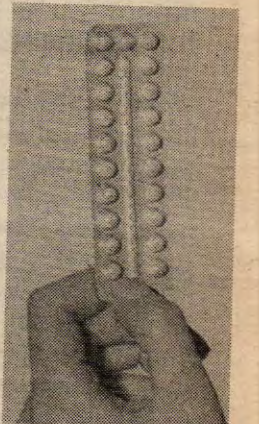
Araştırmacılar, kadınların yaş, hastalık tanısı ve tümörün boyutu gibi etkenleri de göz önüne alarak, ölüm oranının 9 aylık gebelik süreci yaşayan 84 kadında, hiç gebe kalmayanlardan belli belirsiz bir miktarda yüksek olduğunu bulmuşlar.

Çalışma, çok küçük bir örnek grup üzerinde yapıldığı için, temkinli eleştirmenler bulgulara dikkatle yaklaşılması yolunda uyarıda bulunuyorlar. Ancak çalışmayı kaleme alan Niels Kroman, sonuçların umut verici olduğunda ısrarlı: "Riskin düştüğünü gösteren eğilimi bulmuş olmak çok sevindirici; çünkü bugüne kadar büyüttüğümüz riskin aslında çok çok küçük olduğu anlaşıldı" diyor.

Doğum kontrol haplarındaki östrojen azalıyor!

ABD'de yeni piyasaya sürülen iki doğum kontrol hapındaki östrojen miktarı, bu ürünün 1960 yılında üretilen ilk örneğinden 7.5 kez daha az. Hormon dozajında yapılan bu indirimle, bulantı ve baş ağrısı gibi yan etkiler en aza indirildiği gibi, kanın pıhtılaşması gibi daha hayati sorunlardan da kaçınılmış oluyor. Ancak, gebeliğin önlenmesi için, hapın normal hormonal çevrimi bozabilecek güçte olması da östrojen ve progesteron hormonlarına bağlı.

Doğum kontrol haplarındaki östrojen düzeyi, geçen yıllar içinde 150 mikrogramdan 30-35 mikrograma kadar önemli ölçüde düşürüldü. Yeni çıkan iki hap, yalnızca 20 mikrogram östrojen içeriyor. Bu düşüşün devam edeceği söyleniyor. Ancak, en düşük östrojen düzeyli haplar bile risksiz değil. Örneğin bu haplar, sigara içen kadınlara ve yüksek tansiyon, şeker, karaciğer ve mesane hastalıkları olanlara önerilmiyor. Ayrıca, uzun süreli doğum kontrol hapı (düşük dozlu da olsa) kullanan kadınlarda meme kanseri riskinin artmasıyla ilgili kuşklar halen mevcut.

Semra ile Nizamettin

OYUN

Neden bazı tuhaf şeyler ısrarla ve sık aralıklarla bizim başımıza geliyor. Hem de mal bölüşümü, zina gibi konular bu kadar tartışılırken...

Büromuz bir yatırım üstünde filan mı diyeceğim ama eski büroda da durum aynıydı.

Üstünden zaman geçti, acısı biraz küllendi de yazabiliyorum. Aslında geçtiğimiz aylarda Semra arkadaşımızın başına gelen bu müessif olaya uzunca bir süre şaka yollu bi-

le temas edemedik, gücenmesin, üzülmesin diye. Ama tarih bilinci yaşananların kaydedilmesini ve bunlardan dersler alınmasını gerektiriyor tabii. Lafı uzatmayalım, altı ay kadar önce, yeni büromuzun keyfini çıkarmaya başladığımız günlerde, Semra arkadaşımıza can sıkıcı birtakım telefonlar gelmeye başladı. Telefonun öbür ucundaki hanım, arkadaşımıza hamımlığa pek yakışmayacak bazı hakaretlerle hitap ederek, Nizamettin'in yakasından düşmesini söylüyor ve aksi takdirde Semra'ya yapacağı yakışsız şeylerden söz ediyordu. Semra ise bu yakası açılmadık tehditler karşısında yüzü kızarıp, "Hanımefendi valla ben yapmadım, beni başkasıyla karıştırıyorsunuz" diye tekrarlayıp elleri titreyerek telefonu kapatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yanlış anlaşılmasın, Semra öyle laf altında kalacak mahcup kızlardan değildir. Mesela bizim büroya iki üç günde bir, bir dolandırıcı uğruyor. Baştan idrak edemeyip biraz para kaptırdık. Ama şimdi gözünden anlıyoruz ve önlem alıyoruz. Yani adamı oturtup ona, "Utanmıyor musun, şimdi seni polise götürülm de gör" yollu sitem ediyoruz. Sonra büromuzun bazı zorunlu işlerinde bizden yardımını hiç esirgemeyen güzel insan Hakkı'yı (Semra'nın erkek kardeşi) çağırıyoruz. O da dolandırıcıyı kolundan tutup karakola götürüyorum diye korkutarak İstiklâl caddesinde biraz dolaştırıyor. Bu da o dolandırıcıya ders oluyor tabii. Bir daha asla kendi gelmiyor, yerine başkasını gönderiyor.

Neyse yine lafı dolandırdım. Semra'nın öyle laf altında filan kalmadığını anlatıyordum. İşte mesela yine geçen gün bir dolandırıcı geldi ve Semra adamı laf kalabalığına getirip bize altı milyon lira borçlu çıkardı. Adam da, "Ben cumartesi günü size bir kutu çikolata ile altı milyonu getiririm abla" deyip toz oldu. Bir keresinde de, paraları alıp alıp eski büromuzun su deposunu bir türlü tamir edemeyen tesisatçı büroya

gelmişti. Semra adama, "Sen burada dur" deyip Ayşegül'e dönmüş, "Bana ya Mafya'yı ya da savcılığı bağla" demişti. Ayşegül daha telefon fihrisinde "M" harfini bulamadan tesisatçı yok oldu. Sonra duyduk ki tesisatçılığı bırakmış; cuma namazlarını hiç kaçırmıyormuş. Böyle bir insandır Semra yani. Hiç unutmam, bir gün yine büromuzda karşılıklı anlayış ve kolektif çalışma ruhu içerisinde oturmuş, eleştiri-öz eleştiri mekanizmasını çalıştırarak dergicimizimizin mevcut durumu ve geleceğe ilişkin asli misyonları üzerine tatlı tatlı konuşuyoruz. Semra her nedense hafifçe sinirlenip bacağımın dizden aşağı bölümünü kapıya denk gelecek şekilde ani bir biçimde hareket ettirince binanın bütün sigortaları atmıştı mesela. Şimdi bu Semra'nın telefonda ezilip büzülmesini, kızarıp bozarmasını siz neye yorarsınız. Üstelik, her gün yeni bir telefon geliyor ve eldeki bilgiler artırıyor. Nizamettin'in yuvasını yıkan Semra, tıpkı bizimki gibi, uzun, siyah, kıvrıkcık saçlı, beyaz tenli bir hatunmuş. Olabilir mi? Hayır imkân yok olamaz. Yani ne bileyim, bir kere adam... hem Nizam hem ettin, yok yok Semra'ya uymaz. Adam çoluğunun çocuğunun nafakasını harcaıyıp o Semra'ya bir de dükkân açmış. Bizim Semra son günlerde birkaç marangoz aleti filan aldı ama...

Neyse, kızcağız üzüm üzüm üzülüyor ve de tabii ki korkuyor. Ama nerde onun durumuna duyarlılık gösterecek arkadaşlık. Bu Aşkım, laf aramızda, iyi kızdır filan ama bazen biraz hain oluyor. Yani espri uğruna harcamır mı Semra. Tam o günlerde camda bekliyor, Semra'nın zili çaldığını görünce koşa koşa aşağıya iniyor. "Semra, geldiler, Nizamettin'in karısıyla abisi, odanda seni bekliyorlar. İstersen hemen geri dön, istersen ben seninle yukarı gelirim" diyor. Semra zangır zangır titreyerek, "Ne yapacağım ben şimdi" derken yukarıdan Filiz'in sesi duyuluyor, "Hah işte Semra da geldi zaten, buyrun tanışın, kendiniz konuşun". Semra eşige yığılmak üzere. Tabii her şey mizansen. Bunlara vakit harcamıyor işte büromuzda. Otur bir kitap oku, politika tartış, nerde... Yine Semra iyi kız. Ben olsam asla affetmem.

Neyse bu sorun akut bir hal almca yazı işlerinden ve daha nice şeyden sorumlu müdürümüz Filiz işe el koydu. Yaptığımız araştırma sonucu, büromuzun telefonunun eskiden bir temizlik

şirketine ait olduğu ve orada pek çok kadının çalıştığı ortaya çıktı. Yine ortaya çıkan bir şey de, kadının ilk aradığında Semra'yı değil Selma'yı istediği ancak Ayşegül'ün kadına yardımcı olma ve eli boş çevirmeme kaygısıyla, "Burda Selma yok Semra var, sizi ona bağlayayım" demiş olduğuydu (bu Semra yine iyi kız, ben olsam asla affetmem). Neyse, kadın tekrar aradığında, Ayşegül, "Sizi müdürümüze bağlıyorum" dedi -etkileyici bir başlangıç. Biz Filiz'in etrafında merakla dinliyoruz. "Hanımefendi, ben yıllardır Semra Hanım'ın şefiyim Kendisi evli barklı, çoluk çocuk sahibi bir kadındır. Zaten ben iş yerimde böyle şeylere asla müsaade etmem". Telefonlar zmk diye kesildi. Otorite başka bir şey. Evet belki söylediği her şey yalandı ama Semra kırk kere doğruyu söylemişti de ne olmuştu yani.

Şimdi benim kafamı kuralayan bir şey daha var. Neden bazı tuhaf şeyler ısrarla ve sık aralıklarla bizim başımıza geliyor. Büromuz bir yatırım üstünde filan mı diyeceğim ama eski büroda da durum aynıydı. Biz yine de bir kurşun döktürelim, zararı olmaz. Bir de, şu marangoz aletleri...

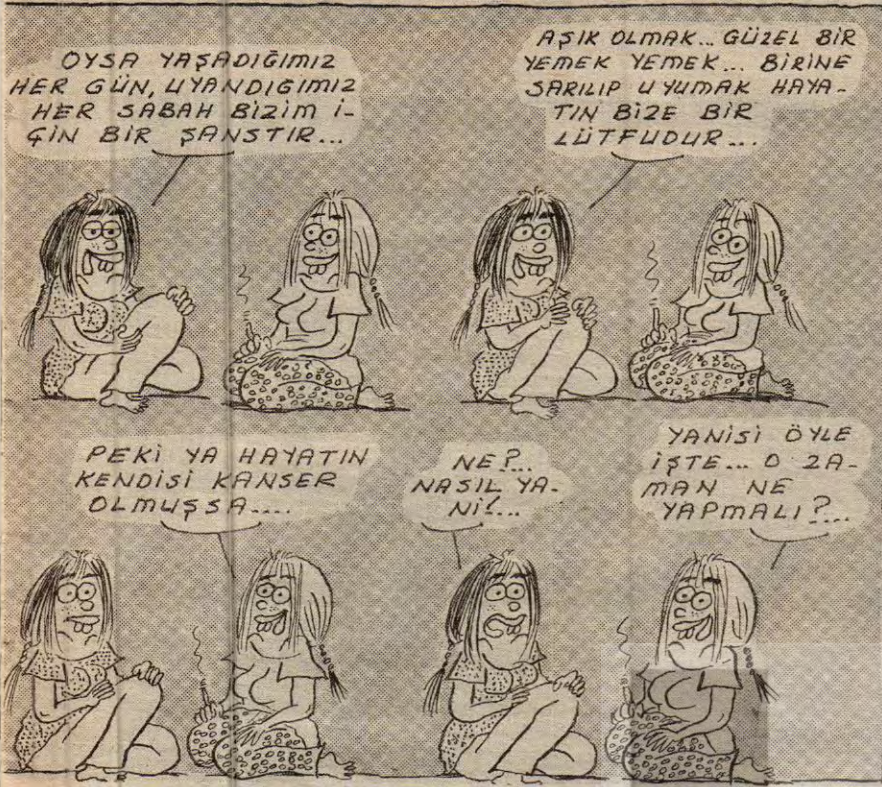
Nesrin Tura

BEKLEYİŞ

SEMRA CAN

bir nostalji kasırgası almış yürümüş!

beni de solmuş bir yaprak gibi kral'ın tapon listesinde o parçadan o parçaya sürüklüyor.

asılınsız camından çok sevdiğim okurlarım, umarım muhabbetiniz, sıhhatiniz yerindedir. bir pazartesi sayısında daha beraberiz. eliniz işte, gözünüz

bende olsun sevgili okurlarım.

rahmetli zeki müren'den ödünç aldığım bu üslup dikkatiniz çekmiştir. efendim, ben de kendimi elimde olmayarak nostalji rüzgârlarına kapıldım. bu rüzgâr, ne rüzgârı bu fırtına beni solmuş bir yaprak gibi kral'ın tapon listesinde o parçadan o parçaya sürüklüyor. farkındasınızdır, nostalji aldı başını yürüdü. ve bu kelimenin türkçemizde bu kadar hızlı ve köklü yerleşmesine *nostalgia* adlı filmiyle katkıda bulunmuş olan toprağı bol olsun, rus yönetmen tarkovski'nin de kemikleri eminim ki sızıyordu. muazzez ersoy'un üçüncü nostalji kaseti başarıdan başarıya koşuyor mesela. sonra erol evgin ve en fenası ercan turgut gibi, hepten kendisi nostaljik simalar da beyazcamda boy gösteriyor. (bunun üzerine bir de içinde meşin yuvarlak geçen cümle kurmayı planlıyorum.) bu arada ve bu kapsamda en çarpıcı çalışmalarından birisi hazal'ın *osman abi* adlı çalışması. yer aldığı kasetin adı *aşka dair* ki, aşkın bazı sanatçılara böyle şeyler hatırlatması ne acı. eser gerçekten nostaljik, hani osman abim evde mi, ah üç odalı yerde mi diye başlayıp devam eden eski ve düzeyli bir parça vardır ya onun çağdaş bir düzenlemesi. sözlerini çiğdem talu, fey yaz kuruş ve selim çaldıran birlikte yazmışlar. kolektif çalışmaya karşı her zaman hürmet beslerim ancak burada ortaya çıkan ürünün ne bileyim biraz... yani daha doyurucu olabilirdi tabii. eski eserleri seslendirmek isteyen sanatçılara bir de "haydarpaşa garında..." diye başlayan ve hatice adlı bir hanımın genital bölgelerinin umulmadık çekiciliğini vurgulayan bir başka parçayı da hatırlatmak isterim. o da değerlendirilebilir yani.

ve müjdelers olsun sevgili okurlarım. beklenen şey gerçekleşti, zaten bu kadar zamandır onsuz nasıl idare ediyorduk bilmiyorum ama sonunda oldu. sezen aksu yeni kaset ve klibiyle yine hayatımızın ortasına düştü.

uzun zamandır biliyorduk, duyuyorduk. goran bregoviç'le bir takım olaylara girmiş. bu olayların boyutu konusunda da rivayet muhtelif. kocasından ayrılmasını bile bu müzikal çalışmaya bağlayanlar var. goran bregoviç yugoslav bir müzisyen, müziklerini yaptığı emir kusturica'nın filmlerinden beri memleketinde sevilir, mesela ora-boya da bestesine söz yazıp söyledi ama onların ki, hatta candan erçetin'inki aranjman, sezen aksu'nun ki çalışma.

kasetin adı *düğün ve cenaze*. düğün dediysek sünnet düğünü ya da kına geceli, düğün değil, yugoslav düğünü bile değil, slav düğünü. eskiden bu memlekette iyi kötü amerikan taklidi boya sarışını olunurdu, hiç sezen aksu öyle avam bir şey yapar mı? slav tipi boya sarışını olmuş. herkes türk müziği nostaljisi yapıyor; hiç o öyle şey yapar mı? ikinci dünya savaşı balkan nostaljisi yapıyor.

yine bu iyi, bundan önce yunan modası vardı; cümle erkek anthony quinn'in oynadığı *zorba* filminden etkilenip sirtaki oynar olmuştu. sonra zamanlar değişti, fakirlik out oldu, bunlar yine anthony quinn'in onassis'i oynadığı *yunanlı* filminden mühlhem yine sirtaki oynuyorlardı. allahım, memlekete ne zaman sıra gelecek derken, bir de baktım ki alevi kızı yıldız tilbe de roman havalı parça yapmış. biliyorsunuz yıldız tilbe, esrar içtiğini kabullendiğinden beri delikanlı muamelesi görüyor. eskiden kendenin zayıfı koruyanlara filan delkanlı denirdi. şimdi yaptığı işi kabul etmek yetiyor. ki bu tipik bir çıtaı indirme hadisesidir. işte bu delikanlı yıldız, *dili balm* adlı parçasında köprüde üstü açık bir arabanın üzerine çıkıp göbek atıyor. fıkrayı bilirsiniz, adam taksiye binmiş, "çek kapikule'ye," demiş. taksici itiraz edecek gibi olunca da peşin para vermiş. kapikule'ye vardıklarında, müşteri "pasaportun var mı?" diye sormuş. olumlu cevap alınca da "çek roma'ya," demiş. taksici yine peşin parayı görünce yola koyulmuş. oradan paris'e, oradan berlin'e, oradan prag'a... münih'te taksiciye dönüp, "çek pendik'e," demiş. taksici itiraz etmiş, "yapma abi, sokma beni köprü trafiğine." işte bu fıkraya herhalde yıldız tilbe'nin klibiyle ilgili olarak anlatılıyor. parçanın nakaratında, "ocağı yaktım, suyu ısıttım," gibisinden bir şeyler söylüyor. herhalde son ekonomik krizle ilgili olarak diyor bunları. hani cenabet gezilip bereketin kaçırılmamasına ilişkin bir uyarı olarak. yani insan genel olarak uyarmak ihtiyacı duyuyor, ne bileyim.

Patlamaya hazır buhar kazanı!

Erkekler çok çabuk tahrik olur ve allah göstermesin, onların koyduğu kurallara uymazsan, buhar kazanı misali, kendilerini tutamaz ve patlayıverirlermiş. Bu nedenle sadece nerede değil, ne zaman, ne giyeceğime, hatta ne zaman nerede olacağıma bile ben karar veremiyordum.

Ben küçükken, yani on bir-on iki yaşındayken, annemle pazara gitmem gerektiğinde -hani şu İstanbul'un ünlü Salt Pazarı- ile de kavuniçi renkli askılı elbisemi giymek isterdim. İstanbul'un o yapış yapış kavurucu sıcaklığında, annem kabak, patlıcan filan seçerken beni buram buram terletmeyeceğine güvendiğim tek elbisem oydu çünkü. Ama giyemezdim. Çünkü annem öyle diyodu! Ben çok güzeldim, o zamanlardan bile büyüyünce

nasıl müthiş bir âfet olacağım çoktanan belliydi ve bunu gören pazardaki amcalar "rahat duramaz" ve beni de rahat bırakmazlardı.

Haa, ders bir: nerede ne giyeceğinin, hangi giysiyle nerelere gidebileceğinin bir sınırı vardır ve buna ihtiyaçların ve isteklerin doğrultusunda sen değil, o ortamdaki erkekler karar verir! Bu temel öğretilerle ilk olarak bu yaşta ve bu şekilde karşılaşmış oldum. Sonradan, büyüyüp de (Üstelik maalesef hepsi de yalanmış, hiç de öyle acayip bir âfet filan olmadım, resmen kandırılmıştım, hem de kendi annem tarafından!), birkaç boyutlu

düşünme yetisine de iyice eriştiğimde, bu öğretinin sadece mekân değil, bir de zaman boyutu olduğunu öğrendim. Bu yeni parametreyle birlikte sadece nerede değil, ne zaman ne giyeceğime, hatta ne zaman nerede olacağıma bile, ben karar veremiyordum. "Patlamaya hazır buhar kazanı teorisi" denirmiş buna. Erkekler çok çabuk tahrik olur ve allah göstermesin, onların koyduğu kurallara uymazsan, buhar kazanı misali, kendilerini tutamaz ve patlayıverirlermiş sonra. Acaba kendilerine bu nedenle "kazan" gözüyle bakılmasından gurur duymayıp da rahatsız olan erkekler ne kadardır bu ülkede?

Neyse, bak, Kumkapı örneğinde olduğu gibi, kadımlar yasak zamanda yasak mekânda bulundu ve başlarına neler geldi, patlayıverdi buhar kazanı. Hmm, ders ikii: Ders bire uymamanın ciddi yaptırımları olabilir, dikkatli ol. Benim ders ikiden çıkardığım sonuç; pes etme, örgütlen ve mücadele ver. Haksızlık diil de ne bu şimdi? Yani, hangi erkek sürekli olarak, ne zaman, nerede olacağına ve ne giyeceğine karar verirken, kadınların buna nasıl tepki vereceğini hesaba katıyor? Ben şahsen annesiyle pazara gitmiş hiçbir erkek çocuğunun kadınlar yüzünden ağlayıp zırlayarak hem annesine, hem kendine pazarı zehir edeceğini sanmıyorum.

Bir de şu "oturup kalkma" meselesi var. Yani çok boyutlu düşünme yeteneğinin ilerlemiş safhalarında sahneye çıkan bu parametreyle beraber, ne zaman, nerede olup, ne giyeceğimize ek olarak, bir de nasıl davranacağımızı patlamaya hazır kazanlara göre ayarlamak zorunda kalıyoruz. Bana söylenen sözleri naklediyorum: "Yavrum, ne de olsa ben pırl pırl bir genç kızsın, kibar ol, fazla kadınsı olma, dik yürü, yavaş yürü, küçük adımlar

at, tüylerini kes, şunu giyince şöyle oturma, bunu giyince böyle eğilme, en iyisi böyle şeyler hiç giyme, küfretme, şunu yap, bunu yapma vs. vs." derlerdi. Naapiim, erkekler sayesinde çok boyutlu düşünme konusunda sıkı bir eğitimden geçtiğim için olsa gerek, çok sıkıldığımda "Kabuğu soyulmuş yumurta da pırl pırl" demek ve nani yapıp pırl pırl genç kızlara hiç yakışmayacak bir şekilde (hani göğüslerin 'löp löp' sallanır ya o zaman), koşa koşa kaçmak gelirdi içimden ama, yapmadım işte. Yapamadım. Kahretsin!

Küçük çocukluğum ve gençlik dönemimdeki acılarım hakkında iyice içimi döktüm. Gelelim şimdiki zamana: Büyüdüm; yukarıdaki derslerin dışında, hayatımı erkeklere endekslemem gerektiğini söyleyen bir sürü, bir sürü daha ders öğrenmem gerekti, ama zorlanma ve yıpranma pahasına olsa bile, erkeklerin kurallarının izin verdiğinden daha fazlasını istiyor ve gerçekleştiriyorum; bana tek seçenek diye sunulan her şeyin farklı, benim için daha güzel olma ihtimalinin var olduğuna, benimle ilgili kararları benim kendimin, kendi önceliklerimden yola çıkarak vermem gerektiğine inanarak, erkekleri ve onların kurdukları sistemi mümkün mertebe "takmıyorum". (Evet, maalesef mümkün mertebe, çünkü bazı yaptırımlar başa çıkamayacağım kadar ağır.) Ama görüyorum ki, bu mücadelenin sonu yok. Bu sefer de başka bir şey çıkardılar önüme. Sağolsunlar, çok yönlü düşünbilme yeteğini kazanmamı sağlamlarına rağmen, onlarınkine erişmemişim ki, hiç aklıma gelmeyecek bir şeyle çıktılar ortaya: Hayır efendim, sırf kazanlar öyle istiyor diye, "o pedi" kullanmayacağım. Kul-lan-ma-ya-ca-ğım! Yeter!

Gökçen Ç.

Deniz'e mektup

Sevgili Deniz, bir gün kapımı aniden çaldın. Ben kendi halimde sessiz sedasız yaşarken bir anda tekrar kendim olmam gerektiğinin farkına vardım. Öyle cıvı cıvıldım ki: On yedi yaşın bütün özellikleri sende vardı. Sana yetişmem güç oluyordu. Ama olsun önemli değildi. Yitirdiğim özellikleri sende görünce mutlu oluyordum. Ben de senin gibiydim. Çok değil bundan bir sene önce kaybettim tüm bu özelliklerimi. Yirmi yedi yaşındaydım ama on yedi yaşın kanını taşıyordum adeta. Son bir senedir iyice durağanlaşıp hatta tembelleşmişim. Eski heyecanım, dinamizim yok olup gitmişti. Farkında değildin ama beni adeta sürüklüyordun kendi tempona. Sonra artık beni aramadın. Aniden geldin ve aniden gittin. Hiçbir şey söylemeden "seninle görüşmek istemiyorum, bunu açıklamak zorunda da değilim" bile demedin.

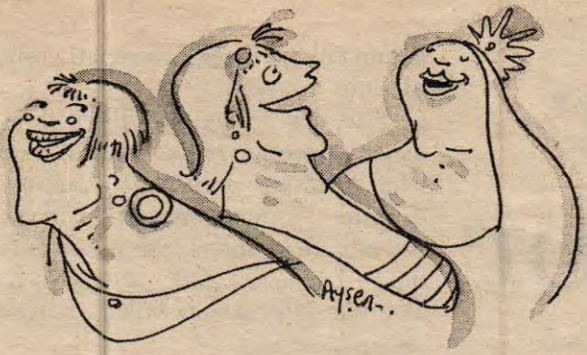
Bilmiyorum, ben mi kendimi yalnız ifade ettim. Tamam dergi için seninle yapacağım röportaj önemliydi, benim için. Ama şunun farkında olmadın. Seninle kuracağım dostluk daha önemliydi, benim için. Tamam röportaj için tedirgindim biliyorum. Hatırlıyor musun bana bir kez "Şu röportajı yapsak içime sinen o derin korkuyu söküp atacağım" demiştin. Senin açımdan da önemliydi. Belki içime sinen o delice korkuyu atman için sana yardım etmek istedim. Neyse...

Bu satırları okuyacak mısın bilmiyorum. Çünkü hâlâ şu konuda da tedirginim. Birileri sana bu dergiyi okumamı yasaklamıştır. Ve sen de onların yanına gitmişsindir.

Kısacası seni merak ediyorum küçük anarşist.

Jülide, İzmir

Yollarda üç yalnız kadın

Erkeklerin hemcinslerinden ödleri kopuyor. Özellikle etek giymememiz konusunda MGK'nın tavsiye kararlarına benzer naçizane önerilerde bulunuyorlar.

Üç kadın aynı anda birbirimize bakıyoruz. Çılgın bir çılgın önce arabamın camlarına, sonra gönlümüze doluyor. Eee, kolay mı yolculuğa çıkıyoruz, hem de uzun yola ve tabii ki sadece üçümüz. Olağanüstü bir durum değil belki ama bütün ilkler gibi heyecan verici.

Kâmile'nin Avusturya'dan gelecek olan oğlunu ve gelinini havaalanında karşılayacağız. Bir kaç saat birlikte olacaklar, sonra onları Bodrum'a gönderip aynı üçlü döneceğiz. Araba'yı Kâmile kullanıyor. Henüz ehliyeti yeni. Melek'le ben daha kıdemliyiz.

Kâmile'nin hazırladığı bir termos dolusu çayı cam fincanlarımızda yudumlayıp, sandviçlerimizi iştahla ısırırken, yola çıkana dek ne büyük engeller atlattığımızı artık iyice gevşeyerek, kıkırdayarak birbirimize anlatıyoruz.

Erkek yakınlarımız bizi caydırmak, daha olmadı beraber gitmek için ne çok zorlamışlardı. Caydırma harekâtının ilk aşamaları sürücülüğümüzle ilgili yargılardan oluşuyordu. Ne de olsa onlar tanrı vergisi (!) olarak analarının karnından sürücü doğmuşlardı. Dört vitesli, 89 model bir arabayla taş çatlasa 130 km. hız yapabiliydik. Kaldı ki yolların hâkimi olmak gibi bir niyetimiz asla yoktu. Ne kendimize ne de başkalarına bir şeyler kanıtlamak veya erk aracı olarak göstermek gibi bir gereksinimiz de yoktu. Başımızın çaresine bakabiliydik. Bu kez öğütler başladı. Erkeklerin hemcinslerinden ödleri kopuyordu. Neler yapabileceklerini çok daha iyi bildiklerinden olacak, özellikle etek giymememiz konusunda MGK'nın tavsiye kararlarına benzer naçizane önerilerde bulunuyorlardı. Yollarda kimselerle göz göze gelmemeye dikkat etmeliydik. Arabalara fazla yaklaşmamalı, mümkünse -kamyon dahi olsa- bizi geçmelerine izin vermeliydik. Duraklama yerlerinde davranışlarımıza dikkat etmeli, ilgi çekmemeliydik vs. vs.

Yolculuğa değil de savaşa hazırlanıyor gibiydik. Neyse ki yolculuğumuz, bir kaç kez cep telefonundan aranıp denetlenmemizi ve tünellerden geçerken ses duvarını aşan çılgınlığımızı saymazsam gayet sakin geçti. Mucize eseri olarak da sadece iki kamyon şoförünün nazarı dikkatini celbettik. Biz ise son derece mutluyduk. Yolculuk boyunca kendimize ve hayata dair pek çok konuyu içtenlikle konuştuk. Neredeyse hayatımızın en güzel yolculuğuydu bu. Sıkıntısız, stressiz, alabildiğine coşkulu ve özgür.

Hep düşünüyorum, biz kadınlar birbirimizi ne kadar anlıyoruz, ne kadar yakınız diye. Kendi adıma çocukluğumdan başlayarak uzunca bir dönem erkeklerle arkadaşlık yaptım, dostluk kurdum. Fakat her ne hikmet ise kendimi her kötü hissettiğimde yalnızlık duyuyordum. Şimdi düşünüyorum da kendime güven duyma ve özgürleşme çabalarımla, kadın dostluklarımın oluşması ve paylaşma hep paralel gitti. Birbirimizi, dolayısıyla kendimi anlamamla birlikte korkularım azaldı ve bu tür paylaşımlar inanılmaz keyif verici olmaya başladı. Eğer istersek hayatı son derece renkli yaşayabiliyorduk. Yolculuğumuz bunun kanıtıydı.

Artık konuşmaktan ve gülüşmekten bitap düşmüş üç harika kadın, bir süre bile olsa yüklerimizden arınmış, dönüş yüzünden hüzünlü, yeni yolculuklar için dingin ve umutluyduk. Birlikte çok güzel iki kocaman gün geçirmiştik ve daha yaşanacak, paylaşılacak ne çok şey vardı...

Nurhayat, Ankara

Huriye anlatıyor

Huriye işyerimize temizliğe geliyor. Nurcan'ın, Nilüfer'in ve kendisinin hikâyelerini anlattı bana.

Nereden aklına geldi de, Nurcan'ı soruyorsun? Yolda gelirken, seninle epeydir bunları konuşmadığımızı düşünüyordum. Biliyor musun, Nurcan evlendi. Tabii sen kocasının ölümünden sonrasını bilmiyorsun; işte o motosiklet kazasında kocası ölünce, hani biz arkadaşlar toplanmıştık, Nurcan köye gitmeden burada yaşayabilir, diye düşünmüştük. Zaten kapıcılığı Nurcan yapıyordu, çocuğa da o bakıyordu.

Ama bırakmadılar, istediğini yapsın. Amcangiller, genç kadın deyip, onu köye çağırdılar. Köyde, ağabeyinin karısı, 'hiç kısmetin çıkmıyor' diyormuş, evde onu istemiyordu besbelli; fazladan bir kadın, bir de üç-dört yaşında bir çocuk. Ne mi oldu? Eskiden bizim köylü bir adam İzmir'de yaşıyormuş, kumar oynuyormuş, çok ama, çok... Karısını da çok dövmüş, kadının iki ay önce, dayanamamış, kendini banyoda asmış. Komşuları apartmanda bekâr adam oturtmayız, deyince, o da köye gelmiş, Nurcan'ı istemiş babasından, hemen vermişler. Adam elli, Nurcan yirmi dört yaşında. Şimdi, o adama dayanamayıp kendini öldüren kadının yattığı yatakta o adamla yatacak, kadının kendini astığı banyoda yıkanacak.

Tabii ben bunları, Nilüfer'le konuşuyorum, daha doğrusu konuşuyordum, şimdi bana selam vermiyor. Akşam babamlarda kavga çıktı, Muhittin, bu alacak meselesinden aklına geldikçe delleniyor, sonra da bana "Seni boşayacağım" diye tutturuyor. Aklına geldikçe "Seni boşayacağım!"

Biliyorsun, Nilüfer'le kocası, yani ayrıldığı kocası ev alacaklardı, biz de onlara para verdik, bildiğin şey işte, ben her gün temizliğe gittim, her akşam, onlara versin diye, paraları Muhittin'in eline trink bastırdım. Nasıl olsa, Nilüfer'in kocası Sabahattin bizimkinin kardeşi, Nilüfer de benim dayımın kızı. Ayrıldıklarında, dayım akıllı ya, "Ev kızımın" dedi. Tamam, ev onun da, paranın çoğunu biz ödemiştik, dayım, "Beni ilgilendirmez, borcu da Sabahattin ödesin," deyince, olan bana oldu. Sabahattin öder mi?

Aslında, geçen yaz bana sonradan anlattığı o olaydan sonra, Muhittin'le çok

iyiydik. Hani, işte, o yandaki marangozun yaptığı masayı bir yere götürmüştü, orada çalışan kadın buna çay ikram etmiş, sonra da buluşmaya başlamışlar, hatta bir keresinde onu Aksaray'daki çay bahçesine götürmüş, ki beni hiç götürmedi, dediğine göre, bir kere de öpüşmüşler. Bunları bana niye anlattı, bilmiyorum. Kıskançlıktan öleceğim sanmışım, herhalde kıskandırmak için anlattı... Kadının başı bağlıymış, benim de bağli, Muhittin, "Ben evliyim" deyince, "Olsun, beni de al" demiş. Belki de, kadının gelip beni bulup anlatmasından korktu ondan söyledi.

Her neyse, bu kıskançlık sanki yaramıştı, birbirimizi daha sever olmuştuk. Bir de, şu eti pilavla, yoğurdu makarnayla karıştırmadan yeme rejimiyle yedi kilo verince kendime güvenim gelmişti. Kendimi daha güzel bulmaya başladım.

Para meseleleriyle her şey altüst oldu, belki de gerçek yüzü ortaya çıktı. Sadece, Muhittin'le ben değil, babam, dayım, annem, Nilüfer herkes işin içinde. Bu arada, iyi ki senin sözünü dinleyip, kavga dövüş evin yarısını üstüme yaptırmışım. Onu da başıma kakıp duruyor. Diyor ki, evi senin üstüne yaptırdık, babana borcu ben ödüyorum, bir yandan evi geçindiriyorum, oğlanın okul masraflarını da unutmayayım. Sınıf annesi, yok öğretmenler günü, öğretmene altın zincir, yok şimdi yılbaşı, durmadan para istiyor.

Beni boşarsa!

Nilüfer'e bakıyorum, gitti babasına sığındı. Başka, ne yapacak? En iyi arkadaşım, onunla birlikte, ayrı eve çıkma hayalleri kurardık, şimdi kocamdı, babasıydı, derken artık benimle konuşamıyor bile. Ona da, Nurcan gibi bir ihtiyar bulurlar sonunda.

Kendime bakıyorum, çalışıyorum, kocamın kapıcılıktan aldığından çok daha fazlasını kazanıyorum, Murat'la sadece ben ilgileniyorum. Çocuk okula yeni başlamış, ne dersini bilir, ne okulun yerini. Oğlan okumayı söktü, babası farkında değil.

Belki de, ayrı eve çıksam para durumum daha bile iyi olur, durmadan at yarışını oynuyor, bira içiyor. Ne dersin, şimdi evin yarısı benim ya, kiracıyı çıkartıp ben oturabilir miyim? Kanunlar buna nasıl bakıyor, onu bilmiyorum. Sığınma evini duydum ama, işte kadın hep bir yere sığınmıyor; ya babasına, ya kocasına, ya da, işte yeni çıktı, sığınma evine.

Sen, "Sığınma evine sığınma öyle babanın yanına, kocanın yanına sığınma gibi değil," diyorsun. Orada, bizim gibi kadınlar var, demek ki... Hani, insan işini gücünü ayarlayıp, bir de orada kendine denk düşen birini bulursa, birlikte eve bile çıkar. Ama, ya kadın kötü çıkarsa?

Yalnız yaşayabilir miyim? Bu akşam, Muhittin gene bana "Seni boşayacağım" diyecek, ya da demeyecek, fark etmez. Ben onu boşayacağım!

Çiğdem Er
23 PAZARTESİ

Politikada aktif bir kadınsanız işiniz zor

Eğer politikanın içinde bir kadınsanız, başa çıkmak zorunda kaldığınız engellerin ardı arkası kesilmez. Bir sol, sosyalist, içinde çeşitli eğilimleri barındıran çoğulcu bir partide olmanız, parti programınızın "erkek egemenliğinin tüm toplumsal düzeylerde ve çalışma alanlarında sona erdirilmesi amacı"nı esas alması, parti tüzüğünüzün "kadınlar lehine ayrımcılık" uygulayan son derece önemli hükümler içermesi, karşılaşacağınız zorlukların aşılmasında önemli birer adım olmakla birlikte sizin yükünüzü hafifletmez.

Programın, tüzüğün hatta feminizmin etkisinde kalmış, geçmiş alışkanlıklardan büyük ölçüde arınmış erkek "yol arkadaşlarımızın" desteğiyle partinin yönetme ve yürütme kurullarına taşınır, siyasi mücadelede diğer erkek "yol arkadaşlarımızın" önüne geçebilirsiniz.

Bu daraltılmış kurullar, kadın olarak politika yapmanın zorluğunu daha fazla hissettirir. Politikada var olmanız önündeki engeller incelmış, daha sofistike bir halde karşınıza çıkmıştır. Dolayısıyla sizin buna karşı çıkmak için sahip olduğunuz bütün "ezber" de bozulmuştur.

Çoğulculuğun gereği olarak parti içinde küçük eğilimlerden birinden olmak, büyük bir grup içinde kendini ifade etmek ya da kendini bağımsız olarak tarif etmek göreceli olarak muhatap almış biçimlerinizi değiştirirse de er ya da geç şu gerçeği hissedeceksiniz:

"Siyasal karar sürecine egemen olan erkektir, ve politika erkeğin sorumluluğundadır"

Büyük bir grup içinde olmanız gerçekliği biraz geç algılamaya yol açabilir. Çünkü partinin bilgisine küçük gruptaki ya da bağımsız kadınlardan daha fazla sahip olma şansınız vardır. Dolayısıyla bu bir ayrıcalık yaratır. Görüşlerinizin iktidarda olması sizi, merkeze yakın olmayan erkeklerden de ayırır. Ama bu sizin bir politik özne olduğunuz anlamına gelmez. Siz aynı görüşü paylaştığınız erkek arkadaşlarınıza göre tanımlanmaktan bir türlü kurtulamazsınız. Nedenise sahip olduğunuz politik fikirlerin en iyi savunucuları hep erkeklerdir. Parti hayatı için "hayati önem" atfedilen komisyonlarda ki hele bu anında bir politik inisiyatif gerektiriyorsa ya hiç önerilmez, ya da erkek arkadaşlarımızın yedeği olarak yer alırsınız. Nadiyen yer aldığımız kimi platformlarda da eskaza görüşlerinizden taviz verme

Politika, ilgi olmaktan çıkıp sizin için bizatihi bir yaşam biçimi olmuşsa, yani politik mücadeleyi hayatınızın merkezine koymuş, bununla da kalmayıp bir siyasi parti içinde kendinizi ifade etmeye kalkmışsanız yandınız... Bir sol, sosyalist partide olmanız ve parti tüzüğünüzün "kadınlar lehine ayrımcılık" uygulayan son derece önemli hükümler içermesi, karşılaşacağınız zorlukların aşılmasında önemli birer adım olmakla birlikte sizin yükünüzü hafifletmez. Siyasal karar sürecine egemen olan erkektir ve politika erkeğin sorumluluğundadır.

gereği duyarsanız bu tutumunuz. "Yeteri kadar deneyimli ya da uyanık olmamamıza" bağlanır. Zaten çoğu kez siz siyasi çıkarılara kendinizi feda eder, "çok bildiği" varsayılan erkek arkadaşlarınıza "önden buyrun" dersiniz. "Siyasi akıl" olma misyonu erkeğe yüklenmiştir. Politikada başarısı ya da başarısızlığı bugüne dek kanıtlanmasa da O'nun herşeyi bildiği bir ön kabuldür. Bu, üzerinde düşünülme gereği olmayan, sorgulanamaz bir alandır.

Zaman zaman, "gereksiz" olduğunuz hissine kapılırsınız. "Ben kimim, burası neresi, kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz" sorularıyla gelen ve bazen abartıya varan varoluş sorunları kimi zaman "politika bana göre değil" yargısıyla çözülür.

Bağımsız olarak katılmışsanız politik mücadeleye ya da parti içindeki küçük eğilimlerden birini temsil ediyorsanız işiniz daha da zordur. Hele bir de merkezi politikalara yakın durmuyorsanız kaderimiz yalnızlıktır. Dışlandığınız, istenmediğiniz duygusundan kurtulmak için kendinizle mücadele etmek zorunda kalırsınız.

Önerilerinizin, politik savlarınızın kaale alınmamasının sorumluluğunu kadınca bir suçluluk duygusuyla kendinizde ararsınız. Politik yetersizliğimize, ifade yeteneğinizin henüz geliş-

memesine bağlarırsınız bu tutumu. Ya da "her hangi bir gruba ait olmamanız" nedeniyle yok sayıldığınızı düşünürsünüz.

Hiç bir beis duymadan, siyasi görüşlerinizde ısrar ediyorsanız ısrarınızın düzeyine göre çeşitli isimlerle anılırsınız. İsrarınız sempatik bulunmuyorsa adınız "geçimsiz"e çıkar. Tabi "Cadı", "Deli kız" gibi geçimsizden daha hallice sıfatlar da vardır size yakıştırılacak. Muhalefetinizi, sözünüzü yok etmenin en etkin biçimidir böyle tarif edilmek. Zaten bir süre sonra kimse sözünüzü dinlemez, "köyün delisi olur" çıkarırsınız. Önceleri politik bir dirençle karşı durduğunuz bu muhatap almış bir süre sonra sizi de belirliler, sözünüzü dinletebilmek için bir gün kendinizi olur olmaz yerlerde, yerli yersiz herkese gülümserken yakalarsınız. Bazen kendi sesinizden ve sözünüzden bile sıkılır, beş sözünüzden üçünü sakımr hale gelirsiniz. Neden geçimsiz, cadı ya da deli olduğunuzu bilmediğinizden, akıllı başlı ol-

manın yolunu gereksiz sempati gösterilerinde ararsınız.

Size, nereden zuhur ettiği belli olmayan, üzerinde biraz tartışılmalı mutlak mahkûm edeceğiniz "politika, diplomasi yapma sanatıdır", "ilkesi" isteseniz de istemeseniz de dayatılmıştır. Ya bu deveyi güdeceksiniz ya bu diyardan gideceksiniz ikilemi arasına sıkışıp kalırsınız.

Merkezi politikaya yakın diğer bağımsız kadınlarla konuştuğunuzda, birlikte çalıştıkları erkek arkadaşlarının, bir gün bile herhangi bir siyasi konuda onların da önerilerine başvurmadıklarını öğrenirsiniz. Sizden farklı olarak pratik faaliyette daha çok yer alsalar da "politik özne olma" şansına sahip olamamışlardır. Politika her partide olduğu gibi sizinkinde de "kulislerde" kotalanmaktadır. Siz bir kadın olarak iktidarı paylaşırsanız bile iktidarda olmayan erkek ve kadın çoğunlukla birlikte bu sürecin dışında tutulursunuz. Zaten sizin politika yapma bilginiz içinde "kulis" faaliyetleri genellikle yoktur. Seçim yoluyla yarattığınız yürütme kurulları bilgisi kendinde toplayarak gerçek anlamda "iktidarını kurma" ve "bu iktidarı koruma" yolunda hızla ilerlemektedir. Ve nihayet partinin sahipleri yaratılır. Partiyi büyük çoğunluktan daha fazla düşünen, her koşulda onun çıkarlarını koruyan ve kollayan, "sorumlusu" çoğunluğa karşı "ser verip sır vermeyerek" parti birliğinin uzun süreli olmasını sağlayan erkek bir iktidar oluşur.

Ve siz ilke olarak bu tür politika yapmayı reddetmiyorsunuz bile doğanız gereği bu erkek iktidarın kurallarına uymayı beceremezsiniz.

Zaten bu yüzden de "politikanın kıyasında yaşamaktan" kurtulamazsınız.

"Politik bir özne olmak" için sabah akşam "Neden beni ciddiye almıyorsunuz?" diye sızlanmanın da çare olmayacağı bir gerçektir. Bütün yaşanan olumsuzluklardan sonra "Kadınların politik etkinlikleri, erkekler özellikle de parti yönetimindeki erkekler tarafından engellenir" genellemesine teslim olmak seçenektir. Başka bir seçenek de erkekler tarafından çizilen sınırlar içinde politika yapmayı kabullenmek ya da erkek üslubuyla politika yapmayı sürdürmektir.

İktidarın ve iktidar olma biçimlerinin erkek olduğunu kabul ederek, politika yapma biçimleri konusunda bir araya gelmek belki ilk ikisinden daha zor ama daha etkili bir yol olabilir. Belki de bu durumdan rahatsız olan kadınların "yaptığımız politikalar kadar, belki de bundan önemlisi politikayı nasıl yaptığımızdır. Politika yapma biçimlerimizi, ilkelerimizi sorgulamalıyız" demelerinin zamanı gelmiştir.

Kadınları en yaygın deyimleriyle partide bir "renk", kadın kotasını da bir "süs" olmaktan çıkarmak için, kadınların geleneksel politika yapma kalıplarına teslim olmaması benim aklıma gelen ilk çözüm.

Yurdagül Erkoca

Orlan

Duygu Asena

Semiha Berksoy

Tracey Emin

ERICA JONG
ELLİ YAŞ KORKUSU

Erica Jong

Kadın itirafçılığı teşhircilik kıyılarına mı vurmakta?

Kadın şairlerin en önemlilerinden Emily Dickinson'dan bir dördlük, mesela: Soto! Kendini keşfet!

Kendi içinde bulacaksın
"Keşfedilmemiş Kıt"ı-
Hiç Yerleşeni olmadı Aklın.

İşte 1864'den dört satırı Güzelim. Rüzgarlı Bayır'ı Bronte'nin, zımnı de olsa, epeyce cinsellik barındırır. Ama diyelim Jane Austen, her türlü "bedensellikten" uzak kahramanlarının kafa jimnastiğiyle; akıl yürütmeleri, yanlış anlamaları, önyargıları ve kararsızlıklarıyla örer kitaplarını. Kanaviçe gibi işler: Duygular ve düşüncelerden. Cinselliğe dair zırnık bir şey yoktur Jane Austen'da. Allah için yokluğunu da aratmaz. Oralar öyledir; o kitaplar öyle yazılmıştır ve kursuzdurlar. Eksiksizdirler. Dostoyevski'de de hiç doğa tasviri yoktur. Nerde bu yaylaların görüntüleri; nerde mor kokulu dağların sümbülleri diye, ağlayasınız gelmez.

Kadınlar burada sayarsam size saygısızlık etmiş olacağım onlarca nedenle "özel" hayatlarına girmediler sanatlarında. 60'larla birlikte, cinsel devrimdi oydu buydu mümbit bir toprak keşfedilmiş oldu. Erkekler kadın cinselliği üstüne çoktandır ahkâm kesmekteydiler; sıra "asıl" tarafa da gelmiş oldu. Erica Jong'un Amerika'da yaptığını, Türkiye'de (tabii Türk Standartları Enstitüsü'nce onaylanmış ölçüleriyle) Duygu Asena

yaptı. Kadınlar yatmalarını kalkmalarını, mahrem yerlerine gireni çıkarını; dahası bunu nasıl yaşadıklarını usul usul anlatmaya başladılar.

Şiirde "itirafçılık" ekolü Sylvia Plath ve Anne Sexton'la başladı. Anne Sexton "Rahmimi Kutlarken" diye şiirler yazmaya başladı. Yatacı bir kadındı; yaşıyor ve bangır bangır yazıyordu. Plath'ın itirafları daha çok içindeki yangınlarla ilgiliydi. Ama her iki Amerikalı şair de çığlık çığlı-ğaydılar; ikisi de mumu iki yanından ateşe vermişti. Her ikisi de yaşamlarına kendileri "son" verdiler. Eserlerine "son" yazmaktan, kendilerine yazmaya o kıldan ince kılıçtan keskin zemin üzerinde harikulade ağır ve güzel bir dansı tamamladılar.

Bizi Aşkta Koru tipi elin ve cinselliğin artırıldığı nice çok-satar piyasalarda patladı. Beğendik ya da beğenmedik. Hepimiz okuduk. Biz yaşlı kadınlar, kadın arkadaşlarımızla cinsel mevzularımızı ilk kez yirmi beş yaş sularında konuşmaya başladık. Daha önce böyle zevzeklikler bize "yakışmazdı"; bizi "açmazdı." Değme maçolar kadar sessiz, gizli ve derindik. Hoş maçoların çenesini tutması meselesi de, çağdaş bir mitten ibarettir. Zira erkeklerin baş döndürücü bir çoğunluğu "yatağa kariyı atmak" lafıyla özetlenebilecek "zafferlerini" mutlaka artık penislerini karşılaştıramayacak yaşta olmanın burukluğunu üstlerinden atabilmek

için "paylaşırlar."

Gel zamanı git zaman günümüze gelindi. Artık sanatın kapıları "so-kaktan" gelecek her türlü cereyana açılmış durumda. Son İstanbul Bi-enali'ni gezdiniz mi? Görsel sanatlarda kadınlar "sıçarım sırrına" cüretiyle takılıyorlar. Diyelim İngiliz genç kuşağın en ünlü sanatçısı Tracey Emin. Kaş'ta bir Türk köylüsüyle yaşadığı aşk ve seks kasırgasının tüm ayrıntılarını bilinçlerimize kara çöp torbaları gibi fırlatıp gitti. Adamları yatıp kalkmalarının detaylarını işittimiz gibi, içtikleri şarap şişelerinden birlikte çektiikleri fotoğraflara her türlü "belge"yle de donatıldık. Yani bu kadar yüklemeye maruz bırakılmamız şart mıydı, bilemiyorum.

Mütemediyen konuşup "özel" şeylerini sıradanlaştıran bir Tracey Emin, yüzünü kestirip biçtirirken illa onu seyredip dinlememizi arzulayan bir Orlan, yaşlı itirafçılar kategorisinde mutlak olimpiyat şampiyonu Semiha Berksoy. Semiha Berksoy aşklarını, yatak odasını, külotlu çorabının altındaki kocaman göbeğini herşeyini açtı bizlere. Bilmiyorum yaradı mı bizlere? Ona yaradı mı? İtirafçılık teşhirciliğe dönüşünce zorunlu bir röntgencilik köşesine itiliveriyorsunuz.

Oyunu hepten bozuyor bu kadınlar. Zira zorunlu olunca, röntgencilik röntgencilik kalmıyor ki. Göz işkencesine, ruh düzülmesine dönüşüyor herşey. Oysa tüm "erkek" fantezi-

Kadınlar kapalı kutular gibi yaşadılar yüzyıllar boyunca. Kadın yazarlar, ressamalar, şairler, besteciler yok denecek kadar azdı. Yok yok, o kadar da az sayılmazlardı. Bütün ketlemelere karşılık kadınlardan sıkı yazarlar, şairler çıktı. Ama "hanımefendice" takıldılar.

lerindeki "gözetlendiğini bilmeyen kadın" ya da insan; bize belletilen: "zevкли" ve "eğlenceli" olan o değil mi? Bu kadınlar zevk ve sefahat sunmaya zırnık niyetli değil. Bu kadınlar şişirilip şişirilip yukarılara bırakılmış tüm o balonları tek tek patlatıyorlar. "Buyrun irin; buyrun cerahat buyrun sıkıntı doluymuş içleri" diyerek.

Yaptıkları rahatsız edici. Yaptıkları densizce. Fazla ileri gitmişler. Peki nerde duracaklar. vs. vs. Ben rahatsız oluyorum yaptıklarından. Büyükanem de olurdu, eminim. Ayrıca öncü savaşıclardan ziyade sıkıcı teşhirciler olduklarını düşünüyorum. Nerdeyse ellerinde değil. Duramıyorlar ve trend treninde olmak arzusuyla yapıp kavruluyorlar. Bu "kokoz" akıl yürütmelerim bir yana, herşeyin içini boşaltmalarını acayip beğeniyorum. İçinin neyle dolu olduğunu ya bilmiyorduk (saflarımız) ya bilmezlikten geliyorduk (içli olanlarımız). Oysa bu ahir zamanlarda, bu sıkıntı çağında "Ellerinize sağlık kadınlar" diyorum. Bu mevzuların bokunda boncuk mu bulduk? Koruduk ve korunduk da ne oldu? Bir şey olması da gerekmiyor ayrıca. Ne varsa köşe bucak kaçırılmış, hakikaten boşaltalım tek tek içlerini. Yani siz boşaltın, bu kadar istekliyensiniz; ben de tüm nobranlığımınla seyredeyim. En azından beğenme teşebbüslerinde bulunuyorum. Benim kayalarımından çıkan tuz da, bu kadar.

Perihan Mağden

Kadınların birinci, erkek iktidarlarının sonuncu sorunu

Geçtiğimiz aylarda İstanbul'da 4. Avrupa Kadın Erkek Eşitliğinden Sorumlu Bakanlar Toplantısı'nda kadın-erkek eşitliği tartışıldı. İngiltere'nin kadın erkek eşitliğinden sorumlu bakanı kadınların birinci sorununun, erkek iktidarlarının sonuncu sorunu olduğunu söyledi.

Konferansın ana teması "Demokrasi Ve Kadın Erkek Eşitliği"ydi. Konferansa konsey üyesi 38 ülke, bakan ve müşteşar düzeyinde katıldı. Türkiye adına Prof. Dr. Feride Acar'ın sunduğu raporda "Kimi karşıt gruplara rağmen kadın erkek eşitliğinde önemli bir yol katedildiği, Türkiye'de kadınların modernizmin ana aktörleri olduğu, çağdaş demokrasilerde temsiliyet konusunun kadınları tam kapsamadığı, kadın erkek eşitliğinin küresel uygarlığın yerine getirmesi gereken bir ahlaki sorumluluk olduğu" noktalarına yer verildi.

Danimarka sunuşunda; bugünkü toplumların refah sisteminde kadınların emeği olduğunu, eşitlik fikrinin kadınların desteği olmasa geriye gideceğini, tüm sorunların sivil toplum örgütlerinin katılımıyla çözülmesi gerektiğini, eşitliğin sağlanması çabalarına erkeklerin katılımının önemli olduğunu anlattı.

İtalya'nın Eşitlikten Sorumlu Bakanı eşitliğin ayrılık olmadığını, kamusal alanı farklı kimliklere bırakmak gerektiğini, Avrupa'nın eşitlik ve çeşitlilik fikrine kayıtsız kalmış olduğunu belirterek "Biz ayrıcalık istemiyoruz, erkeklere kaynak sunuyoruz" dedi. İtalyan Bakanın değindiği diğer bir önemli nokta kadın temsiliyetinin kadınların farklılıklarını yansıtmadığı

ve politika düzeyine taşıyamadığıydı.

Estonya sunuşunda ülkedeki eşitlik uygulamalarına değinerek Pekin Eylem Planı'nı benimsediklerini, İstatistiklerinde cinsiyet bazlı veri tabanı oluşturmaya başladıklarını, kamu yönetimine kadınların katılımında artış olduğunu ve parlamenter kadın oranının yüzde 11.9 olduğunu aktardı.

Toplantıda eşitliği geliştirmenin en iyi yolunun sivil toplum örgütleri olduğunu vurgulayan **Ukrayna**, Ukrayna'da demokrasiye geçiş için bir enstitü kurulduğunu ve son altı yılda sivil örgütlerin geliştiğini aktardı.

Kadınların doğal ve gizli yöneticiler olduğu söyleminin artık sona erip açık açık yönetici olması gerektiğini belirten **İngiltere'nin** eşitlikten sorumlu bakanı İngiltere'de, kadın parlamenter oranının yüzde 18 olduğunu (toplam 120) kabinede 6 kadın bakan bulunduğunu anlattı. Bakan ayrıca kadınların birincil sorunlarının erkek iktidarlarının sonuncu sorunu olduğu saptamasını da yaptı. "Erkek politikacılar her politikanın kadınları nasıl etkileyeceğini artık düşünmelidirler" dedi.

Konferansın ilginç sunuşlarından biri **Bulgaristan**ındı. Eski sosyalist ülkelerde kadının kamusal hayata katılımının iyi durumda olduğunu ve eğitim, sağlık hizmetlerinden yararlandıklarını belirtirken temsiliyette niteliğin önemine değindi. Ona göre eski sosyalist ülkeler bu nitelik arayışıyla daha fazla kadına kamusal alan-

da yer vermek isteyen Batı Avrupa ülkelerinden ayrılıyorlar.

Demokrasinin toplumun her rengini yansıması gerektiğini, kadınların bu mozaikle birçok renkleri olacağını belirten ülke ise **Yunanistan**'dı.

Güney Kıbrıs Cumhuriyeti, Ada'nın yasadışı bölünmüş olmasının tüm Ada kadınlarını politize ettiğini belirtti.

Kadınların eşitsizlik ve ayrıcalığa tahammülü kalmadığını belirten **Hollanda** çok farklı gruplara ait kadınların durumunun ortalama beyaz erkeğe göre "iyi ya da kötü" biçiminde değerlendirilmesinin yanlışlığına değindi.

Kadın erkek eşitliği konusunda en fazla yol alan ülke olan **İsveç**'in sorunları ise şunlar: Babalar çocuklarına zaman ayırmıyor. 1974'ten bu yana babalara 15 aya varan doğum izni verilebiliyor. Ancak babaların yalnızca yüzde 10'u bu izni kullanmış. Bir de babalara eğitim veren merkez sayısı yetersizmiş.

Slovakya dan öğretmenlere Kadın Bakanlığı tarafından eşitlik eğitimi verildiği, çocuklar için eşitlik fikrini açıklayan modüller hazırlandığını öğreniyoruz.

Avusturya'nın sunuşunda şu saptamalar vardı: "Bugüne dek kadınları toplumsal hakları sadece kadınların sorunu olarak görüldü. Erkekler kadınları her konuda taraf olarak görmelidir. Kadın ve erkek davranış kalıpları sadece kadınların değil erkeklerin de rahatsız olması gereken ayrımcılıklardır. Kadın erkek eşitliği konusunda Avusturya hükümeti tarafından yapılan bazı yenilikler ise şunlar: 1989'dan bu yana erkekler de ebeveyn izni kullanabiliyor. 1990'da Aile hukuku konusunda yeni düzenlemelere gidildi. Aile içinde şiddete başvuran erkekler eve yaklaştırılmıyor ve anahtarları ellerinden alınıyor."

Arnavutluk sunuşunda Tiran Üniversitesindeki kadın akademisyenlerin oranının yüzde 70 olduğunu belirtti.

Erken yaşlarda cinsi-

yet eğitiminin önemini vurgulayan **Almanya**, tipik olmayan erkek ve kadın rollerine yer veren çocuk filmleri hazırladıklarını aktardı. Almanya temsilcisi kadınların kendilerine biçilen rollere yıllardır karşı geldiklerini belirterek erkekleri de bu kadar cesur olmaya davet etti.

Yarı zamanlı iş uygulanan **Hollanda**'da ücretli işlerin yüzde 70'i erkekler tarafından yapılırken ücretsiz işlerin yüzde 70'i kadınların omuzunda. Bunun için hükümet erkeklerin daha fazla izin kullanmasını sağlamaya çalışıyor. Yani "erkekler eve kadınlar işe!"

Malta, Başbakanlığa bağlı bir Kadın Birimi olduğunu ve ülkede kota uygulamasına geçilmeye çalışıldığını belirtti.

Finlandiya sosyal hizmet alanında çok fazla kadın çalıştığı için kadınları teknik alanlara yöneltecek uygulamalar başlatmış. Bu arada yerel yönetimlerde bulunan kadınların oranı yüzde 25'ten yüzde 48'e çıkarılmış.

Portekiz'de yakın bir gelecekte her bakanlıkta kadın birimi kuruluyor ve merkezi kadın birimine yıllık raporlar veriyor.

Macaristan'da ise politikaya atılmada kadınları cesaretlendirmek üzere eğitim veren bir büro var. Parlamentoda kadın oranı yüzde 11 "yumuşak sektör" denen eğitim ve sağlık alanlarında kadın oranı fazla Macaristan geleneksel kadın tiplemesinin değişmesinin yıllar alacağını söylüyor.

İtalya sözcüsü ise demokrasiye kadınları iten şeyin güç ve liyakat arasındaki çelişki olduğunu belirtti.

Toplantı tüm resmiliğine karşın bir kadın toplantısıydı. Kadın politikaları konusunda ülkelerin birbirinden öğreneceği önemli deneyimler vardı. Konferans sonunda onaylanan Deklarasyon'da ise özetle, kadın-erkek eşitliğinin demokrasinin ayrılmaz bir parçası olduğu, kadın ve erkeğin hayatın her alanına katılımının güvence altına alınması, demokrasinin toplumsal cinsiyete duyarlı olması, cinsiyet açısından dengeli temsiliyet, kadınların politik yaşama girmesini engelleyen politik partiler, kurumlar ve seçim sistemleri, kadın ve erkek arasında eşit dağıtılan ekonomik ve politik güç konularına değinilerek, bu ilkeler çerçevesinde geliştirilmiş eylemler yer alıyordu. Bu eylemler kadınların karar alma mekanizmalarında yer alamamalarının nedenlerinin araştırılmasından, karar almada cinsiyet dengesinin önemini anlatan kampanyalar düzenlemeye; kadınların politik ve sosyal hayatta güçlendirilmesi için özel önlemler almaktan, cinsiyet dengesinin bulunduğu temsiliyetin önemini gençlere anlatmaya kadar çok geniş bir alana yayılıyor. Deklarasyonda sadece hükümetlere değil siyasi partilere, sendikalara, işveren örgütlerine ve sivil toplum kuruluşlarına yönelik olarak da hazırlanmış bir dizi eylem daha var.

Hanife Aliefendioğlu, Ankara

BANGLADEŞ

Kadınlar fetva kurbanı

Bangladeş'te giderek artan sayıda kadın, aşırı muhafazakâr dini liderlerin yargı dışı fetvalarına kurban gidiyor.

Bangladeş'in kırsal kesimlerinde çok sayıda yoksul ve ayrıcalıksız kadın, mollalar tarafından çıkarılan ve taşlayarak öldürmekten yakmaya ya da toplumdaki dışlanmaya varan fetvalara maruz kalıyor. Birçok kadın ise hakaretlere hedef oluyor ve hatta intihara itiliyor.

Sosyal bilimci Utpal Saha, toplumun bu tür fetvalar nedeniyle ciddi bir krizle karşılaşabileceğini söylüyor: "Sayıları az da olsa, kökten dinciler bu türden fetvalar çıkarıyorlar ve kurumsal desteğin yetersizliği yüzünden yaptıkları cezasız kalıyor."

Bir aydın ve şair olan Ahmed Refik, bu tür fetvaların oranının, otokratik yönetimlerin iktidardan uzaklaşmalarından bu yana arttığını söylüyor... Yerel liderlerle karşılıklı çıkar ittifakları kuran mollaların kırsal bölgelerde müthiş bir toplumsal nüfuza sahip olduklarını belirten şair, demokrasiye dönüşün, mollaların insanların içine tanı korkusu salarak korumaya çalıştıkları statülerine zarar verdiğini ekliyor.

Fetvaların vahşiliği, 1993 yılında Nurcihan adında otuz yaşında bir kadının Kuzeydoğu Sylhet'deki Kamalganj Thana'da bir kalabalık tarafından taşlanarak öldürülmesiyle zirveye ulaşmıştı.

Nurcihan'ın babası, kocası yıllardır kayıp olan kızını evine geri almıştı. Kasabamın mollası Abdül Mannan Nurcihan'la evlenmek istedi. Baba bu teklifi geri çevirerek kızını bir başkasıyla evlendirdi. Düğünden tam kırk beş gün sonra, molla evliliğin yasal olmadığını ilan eden bir fetva çıkardı ve bir mahkeme düzenledi. Kararın ardından, Nurcihan beline dek toprağa gömüldü ve 101 kere taşlandı. Bir saatin içinde öldü. Molla ve suç ortaklarından sekizi sonradan bir mahkeme tarafından yedi yıl hapse mahkûm edildiler.

Faridpur'da iki çocuk annesi bir kadın, kayıbraderiyle yasa dışı bir ilişki yaşadığı gerekçesiyle, bir ağaca bağlanıp 50 kez kırbaçlandıktan sonra yakıldı.

Yine Kuzeydoğu Sylhet'de, Zakiganj'da Lailee isimli bir kadın, kendisine evlenme vaadinde bulunan bir adamdan gayri meşru bir çocuk doğurduğu için kırbaçlandı. Esas olarak kadınları hedef alan fetvalar, bazı durumlarda erkeklere de yöneliyor. Kuzey Tangail'de, Abdül Vahab adlı bir özgürlük savaşçısı, ilerici bir kitap okuduğu için mollalar tarafından ölüme mahkûm edildi. Sonradan, hatasını kabul ettiği için affedildi ama boynuna ayakkabılardan yapılmış bir çelenk geçirilerek kasabada dolaştırıldı.

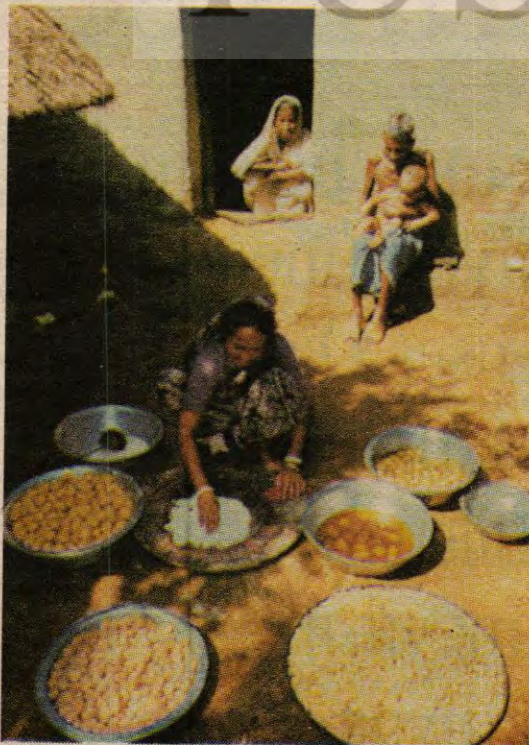
Bu tür olaylar yalnızca kırsal kesimle de sınırlı kalmıyor. Ülkenin ikinci büyük kenti Şittagong'da, yalnızca bir medresenin arazisinden geçen bir kent yolu projesinde çalıştıkları için, yirmi yedi erkek "kâfir" ilan edildi ve karılarından boşandırıldı.

Son fetva, Güney Barisal eyaletinde, dini lider Seyit Muhammed

Fazıl Kerim tarafından verildi ve erkeklere, yerel konsey seçimlerinde aday olan kadınlara oy vermemeleri emredildi. İslami Anayasal Hareket Partisi'nin üst düzey liderlerinden biri olan Kerim, 18 Kasım'da verdiği fetvada, her yerel konseyde kadınlara üç sandalye ayrılmasıyla ülkenin İslam'dan uzaklaştırıldığını söyledi.

Bu tür fetvalar ülke tarihinde yeni değil. Bölünmemiş Pakistan'daki 1954 genel seçimlerinde, bazı dini liderler, Birleşik Cephe adaylarına oy verenlerin karılarından boşandırılacakları yolunda fetvalar vermişlerdi ama halk yine de cepheyi iktidara getirmişti.

Ersadül Hak, Hindistan Dış Haberler Servisi

MEKSİKA

Aile içi şiddete ceza

Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Son Günü'nde Meksika parlamentosu, fiziksel ve psikolojik ev içi şiddetin suç sayılmasına yönelik bir yasal reform paketini gündemine aldı. Reformlar, hükümet yetkililerinin, hükümet dışı grupların ve tüm politik partilerden temsilcilerin uzlaşmaları sonucunda oluşturuldu.

Meksika'daki Şiddet Karşıtı Derneğin bir araştırması, çocukların yüzde 82'sinin, kadınların ise yüzde 26'sının ev içi şiddete maruz kaldıklarını ortaya koyuyor. Eğer reformlar kabul edilirse, şiddet suçluları için velayet hakkının geri alınmasından on yıl hapse kadar çeşitli cezalar öngörülüyor. Yeni önlemler yalnızca cezayı değil, aynı zamanda engelleme ve aile danışmanlığını da kapsıyor. Ev içi şiddet uygulayanlar, mağdur durumdaki kişinin tıbbi ve psikolojik tedavi masraflarını da karşılamakla yükümlü olacaklar.

Hükümet, yasal düzenlemelerin yanısıra, ev içi şiddete karşı basında ve okullarda bir kampanya yürütmeyi, aileye ilişkin toplumsal hizmetleri genişletmeyi ve ev içi şiddeti araştırmakla görevli personelin sayısını artırmayı da vaat ediyor.

IPS

AMERİKA

AIDS kadınları daha çok tehdit ediyor

Araştırmacılar Amerika'da AIDS'in kadınlar arasında, erkekler arasında olduğundan daha hızlı bir biçimde yayıldığını ve temel bulaşma yolunun iğne değil, cinsel ilişki olduğunu bildirdiler. Journal of the American Medical Association'ın son raporuna göre, 1991-1995 yılları arasında, enfeksiyon kadınlar arasında daha hızlı bir artış gösterdi. Söz konusu yıllarda, kadınlar arasındaki artış oranı yüzde 63, erkekler arasında ise yüzde 12.8 olarak belirlendi. 1995 yılında, virüsü taşıyan kadınların yarısından fazlasına (yüzde 52) AIDS'in cinsel ilişki yoluyla erkeklerden bulaştığı bildirildi. Özellikle 25 yaşın altındaki kadınlara cinsel yoldan HIV bulaşma riski diğer gruplara oranla 2.5 kat daha fazla. Çarpıcı bir başka bulgu, bu genç kadınların cinsel partnerlerinin genellikle kendilerinden hayli büyük erkekler olması. Yaş farkı arttıkça, kadınların kondom kullanılması için ısrar etmelerinin zorlaştığı bildiriliyor. AIDS konusunda eğitimin yalnızca risk altındaki genç kadınlara değil, onların partnerlerine de verilmesi gerektiği vurgulanıyor.

The Independent

HİNDİSTAN

Kadın misafirhanesi

Hindistan'a gitmek isteyen kadınlar için yeni bir imkân var: Kadınlar tarafından işletilen ve yalnızca kadınlara hizmet veren bir misafirhane. Delhi'nin güneyinde, havaalanına ve şehir merkezine yakın, güvenli bir bölgede ve hoş bir doğal çevrede yer aldığı belirtilen NAARI, taksi, uluslararası

telefon gibi kolaylıkların yanı sıra, etnik özelliklere uygun bir biçimde döşenmiş odalar, sıcak su, Hint yemekleri ve hatta vejetaryenler için özel diyet gibi olanaklar da sunuyor. NAARI'nin tanıtım broşüründe, şirketin isteyenlere rehberlik hizmeti de sunduğu, Lotus Manastırı gibi ilginç yerlere ve ucuz yerel pazarlara günlük turlar düzenlendiği bildiriliyor. Yıl boyunca hizmet veren NAARI'de kadınlar, tek, çift ya da grup olarak ağırlanabiliyorlar. Başka ülkelerden gelen kadınlarla da bir tanışma fırsatı bu. Misafirhanede kişi başına bir gecelik oda ücreti, Ekim-Mart arası 8-10; Mart-Eylül arası ise 10-12 dolar. Daha fazla bilgi için NAARI'yle doğrudan ilişkiye geçebilirsiniz: NAARI B1/7, Vishal Bhawan, 95, Nehru Place, New Delhi, 19, India. Tel: 00 91 11 6465711. Telefaks: 6187401. Faks: 00 91 11 6472549.

Son günlerde Sinead O'Connor'da şaşırtıcı bir değişiklik göze çarpıyor. 1980'lerin sonlarında ayağında botları, kazınmış kafasıyla müzik sahnesine çıktığı günlerde aykırı ve keskin fikirleri yüzünden İngiliz tabloidlerinin "dişi şeytan" ilan ettiği öfkeli kadımla aynı kişi olamaz bu. Birkaç yıl sonra intihara teşebbüs edip başarısız olunca bir rehabilitasyon programına katılan Sinead, bugün özenilecek kadar huzurlu görünüyor. Ve hâlâ aynı duru güzelliğe sahip...

Sinead O'Connor, yıllarca onu oradan oraya sürükleyen kişiliğinin tüm bu farklı yönlerinin eşit derecede gerçek olduğunu söylüyor. Bugünü farklı kılan, sorunlarla dolu varoluşunda belki de ilk kez kendisiyle barışık oluşu. Hem kendi deneyimlerine hem de numeroloji ve mistisizme dayanarak "Hayat" diyor, "Otuzunda başlıyor."

Annesi tarafından cinsel istismara uğradığını, yaptırdığı kürtajları, Katolik Kilisesi'ne duyduğu nefreti bütün dünyaya haykırdığı ve bir Amerikan televizyonunda Papa'nın resmini yırttığı (1992) o zorlu yıllardan söz ederken "Hastaydım" diyor, "Ve bütün bunlar içimde birikti. Kusmak zorundaydım, ondan sonra yavaş yavaş iyileştim."

1966 Aralık'ında Dublin banliyölerinden birinde doğan Sinead'in annesi ve babası o sekiz yaşındayken ayrılır. Çocuklar dengesiz bir kadın olan anneleriyle kalırlar. Sinead O'Connor'un hayatına damgasını vuran dönem bu, öz annesi tarafından istismar edildiği beş uzun yıl. "Benden nefret eden biri tarafından büyütüldüm ve kendimden nefret etmeyi öğrendim. Gördüğüm şiddet çok cinseldi ve bizim evde ancak kendinizden nefret ederek hayatınızı sür-

Fırtınadan sonraki sessizlik

dürebilirdiniz. Hiçbir şey olmadığımızı tekrarlayıp durmak zorunda kaldığımız için hiçbir şey olmadığımızı düşünmeye alıştık. Eğer bunu yeterince duyarsanız, inanırsınız."

Sinead on üç yaşına geldiğinde, çocuklarının evde maruz kaldığı terörden az buçuk haberdar olan babaları velayet hakkını kazanır. "Annem şiddet dolu bir tacizciydi, ben on sekiz yaşındayken öldü. Fakat hâlâ yaşayan babama saygım bir yana, ben çok küçük bir yaşta anne-baba sevgisinden yoksun kalmış biriydim. Başka bir yerde ebeveyn aramak zorunda kaldım, böylece benim için Tanrı ya da Tanrı düşüncesi ebeveynim oldu."

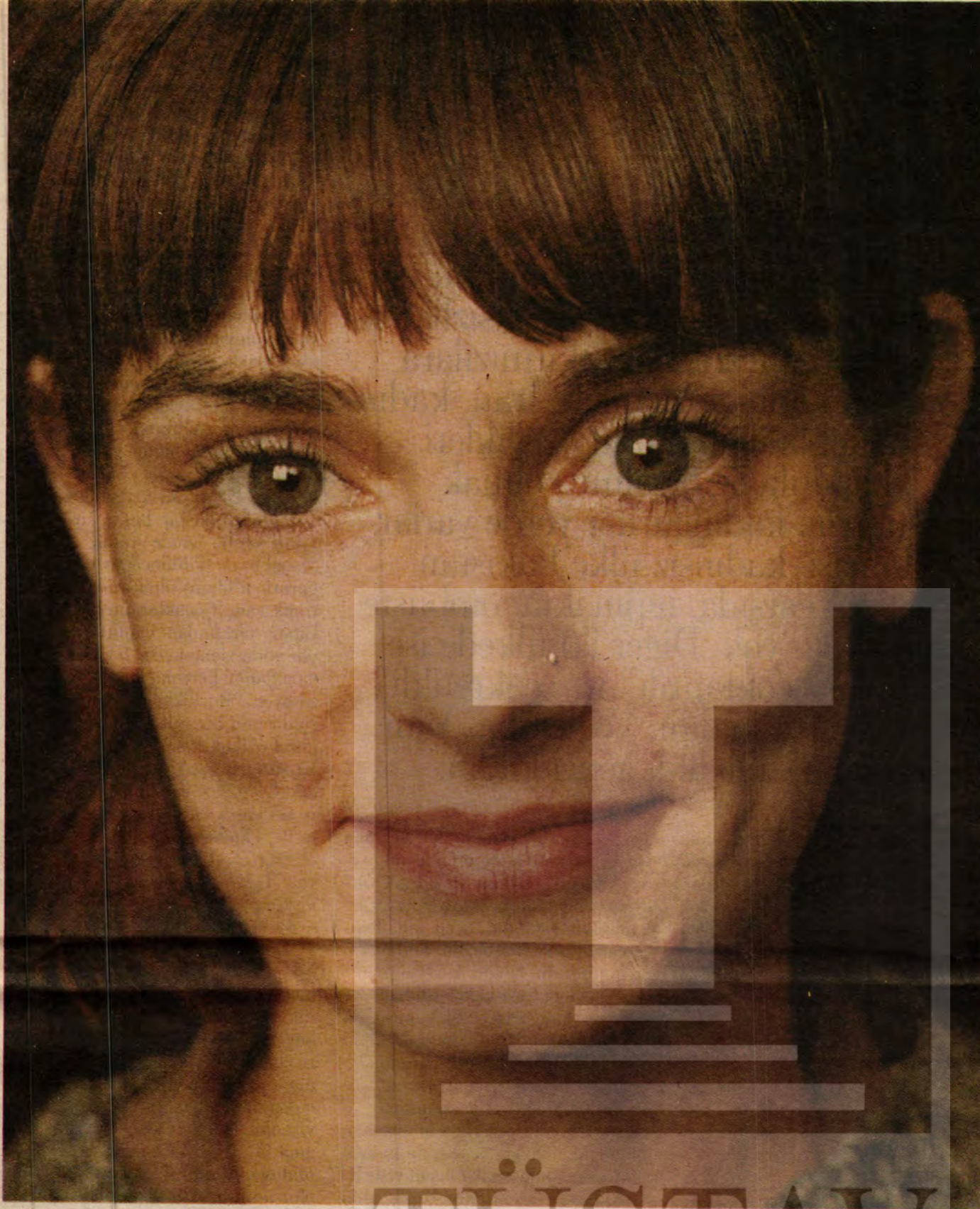
Şu aralar baba-kız gayet iyiler. "Birkaç yıl herşey zor yürüdü ama babam beni seviyor. Bunların toplumda

Nihayet otuz yaşında huzuru bulmuş görünüyor Sinead O'Connor. Prenses Diana anısına hazırlanan bir albümde şarkı bile söylüyor. Ve "Hayat otuz yaşında başlıyor" diyor.

konusulduğunu duymak ona çok zor geldi." Ergenlik, zaten dengesiz olan Sinead'i daha da kötü etkiler. Dükkân soyarken yakalanınca davranış problemleri olan kızların gittiği bir okula gönderilir. On altı yaşında Dublin'e kaçıp barlarda Bob Dylan cover'ları söylemeye başlar ve hemen ardından yerel bir grup olan Ton Ton Macoute'ye katılır.

Bir müzik firmasının yöneticileri tarafından keşfedilince, on sekiz yaşında solo söyleyen bir şarkıcı olarak Londra'da bulur kendini. Bu arada belalı bir tip olarak ün salar ama Sinead bilerek kışkırtıcı davrandığını reddediyor: "İş dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O yaşta insanlar sizinle sanki ilginçmişsiniz gibi konuşuyorlar ama aslında hiçbir şey bilmiyorsunuz ve bu da

başınızı çok belaya sokabilir. O sıralar kafamda düşüp kalktığım biri gibi bambaşka şeyler vardı.”

O biri, ilk albümünde davul çalan John Reynolds'dır ve 1987 Haziran'ında oğlu Jake'i doğurur O'Connor. 1989'da evlenirler, kısa bir süre sonra ayrılmalarına rağmen arkadaş kalırlar ve müzikteki işbirliklerini sürdürürler.

1988 Şubat'ında çıkan *The Lion and The Cobra* albümü ve *Mandinka* adlı single'ıyla büyük yankı yarattı Sinéad O'Connor. Fakat asıl yükselişini pek bilinmeyen bir Prince şarkısıyla, *Nothing Compares To U* ile yaptı. 1990 Ocak'ında single olarak çıkan şarkı on altı ülkede liste başı oldu, video klipi deseniz hâlâ hafızalarda.

Fakat başarı yeni dertler getirir. Özel hayatının zaten yolunda gitmediği bir dönemde (1990'da şöhretinin zirvesinde kürtaaj olur, Reynolds'dan ayrılır ve Hollywood'a taşınır), New Jersey'deki bir konserde Amerikan milli marşı çalınırken sahne almayı reddederek uluslararası bir olaya neden olur. Bir dizi kışkırtıcı roportajda hayat, si-

yaset ve kilise üzerine düşüncelerini dile getirir. Brit ve Grammy ödülleri reddeder, müzik endüstrisinin değerlerinden hoşlanmadığını belirtir, Körfez Savaşı üzerine düşünceleri İngiliz tablolarını yine çileden çıkarır. O'Connor o günlerden bu yana olanlar üzerine uzun uzun ve yoğun düşünmüş: “Yanlış anlaşılaktan çok kendimi yanlış sunduğumu düşünüyorum” diyor. “Hiçbir şeyden pişman değilim ama insanların yüzüne haykırdığımda beni dinlemekte zorlandıklarını görebiliyorum.”

Çok daha kötü olaylar sıradadır. Ekim 1992'de *Am I Not Your Girl*'ü yayınladıktan sonra NBC'de “gerçek düşmanla savaş” çağrısı yaparak Papa'nın fotoğrafını yırtar. Bu hareketi yüzünden Orta Amerika'nın nefretini kazanır, sokak gösterilerinde albümleri parçalanır, Bob Dylan anısına verilen bir konseri gözyaşları içinde terketmek zorunda kalır ve Chicago'daki 800 bin dolarlık evini Kızıl Haç'a bağışlayarak Amerika'yı da terk eder. “O bir savaş çılgınydı” diyor bugün. “Sessizliğe

karşı savaş çağrısıydı. Meryem Ana bugün yaşasaydı Papa'nın resmini yırtardı. Papa'ya yazıp af dilediğim söyleniyor, bu tamamen yalan.”

1993'te İrlanda'ya dönen O'Connor, içinde bulunduğu ruhsal çöküntüye rağmen o zamana dek yaptığı en yaratıcı albümü kaydetmeye başlar: *Universal Mother*. Albüm İrlanda tarihiyle ve kendi taciz hikâyesi üzerinedir. Bu albümle gurur duyar. “İlk albümlerimden utanıyorum. Amerikan aksanıyla söylüyordum, çünkü kendim olmamak

üzere yetiştirilmişim. Ülkeme dönünce şan dersleri almaya başladım ve ilk kez biri bana kendim gibi söyleme izni verdi.”

Fakat artık çok hastadır Sinéad O'Connor, yardım almadan devam edemeyeceğini anlar. Votka ve haplarla intihara teşebbüs ettikten ve oğlu Jake'i babasının yanına gönderdikten sonra, 1994'te Londra'ya taşınır. “İrlanda'da kalmayı denedim bir süre, sonra ilk başta orayı neden terk ettiğimi hatırladım. Yaşamaları çok zor bir yerdi orası, özellikle benim gibi içine edilmiş biriyseniz, çünkü bütün ülke reddediş üzerine kurulu.”

Londra'da bir uyuşturucu rehabilitasyon programına katılır. “Çok fazla esrar içmenin dışında fazla uyuşturucu kullanmıyordum, ama işe yarayabileceğini düşündüm.” Sonunda çocukken tacize uğramış hastaların tedavisinde uzmanlaşmış bir terapist bulur, ki bugün kurtuluşunu ona borçlu olduğunu söylüyor. Bu yılın başlarında yayınlanan mini albümü *Gospel Oak*, 1994'ten beri yaptığı ilk çalışma ve halen terapi için haftada beş gün gittiği bir Londra banliyösünün adını taşıyor.

Bugün O'Connor terapi için iyi bir reklam. İyileşme yolunda hâlâ ilerlediğini söylüyor. Peki mutlu mu? “Evet, kesinlikle. Daha önce yalnızca üzgün ve öfkeliydim. Şimdi bazen mutsuz oluyorum ama hayatımda iyi şeyler de var.”

İki yıl önce *Irish Times* yazarlarından John Waters'tan Roisin adında bir kızı olmuş ve bu da hayata bakışını değiştirmiş. “Bir erkek çocuk sahibi olmak kolaydı, çünkü o oydu ben de ben. Fakat annem kız olduğum için benden nefret ettiğinden bir kız çocuk sahibi olmayı hak etmediğimi düşünüyordum. Bir kızım olursa annem gibi olmaktan korkuyordum. Roisin kendime daha çok güvenmemi sağladı. Bu kendimle olan ilişkiyi değiştirdi.”

Çocuklarını ikisinin de babasıyla birlikte yaşamadan ama ikisine de yakın durarak oldukça modern bir tarzda yetiştiriyor. “Bu hiç geleneksel değil ama çok iyi gidiyor çünkü birbirimizi seviyoruz.”

İçinde yeni yeni yakaladığı huzur işine de yansıyor. *Gospel Oak*'taki şarkılar ve son single'ı *This Is A Rebel Song* İrlanda geleneklerinden geliyor, bu da O'Connor'un sonunda kökleriyle barıştığı gösteriyor. “Söylediğim şeyler bir diyalog yaratmak içindi ve diyaloga en çok ihtiyaç duyulan yer İrlanda. Taciz ve kilise üzerine konuşurken bunu İrlanda için yaptım ve bu İrlandalılar tarafından anlaşıldı.” Bu arada yeni single'ının Radio 1 ve 2'de listeye giremeyecek kadar politik bulunmasını zevkle aktarıyor. “Bu İngiltere ile İrlanda arasındaki ilişkiyi yorumlayan bir aşk şarkısı” diyor. Bunun şimdiye kadar yazdığı en iyi şarkı olduğuna inanıyor.

Sinéad O'Connor'un tüm sorunlarını geride bırakıp bırakmadığını zaman gösterecek. Bu yıl Neil Jordan'ın filmi *The Butcher Boy*'da Meryem Ana'yı oynayacak. Bakalım neler olacak?

Derleyen Yeşim Harcanoğlu

Büyülü Bir Yolda

Kadınlar binlerce yıldır yazamadılar ve seyyah olup şu alemleri gezemediler. Göç ettiler, alımp satıldılar, savaşlarda "ele geçen mal" olarak oradan oraya savrulduklar, gemilerle Mısır'a, Roma'ya, Osmanlı ya da Arap saraylarına, yeni kıtalara götürüldüler. Ama bu "taşınma"lar

hiçbir zaman onların rızasıyla olmadı. Yaşadıklarını ve duygularını söze; manilere, türkülere döktüler. Kalem kâğıtları varsa mektup yazdılar. İmgelemelerine çok iş düştü ve anlattıkları masallarla Kaf Dağı'nın arkasına uçtular... Süpürgelerine binip.

Gideceği yeri kendi seçerek, evinden, köyünden, şatodan, saraydan, haremnden çıkıp gitmeyi, çarşısını çekip, atına atlayıp ya da ayağına çabuk Aşil gibi yaya, yollara düşmeyi hiç öğrenemediği, bilmediği için ayrılıkların "kalan", "bekleyen" tarafı oldu kadınlar. "Giden"e göre daha umarsız ve daha mecbur... Neyse ki dünya dönüyordu, tekerlek icat olundu ve kadınlar da "dünya varmış" demeye başladılar. Kadınlar kadar, gezilip görülen yerler de sevindi buna; kadın gözü değmiş gibi olundu... Çünkü kadın yazarların gezi kitaplarını okudukça anıyorum ki onların gördükleri yerleri algılamaları ve anlatmaları erkeklerinkinden çok farklı. Erkekler teknisyendir ya: bir jip gibi, fotoğraf makinesi ya da kamera gibi gezer ve görürler. (Bazen bu araç gereçlerin cinsiyetli ve eril olduklarını düşünürüm) Oysa kadınlar bu tavırla gezmiyorlar. Bellekleri, bilinçaltıları, çocuklukları, eski aşkları ve meşklarını de birlikte taşıyıp, sokaklarda *deja vu* yaşayarak dolaşıyorlar ve öyle yazıyorlar. Kadınlar! Gezip tozarken bile yürekleri yaralı...

İşil Özgentürk de *Büyülü Bir Yolda*'da 10500 kilometrelik bir yolculuğu "bütün kadınları", "bütün renkleri", "kuşları... müziği" ile anlatırken, aralara eski anıları, ihaneti, unutkanlığın olmadığını sıkıştırmış. Oysa ben gezgin kadınlar çabuk unuttur sanıyordum... (Nazlı Eray'ı, Buket Uzuner'i, Vivet Kanetti'yi, Yeşim Tenar'ı, Perihan Mağden'i okudukça) Ayrılıkları havaalanlarında, Kuzey Avrupa'ya turlayan trenlerde, New York'ta, Japonya'da yaşamının yine de bir ayrıcalık olduğunu düşünüyordum... Yaşam alanları ve sınırları ne denli genişse, acıların ömrü o kadar kısaldı, şiddeti azaldı, boşlanmak ya da terk edilmek serüvenin bir parçası olur, ama "kırk metre kare"lere sıkışıp kalmışsanız siz acının bir parçası olur kalırsınız... diyor-

Iran, Pakistan, Hindistan, Nepal. Dört Asya Ülkesi. İşil Özgentürk'ün bu dört ülkede, siyahlar içindeki renksizlikten sarılara, turunculara, kırmızılara dönüşen kadın gözlemleri. Iran, kadın olmakla ilgili bütün özellikleri kapatılmış, örtülmüş olmak koşuluyla, kadınlar her yerde varlar. İkincisi, kadınsız ülke Pakistan. Sokakta, çarşıda, tapınakta, otobüste hiç kadın yok. Diğer iki ülkede ise kadınlar "çoktanrılı" ve "çokrenkli" kamasutra kadını. Ve genika. Yani "yüksek nitelikli genel kadın."

dum. Özgentürk ve diğerleri bana ayrılığın ve acının kendisinin bizzat birer özel alan olduğunu hatırlattılar. Hele gidilen yerlerde hepsi de aşk nedeni ve aşk için yapılmış bahçeler, kuleler, tapınaklar, resimler, şiirler, şarkılar çıkıyorsa karşınıza... Iran'da bile, aşk hâlâ hayattaysa...

Hayyam'ın, Fıruğ'un ülkesi, Humeyni'nin İran'ı ve bugünkü İran. "Gri kent" Tahran. Değişmiş... Her yer kadınların. Örtünüp kapanıp sokağa çıkmışlar. Siyahlar içinde, sığa nikâhlı ve Pasdaran denetiminde ama sokaktalar ve çoklar... Motosikletinin üstünde, çarşafı rüzgârdan şir-

şerek giden bir genç kadın, ağzında beyaz maskesiyle imza toplayan çevreci kız öğrenci, kahvede nargile tütüren zengin kadın, koka kola ve İslamik (alkolsüz) bira içen, ama hepsi çarşafı ve başörtülü kadınlar... Özgentürk'ün içinde kaybolup gitmek istediği "dişi kent" İsfahan. Ne savaş ne darağaçları "aşk kokusu"nu yok edememiş. "Bütün kadınlar âşık, bütün erkekler birer aşk vurgunu".

Belki de bu nedenle Kum Çölü'nün başladığı yerde anımsanan "o eski aşk", çölü geçerken anımsanan "o büyük ihanet", çölün bitiminde ağlayarak anımsanan "o son veda"!

Pakistan, zamanın ortaçağda durduğu ülke. Başbakanını saymazsak kadınların "yok" olduğu, daha doğrusu avlulara ve evlere çekildiği, onların yerine ortalıkta çok süslü, kırmızı-mor ışıklı, "pavyon gibi" otobüslerin ve elele, kolkola erkeklerin dolaştığı bir ülke. Ama burda da yine aşk: Şah Cihan'ın sevgili karısı için yaptırdığı Shalimar Bahçeleri aşka adanmış...

Hindistan sınırını geçer geçmez tanrılar ve tanrıçalar karışıyor yaşama. Hindu dini belki bin tanrılı... Brahma, Vishnu, Mastya, Vahara, Narashima, Shiva; eşleri, oğulları, kızları, yardımcıları, hepsinin doğum ve evlenme yoldönümleri... Hepsi hayatın içinde. Herşey kutsal, her yer tapınak. Kast sistemini yadsıyıp zenginleşen siyahların Altın Tapınağı da gölün ortasında bir masal gibi... Ve belleği, (böyledir ilk aşk, ömür boyu rüyalara da girer, gezilere de katılır dedirten bir inatla) Urfa'daki Balıklı Göl'e, ilk gençlik yıllarının aşkına, mavi gözlü meleğine götürüyor Özgentürk'ü. Tapınağın taş merdivenlerinde uyku tulumları

içinde, on binlerce kişi arasında, yıldızlara ve geçmişe bakarken...

Katmandu yolu üzerindeki Delhi'de bir zamanlar kamp kuran 68 Kuşağı'ndan bir esinti bile kalmamış. Yoksulluk, açlık ve pislik "o yaramaz çocuklar"ın barış, dostluk, kardeşlik sözlerini silip götürmüş. Bu yoksulluğun tam çaprazında sömürge geçmişin kalıntıları ve zengin kültür mirası ile başka bir Hindistan var ve iki bin yıldır değişmeden korunan törenleriyle sürdürülen puja geleneği: Yani kutsal törenler, görkemli şenlikler, özel ayinler. Ama dans ve şiir hep var. Açlıktan büyüyemeyen çöp çocuklar ve ölüme yatan "dokunulmaz" paryalar için bile.

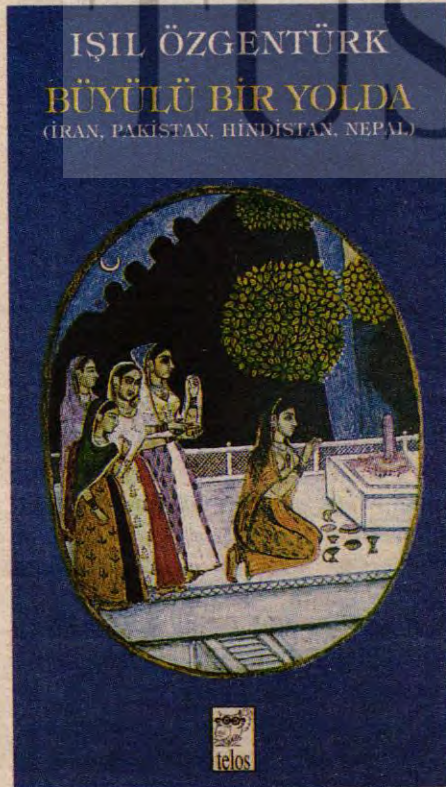
Ganj Nehri'nin kıyısındaki ünlü Taç Mahal de bir başka inanılmaz aşkın anıtı, içinde yatan Mümtaz Mahal'in on dördüncü çocuğunu doğururken ölmüş olması ise bu aşkın trajik yanı. Çocuklarının babası Şah Cihan tarafından yaptırılmış. Dört yüz yıldır ziyaret eden herkesin kulağına Şah'ın karısına duyduğu aşkı fısıldıyor... Bu ülkede kadınların durumu tam bir çelişkiler yumağı. En güzel renklerde sariler içinde, mutlaka sürmeli kapkara gözler, mutlaka arkada topuz yapılmış siyah saçlar ve iki kaşın arasında renkli bir nokta ile, Hindistanlı kadın "genika"da olabilir, "sati"de. Sevişmeyi kutsayan Tantra mezhebine göre, cinsel ilişkinin, ölümü yani en büyük düşmanı yendiğine inanılıyor.

Kama Sutra bunun öğrenildiği aşk sanatı. Şarkı söylemek, dans etmek ve bunları bir müzik aleti çalarak (üçünü birden) yapmak, vücut boyama, büyü yapma, bilmece ve soru çözme, şifreli konuşma ve anlama, marangozluk, kimya ve maden bilgisi, kuşlara konuşma öğretme, kumar, yüz okuma, dil ve lehçe bilgisi... gibi, ama mutlaka şiir yazma (aşk şiirsiz olmuyor) gibi 64 beceriye sahip olursanız, hem krallardan hem bilgelere saygı gören bir "ganika" oluyorsunuz. Bunun da çaprazında "sati" olmak var: Ölen kocalarıyla aynı ateşte yakılan kadınlar...

Kaç göçün olmadığı Nepal de yoksul ama daha esprili bir ülke. Ve bir maymunlar cenneti. Tanrı Hanumen (maymun) heykeli, köyün girişinde yüksek bir kaidenin üstünde, elinde kocaman ve gerçek bir şemsiye tutarak duruyor... Maymun Tanrı insan yapımı bir şemsiye ile güneşten korunuyor!

Hayatta hiç kimsenin yerinde olmak istemedim, şu gezip tozup yazan kadınlar dışında... Bugüne dek okuduklarımla üstüne bu kez de Özgentürk'ün yerinde olamadığım için üzuldüm; o da benim yerimde olmadığı için sevinmiştir herhalde. İran sınırında yaşanan korkulara, Kum Çölü'nü kırk kilometreyle geçmeye, dizanteri ya da sıtmaya yakalanma olasılığına razıyım, yeter ki sabahlar "yeni bir kentte, yeni bir yolculuk" için uyanarak başlasın. Yaraların daha çabuk iyileştiği gezilere...

Suna Karaküçük

Büyülü Bir Yolda
(Iran, Pakistan, Hindistan, Nepal)
İşil Özgentürk, Telos Yayıncılık, 1997

Erkek her yerde erkektir!

Ispanyol yönetmen Vincente Aranda'nın geçtiğimiz günlerde İstanbul sinemalarında gösterilen *Libertarias* adlı filmi, sinema sanatı açısından bakıldığında pek iyi bir film değil (film eleştirisi konusunda hiçbir iddiam yok ama anlayanlar da öyle söylüyor). Biraz tarihi/politik film yapmanın zorluğundan kaynaklanan bir şey belki de bu. Mümkün olduğu kadar çok olguyu filme yedirme kaygısı filmi yer yer şematik, bazen de fazla yoğun hale getiriyor. Ama sonuç olarak, zengin, ilginç bir malzeme ve iyi oyunculuk filmi sürükleyici, etkileyici bir film haline getiriyor. Film zaaflarına rağmen, İspanya'da gişe rekorları kırmış.

Libertarias bir kadın filmi olarak da önemli; basında çıkan yazılarda bu nokta epeyce vurgulandı. Konu, 1936 yılında, İspanya iç savaşı sırasında, Franko faşizmine karşı kadın komitelerinin örgütlenmesi, bir rahibenin fahişeler ve direnişçi kadınlarla birlikte mücadeleye katılması. Kadınların erkeklerle birlikte verdikleri özgürlük mücadelesinde nasıl kendilerine güven kazandıkları, nasıl bağımsızlaştıkları hoş ayrıntularla veriliyor filmde. Ama esas önemli olan, kadınların bu mücadelede kendi yoldaşlarıyla da mücadele etmek zorunda kalmaları, kadınlıklarının önlerine engel olarak çıkartılması. Kadınları cephe gerisinde kadın işleri yapmaya zorlayan, silahlarını toplayan, direnip cepheye gidebildiklerinde tehlikesiz bölgelere sürmeye çalışsan, cephede taciz eden (göğüslerine rağmen nasıl tüfek kullanabildiklerini soran) kendi yoldaşlarıdır bu kez. Sonunda cinsel hastalık bulaştırdıkları gerekçesiyle cepheden sürülürler. Bu emre uymayan kadınları bekleyen son erkek yoldaşlarının gibi yalnızca vahşi bir ölüm değil, Franko'nun Faslı askerlerinin toplu tecavüzü olur. Dolayısıyla, basında çı-

İspanya devrimi gerçekleşmiş olsaydı kadınlar da kurtulmuş olacaktı mıydı? Durruttin'in kadınları cepheden sürme kararı, bir fahişenin mektubunda, "Devrim işleri bozmadı, şimdi de anarşist erkekler kuyrukta bekliyorlar" demesi ve filmdeki pek çok başka ayrıntı bunun tersini söylüyor.

kan kimi yorumlara örneğin *Gündem*'de yazan Temel Demirel'in şu cümlesindeki iyimserliğe katılmak mümkün değil: "Kadın sorunu'nun, özgür kadın(lar)ın egemenlik ilişkilerini parçalayan mücadelesiyle, toplumsal kurtuluş kavgasına doğrudan katılımıyla çözülebileceği, su götürmez tarihi bir gerçektir." Bence bu filmde çıkan sonuç, kadın sorununun toplumsal mücadeleye katılınca çözülebileceği değil, olsa olsa kadınların katılmadığı bir toplumsal kurtuluş mücadelesinin başarısız kalacağı ve kadınların, toplumsal kurtuluş mücadelesi içinde bile, erkeklere karşı kendi mücadelelerini sürdürmek zorunda kalacakları. İspanya devrimi gerçekleşmiş olsaydı kadınlar da kurtulmuş olacaktı mıydı? Durruttin'in kadınları cepheden sürme kararı, bir fahişenin mektubunda, "Devrim işleri bozmadı, şimdi de anarşist erkekler kuyrukta bekliyorlar" demesi ve filmdeki pek çok başka ayrıntı bunun tersini söylüyor.

Filmin sonunda Faslı askerlerin palalarıyla kadınlara saldırmaları, kanlı tecavüz ve katliam sahneleri de tartışma konusu oldu. *Gazete Pazartesi*'deki yazısında Tuna Erdem şöyle diyor: "(...) filmin Müslüman üçüncü

dünyalıları koyun boğazlayan vahşiler konumuna yerleştirmesi, tarihi gerçekler ne olursa olsun, kendi kendisiyle çelişiyor". Franko'nun devrime karşı Kuzey Afrika ülkelerinden ve bu arada Fas'tan paralı askerler getirttiği tarihsel bir gerçek. Ancak herkesin ateşli silahlarla savaştığı bir devirde onlar savaşa palalarıyla mı katılmışlar, bu tür tecavüzler yaşanmış mı bilmiyorum. Film boyunca, kadınlar cinsel tacize vb. maruz kalıyorlar ama başka bir tecavüz olayı daha yok. Faşistler (batılı oldukları için!) böyle şeyler yapmamışlar mı, onu da bilmiyorum. Ve filmi bu biçimde bitirmenin her şeye rağmen bir ideolojik tercih olduğu konusunda Tuna Erdem'e katılıyorum.

İzleyebildiğim kadarıyla, filmle il-

gili çıkan hemen her yazıda ortaklaşan bir yorum dikkatimi çekti. Belki diğer konulara göre bir ayrıntı ama, ben bu yoruma hiç katılmadığım için söz etme ihtiyacı duyuyorum. Rahibe Maria'nın devrimcilere katılan eski bir rahiple aşkı tanıdığı söyleniyor. Maria ile rahip arasında bir karşılıklı etkilenme, bana daha çok rahiple ilgili gibi görünen bir cinsel elektrik var gerçekten. Ama o kadar. Bana kalırsa filmde esas olarak ima edilen, Maria ve Pilar arasında bir lezbiyen duyarlılık. Maria'nın Pilar'a bağlılığı bir yana, bir gece, Pilar bir İngiliz'le giderken ve kendisi de rahiple gidebilecekken, Pilar'a "Beni bırakma, bu gece beraber olalım" demesi ve erkekleri bırakıp birlikte gitmeleri bu imanın en belirgin olduğu sahneydi bence.

Libertarias etkileyici bir film. Sonu vahşi ve hazin olsa da, bu zamanlarda bir isyan, bir devrim esintisi fena gelmiyor insana.

Nesrin Tura

- Seramik sanatçısı Beril Anılanmert, 5 Ocak 1998 tarihinde, "Yaz Notları" adı altında bir sergi açıyor. Kadın Eserleri Kütüphanesi Vapur İşkelesi Karşısı, Fener, Haliç.

- 17-18 Ocak 1998 tarihlerinde Uçan Süpürge, Alman Kültür Merkezi ile "Kadın Örgütlerinde Verimlilik, Etkinlik ve Örgütler Arası İletişim" konulu bir sempozyum düzenliyor. Bilgi için: 0312 427 00 20.

- Bir psiko-terapi merkezine sekreter aranıyor. Tel: 0212 259 00 46.

- Bilgisayar kullanabilen sekreter aranıyor. Tel: 0212 232 24 74.

- Yalnızım ve zor durumdayım. Masrafları ve kirayı paylaşmak üzere, evini benimle paylaşacak bir kadın arkadaş arıyorum. 9.00-18.00 saatleri arasında 0212 251 72 70 Dahili (2728-2714)

- Sekreterim. Kadıköy yakasında iş arıyorum. *Pazartesi*'ye not bırakabilirsiniz.

- Kitaplı Kahve part-time eleman arıyor. Beyoğlu. Tel: 293 66 38.

ABONE OLAN MUTLU OLUR (BİZ DE!!!)

Pazartesi'ye abone olursanız mutlu olursunuz! Her sayı bayiye geldi mi, gelmedi mi stresini yaşayacağımıza *Pazartesi* ayağımıza kadar gelir. Az mutluluk mu? Hem dergiye olur da zam gelirse, siz muaf olacaksınız. (Abone olursanız ayrıca bizi de mutlu edeceksiniz.)

5 Abone yapana bir kitap, 10 abone yapana bir yıllık abone hediye!

ABONE FORMU

Adı: .....
Soyadı: .....
Adres: .....
.....
.....
Abone süresi: .....
Başlangıç tarihi: .....

Türkiye içi:

Posta Çek Numarası: 662 965.
Yıllık abone ücreti: 2.400.000 TL.
Altı aylık abone ücreti: 1.200.000 TL.

Türkiye dışı:

Bir yıllık 50 DM, altı aylık: 25 DM.
Döviz hesabı: Asuman Bayrak, Türkiye İş Bankası, Taksim Şubesi, İstanbul.
Hesap Numarası: 1052 / 30100 / 3184936

Dikkat: Abone ücretini yatırdığımızda dair belgeyi ve abone formunuzu bize gönderin. Biz de size her ay *Pazartesi*'nizi postalayalım.

Dergimize Almanya'da bulunan Heinrich Böll Vakfı destek vermektedir.

“1985 yılında mesleğimle ilgili olarak bir süreliğine Almanya’ya gittim. Eski eşimle orada tanıştık ve evlendik. Eğitimi vardı ama sermayesi olmadığı için doğru dürüst bir iş kuramamaktan yakınıp duruyordu. O zamanlar ilişkimiz iyiydi, ayrımız gayrımız olmamalı diye düşündüm. Onun iş kurması, çalışması beni de rahatlatıyordu. Babamdan kalan bir arsa vardı, onu sattım. Biriktirdiğim bir miktar parayı da ona verdim. O iş kurmaya çalışırken ben geçimimizi sağlamaya, ev giderlerinden artanı da işe yatırması için ona vermeye devam ettim. Bir kaç yıl içinde kendi üzerine bir araba aldı. Türkiye’ye döndük ve bir süre sonra yine onun üzerine bir ev satın aldık. İşini Türkiye’de de sürdürdü. Kazancı iyiydi. Ben de çalışmaya devam ettim. Bir gün başkasıyla uzun süredir bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Önce benden özürler diledi, ayrılmak istemediğini söyledi. Ben bir kararsızlık dönemi geçirdim. Meğerse o, o sırada işlerini yoluna koymuş. Sonunda, “Böyle olmuyor, boşanmayı kabul ediyorum” dedi. Mahkeme aşamasında, kendisini iflas etmiş ve sigortalı çalışıyor gösterdi. Arabayı ve evi sevgilisinin bir akrabasının üzerine geçirmiş. Hiçbir şeyi kanıtlayamadığım için tek kuruş alamadım. Sözde ondan daha iyi bir işte çalıştığım için nafaka bile alamadım.”

Z. U.

PAZARTESİ

Kadınlara Mahsus Gazete
(Aylık kadın dergisi)
Sahibi: Kadın Kültür İletişim Vakfı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Filiz Koçali

Her gün büroda olanlar: (Yazı Kurulu)
Ayşe Düzkan, Filiz Koçali, Nesrin Tura.
(Görsel Yönetmen) Semra Emre.
(Arşiv) Ayşegül Ulus. (Halkta İlişkiler) Aşkın Tektül.
Sadece Pazartesi Günü Gelenler: (Yayın Kurulu)
Beril Eyüboğlu, Fadime Gök, Filiz Kerestecioglu,
Fusun Özlen, Gülnur Savran, Handan Koç, Meltem
Ahiska, Minu İnkaya, Nermin Coşkun, Nural Yasin,
Şahika Yüksel, Tüten Ateş, Yaprak Zihnioğlu.
Almanya Temsilcisi: Hülya Eralp.

Günü saati belli olmayanlar (Çizerler):
Ayşen Baloğlu, Feyhan Güver, Ramize Erer,
Semra Can. (İllüstratör): Rana Mermertaş.
Adres: Abdullah Sokak, No:9,
Beyoğlu, İstanbul.
Tel: (0212) 249 59 59, 292 07 39, 292 07 47
Ankara Büro: Konur 2 Sokak, 53/ 10.
Tel: (0312) 419 09 95
Baskı: Özer yayıncılık Ltd. Şti.,
Hadımköy, İstanbul.
Dağıtım: Bir-Yay.